Gérard de Villiers

SAS

Misiune la Saigon

Traducere de Nicolae Constantinescu

EDITURA Tinerama

1993

Capitolul I

Climatizorul enorm din biroul lui Richard Zansky zbârnâia furios împotriva căldurii lipicioase a musonului ce părea că se infiltrează prin ferestrele închise ermetic. Richard Zansky reprezenta C.I.A. la Saigon. Americanul se ridică şi verifică termostatul agăţat de perete. Temperatura din luna iulie era un inamic mult mai de temut decât toţi nord-vietnamezii la un loc.

Richard Zansky aruncă o privire de la înălţimea celor şase etaje. Câmpul lui vizual era restrâns în mod supărător de zidul de ciment care înconjura în întregime clădirea principală a Ambasadei americane. Nu se putea pătrunde decât pe cele două uşi blindate culisante de la intrarea parterului. Ai fi zis că peste ambasadă s-a răsturnat o cutie de pantofi făcută din beton, străpunsă de deschizături în formă de romb, cu pereţii groşi de douăzeci de centimetri.

Cu siguranţă că era singura ambasadă din lume construită conform normelor după care se înălţase zidul Atlanticului… „Bunker's Bunker" spuneau cu ironie sud-vietnamezii, folosindu-se în acest joc de cuvinte de numele celui care era ambasador de trei ani, Eliot Bunker.

Pâcla părea că face să se clatine asfaltul de pe aleea Thong-nut. Ceva mai departe, pe celălalt trotuar, Union Jack plutea molatic în aerul călduţ. Ei, englezii, nu erau protejaţi decât de drapelele lor…

Americanul contemplă cu satisfacţie turnurile de pază circulare fixate în fiecare unghi al zidului exterior. Probabil că soldaţii de gardă se coceau sub acoperişul de tablă ondulată. Dar fiecare dispunea de o mitralieră grea, de 12,7. Un fir metalic legat la un dispozitiv de alarmă se întindea de-a lungul zidului de incintă. Jos, soldatul care primea vizitatorii în mica boxă din mijlocul holului avea ordin să apese pe butonul care închidea uşile blindate la cea mai mică alarmă.

La poarta care dădea spre alee, un alt soldat înarmat cernea vizitatorii şi pe unii chiar îi percheziţiona.

Gurile rele şopteau că ambele peluze împodobite cu straturi de flori erau înţesate de mine, dar oficial lucrul acesta era negat. În schimb, la fiecare etaj, doi soldaţi înarmaţi, echipaţi cu

aparate de emisie-recepţie, supravegheau vizitatorii până când intrau în ascensor.

Zansky îşi mângâie nervos obrazul stâng, cu pielea netedă şi moartă, întinsă ca o tobă. Chirurgii făcuseră adevărate minuni, dar nu putuseră să repare complet distrugerile lansatorului de flăcări japonez. Nici să-i redea ochiul stâng. Femeile erau atrase şi în acelaşi timp înspăimântate de acea faţă pe jumătate moartă. Cămaşa îi ascundea alte cicatrice oribile. Richard Zansky nu apărea niciodată în costum de baie. Dar, în fiecare dimineaţă, îşi îndeplinea exerciţiul impus: douăzeci de minute de gimnastică pentru menţinerea în formă a celor o sută optzeci de livre. Vietnamezii de la ambasadă îl porecliseră „gigantul”. Părul roşu şi tatuajele de pe braţe erau atracţia numărul unu a cafenelei.

Se întoarse la birou plin de satisfacţie. Dacă vietcongii[1] ar fi atacat din nou ambasada, s-ar fi acoperit de ridicol.

Marea ruşine din 1968 fusese ofensiva din ziua Tet[2]. Ambasada se găsea pe una din căile de pătrundere a vietcongilor. Aceştia au aruncat în aer cu bazuka zidul exterior şi s-au năpustit înăuntru. Porţile blindate nu existau pe vremea aceea. Se dăduseră lupte până la primul etaj, în timp ce ambasadorul, refugiat în biroul lui de la etajul şapte, telefona frenetic după ajutoare. Din fericire, acoperişul de la etajul şapte era o platformă pentru elicoptere. O placă de bronz pe care erau gravate cinci nume, prinsă pe unul din pereţii holului, amintea de apărarea eroică a soldaţilor ambasadei.

Richard Zansky îşi spunea zadarnic că o asemenea surpriză nu mai era cu putinţă; de fiecare dată când privea pe fereastră, scruta cu grijă aleea Thong-nut. Pentru limitarea riscurilor, niciun vehicul nu avea dreptul să oprească în faţa ambasadei.

În mijlocul ostilităţii de la Saigon, ambasada era o oază climatizată şi sigură. Tot etajul şase era ocupat de C.I.A. Şi de „asistenţii speciali”. Adică adevăraţii răspunzători de politica din Vietnam.

Zansky lucra acolo 12 ore pe zi, uneori şi mai mult. Era

---

[1] *Nume generic al membrilor Frontului Naţional de Eliberare, armata nord-vietnameză (n.t.).*

[2] *Prima zi a anului vietnamez lunar (n.t.).*

singura lui bucurie. Ambasadorul, care nu îi aprecia totdeauna iniţiativele, spusese o dată la un cocteil că, pentru reprezentantul C.I.A. la Saigon, culmea desfrâului consta în a se deda plăcerii solitare de a consuma o sticlă de Pepsi-Cola.

Deodată sună telefonul. Era sergentul de gardă din hol.

— Să urce, zise Zansky.

Închise micul seif din zid şi aşteptă cu palmele aşezate pe birou.

Braţele, acoperite de păr roşu, erau împodobite cu tatuaje albăstrui. Amintire din OSS[3], unde Richard Zansky fusese una dintre piesele de bază.

Cineva bătu la uşă şi americanul îi strigă să între.

Bărbatul care pătrunse în încăpere purta un costum de culoare închisă şi avea cravată, ceea ce îl impresiona în mod favorabil pe Richard Zansky. Nu-i plăcea neglijenţa şi afirma că asiaticii nu respectau decât ordinele.

Noul venit îşi scoase ochelarii şi îi întinse mâna. Unicul ochi al lui Richard Zansky îl examină cu răceală. Prin urmare el era acel faimos prinţ Malko, agentul de lux trimis să-i dea o mână de ajutor. Fără să vrea, ochii aurii ai bărbatului îl fascinau. De aceea se strădui să adopte o anumită bruscheţe.

— Ai întârziat. Te aşteptam la ora două.

Malko îşi şterse fruntea acoperită de sudoare cu o batistă de mătase. Cei treizeci de metri parcurşi în plin soare îl sleiseră.

— Avionul liniei internaţionale Thai a fost punctual. Dar mi-a trebuit o oră să-mi recuperez bagajele.

— Ai călătorit bine?

— Ieri dimineaţă am sosit la Bangkok, venind din Europa cu Transasian Express, via Taşkent. Ruta e mult mai scurtă.

— Ah, Europa! făcu visător Richard Zansky.

Malko se gândea la delicioasele stewardese şi la bucătăria fină ale liniei agenţiei Thai. Cu un strop de regret pentru suedeza blondă, stewardesa de la Scandinavian Airlines care se ocupase de el de la Taşkent la Bangkok.

Americanul se reculese şi întoarse puţin capul, astfel încât să i se vadă profilul urât. Asta îi tulbura în general pe interlocutorii lui.

Malko nu avu nici o reacţie.

---

[3] *Office of Special Service (n.a.).*

— Sper că ai urmat cursul de şase săptămâni? atacă Zansky.

— Bineînţeles. Cu pasiune.

Toţi agenţii C.I.A. Şi D.I.A. (Defence Intelligence Agency) trimişi în Vietnam urmau cursuri intensive de vietnameză prin metoda audiovizuală. Limba vietnameză era o limbă cu subtilităţi de pronunţie diabolic de complexe – asta dădea uneori nişte rezultate uimitoare.

Deodată Richard Zansky începu să vorbească în vietnameză. Şi vorbea aproape bine după trei ani petrecuţi la Saigon. Malko răspunse cu promptitudine. Uimitoarea lui memorie îl ajutase considerabil în timpul celor şase săptămâni de curs.

Zansky reveni la engleză, puţin cam tăios.

— Am nevoie de un om sigur pentru anumite contacte.

Malko nu clipi la cuvântul „contacte”. Dar i-ar fi plăcut să ştie ce ascundea această vorbă inocentă. Toate operaţiunile C.I.A. la care luase parte depinseseră totdeauna de Secţia planuri, adică de sectorul „capă şi spadă” al Agenţiei federale. Şi prezentaseră mai multă spadă decât capă. Având în vedere kilometrii de sârmă ghimpată, grilajele antigrenadă şi blockhouse-urile care împânzeau Saigonul, „contactele” probabil că nu erau chiar de o blândeţe angelică.

— La ce hotel stai? întrebă Zansky.

— La Continental.

Chiar în centrul Saigonului, în colţul fostei străzi Catinat, în faţa Teatrului Municipal avansat la rangul de Cameră a deputaţilor. De cealaltă parte a pieţei, Hotelul Caravelle era mult mai modern, dar avea supărătoarea reputaţie de a nu adăposti decât americani. De aceea, cu câteva luni înainte, cineva detonase la etajul cinci 150 kg exploziv plastic.

La Continental nu se făceau astfel de glume de prost gust. Ca printr-un mister, în douăzeci şi cinci de ani de război, nici o grenadă nu se rătăcise pe terasa lui, unde continuau să iasă la pescuit târfele fără vârstă, albite sub hamul colonizării.

Numai gurile rele pretindeau că proprietarii Continentalului plăteau regulat un tribut Vietcongului. Unul din telefoane începu să sune. Richard Zansky ridică receptorul, ascultă câteva secunde, închise fără să spună nimic, se ridică şi trecu prin faţa lui Malko îndreptându-se spre fereastră.

Din cauza zidului de beton, trebuia să-ţi întinzi bine gâtul dacă voiai să zăreşti aleea Thong-nut, largă de vreo treizeci de metri.

— Vino să vezi.

Malko se uită peste umărul lui.

La început nu distinse nimic anormal. Câteva maşini treceau cu rapiditate pe alee. Soldatul de gardă la poartă moţăia, privind chiorâş asfaltul fierbinte şi bicicletele cu scaun.

În faţa ambasadei se găsea un şantier împânzit de schele. Părea pustiu. Dar în faţa unei grămezi de lemne, trei oameni îmbrăcaţi în lungi veşminte cenuşii stăteau în jurul unui obiect aşezat pe pământ.

— Nişte bonzi, comentă Zansky. Toţi sunt pro Vietcong.

Părăsi fereastra, merse repede la birou şi apăsă pe clapa interfonului.

— Anunţaţi imediat poliţia de asalt vietnameză, zise el. Nişte bonzi pregătesc o manifestaţie în faţa ambasadei.

Malko nu-şi lua ochii de la bonzi. Aceştia se îndepărtară de obiectul aşezat pe pământ şi Malko desluşi o siluetă omenească aşezată în poziţia lotusului. Unul dintre cei trei bonzi se aplecă spre grămada de lemne şi luă de acolo un obiect metalic.

— Dumnezeule!

Nu-i venea să creadă. Bonzul ţinea în mână o canistră.

Restul se petrecu foarte repede. Bonzul îl stropi pe cel aşezat jos cu lichidul incolor din canistră, apoi se dădu în lături. Altul aprinse un mănunchi de chibrituri şi îl aruncă peste nenorocit. Flacăra ţâşni cuprinzând instantaneu victima. La strigătul lui Malko, Richard Zansky se repezi la fereastră înjurând obscen. Cei trei bonzi fugeau deja printre schele.

Îngheţat de oroare, Malko privea flăcările din care ieşea un fum negricios. Lent, ca într-un film proiectat cu încetinitorul, omul căzu pe o parte şi continuă să ardă. De la începutul autodafeului nu schiţase niciun gest. Întreaga scenă părea ireală. Soldatul de la poarta ambasadei sărise în picioare şi strângea în mâini arma, neputincios şi cuprins de groază. Nu avea ordin să acţioneze decât în cazul unui atac din partea Vietcongului.

Deodată, din reflex, aproape fără să vrea, trase o rafală în direcţia bonzilor care fugeau. Ultimul dintre ei se rostogoli în faţă şi rămase nemişcat.

Dinspre catedrală se auzea o sirenă apropiindu-se. Richard Zansky se repezi la birou şi strigă în interfon:

— Închideţi uşile, e o provocare.

Mai mulţi soldaţi din Military Police alergau spre blockhaus-urile din colţuri. Nu se ştia niciodată către cine se îndrepta acest gen de manifestaţie. Soldatul de la poartă ridicase în sus arma, nehotărât. În ciuda climatizării, Malko simţea cămaşa lipită de piept din cauza sudorii. Jos, nenorocitul bonz continua să ardă. În dreptul lui se opreau deja maşinile şi bicicletele cu scaun.

Uşa biroului se deschise cu brutalitate şi îşi făcu apariţia un civil în cămaşă cu mânecă scurtă, având în mână un binoclu. Oroarea îi deforma trăsăturile.

— Cel care arde este Mitchell, zise el cu o voce tremurândă.

Tremurul imperceptibil parcurse chiar şi partea moartă a feţei lui
Richard Zansky. Fără o vorbă, smulse binoclul din mâinile noului venit şi se instala la fereastră. Victima căzuse într-o parte şi nu i se mai distingea faţa. Flăcările se stinseseră lăsând în urma lor o masă negricioasă.

— Eşti nebun, e un bonz! zise şeful C.I.A.

Două jeep-uri ţâşniră în câmpul lui vizual. O patrulă mixtă americano-vietnameză. Oamenii în ţinută leopard săriră din vehicule şi îl înconjurară pe nenorocit. Doi dintre ei alergară spre bonzul rănit de american.

— Vă spun că e Mitchell! strigă isteric civilul. L-am văzut înainte de a-i da foc!

Zansky se repezi afară din birou, urmat de Malko şi de civil.

— Veniţi cu noi, ordonă el celor doi soldaţi de pe culoar.

Unul dintre ei avea un aparat de transmisie. Era un membru al Serviciului Secret.

Ascensorul îi coborî la parter în câteva secunde. Holul întunecat – cele două porţi blindate fuseseră închise – forfotea de secretare excitate. Majoritatea habar nu aveau ce se întâmplase cu adevărat.

— Deschide, ordonă Richard Zansky sergentului de gardă, şi închide după noi.

Militarul se supuse. Americanul se strecură afară fără să mai aştepte deschiderea completă a porţilor.

Căldura căzu peste cei cinci bărbaţi ca o cuvertură caldă şi umedă. Când ajunseră în partea cealaltă a străzii erau lac de năduşeală. Alte câteva jeep-uri îşi făcuseră apariţia şi aleea Thong-nut viermuia de uniforme sud-vietnameze şi americane.

Victima zăcea pe o parte, ghemuită, jalnică grămadă

negricioasă. Focul îi calcinase părul şi făcuse să dispară veşmântul cenuşiu din care nu mai rămăseseră decât fâşiuţe încrustate în pielea picioarelor. Faţa era de nerecunoscut.

— Uitaţi-vă la înălţimea lui! murmură civilul cu binoclul.

Victima părea la fel de mare ca Richard Zansky. Niciun vietnamez nu avusese vreodată asemenea talie.

— Drăcia dracului! strigă Richard Zansky. Nu e nici o ambulanţă? E un american.

— Am chemat, sir, spuse cu respect locotenentul.

În acelaşi moment îşi făcură apariţia două ambulanţe, urlând din toate sirenele. Una dintre ele era americană. Zansky se repezi la cei doi infirmieri care coborau din ea.

— Repede, duceţi-l la Third Field Hospital.

Un căpitan vietnamez se apropie şi zise:

— Graal e mai aproape.

Zansky îl fulgeră cu ochiul lui albastru.

— E american. Nu va merge la Graal.

Vietnamezul, subţiratic ca o fetiţă, se trase înapoi înspăimântat. Se uită la victimă şi nu-i veni să creadă. Dacă americanii începeau acum să se sinucidă ca bonzii…

Richard Zansky îl prinse de braţ pe infirmier.

— E vreo şansă de a-l salva?

Celălalt clătină din cap:

— Nu arată prea strălucit. Probabil că a fost drogat: nici măcar nu geme. Vom face tot ce e cu putinţă.

Malko îşi aminti de perfecta nemişcare a omului când i se turnase benzină pe umeri. Bonzii care se sinucideau erau saturaţi de opiu. Asta îi ajuta mult să arate senini în clipa transformării într-o tortă vie.

În momentul în care victima era suită pe targă, civilul cu binoclul se aplecă şi apucă mâna dreaptă a omului ars.

— Uitaţi-vă! îi zise el lui Richard Zansky.

De la degetul mic lipsea o falangă. Un glonţ japonez îl mutilase pe colonelul Mitchell în timpul războiului.

Richard Zansky nu răspunse. Privea absent la corpul urcat în ambulanţă. Apoi se apropie de a doua targă pe care zăcea bonzul rănit. O pată mare de sânge se lărgea pe veşmântul lung, la nivelul coapsei. Avea ochii închişi, dar respira normal.

— Pe ăsta îl vom salva, zise căpitanul vietnamez. După aceea îl vom interoga.

— Şi ceilalţi?

Ofiţerul dădu din cap dezolat.

— Au fugit prin şantier spre strada Nguyen-Du. Am ajuns prea târziu.

Gândindu-te la mulţimea viermuitoare care circula în cartierul catedralei, ar fi însemnat să cauţi un ac în carul cu fân.

— Coleridge, ordonă Zansky civilului cu binoclul, fugi după maşina mea.

Americanul se îndepărtă în grabă. Viaţa îşi relua cursul pe aleea Thong-nut, cu îmbulzeala dezgustătoare de motociclete şi scutere. Un conducător de bicicletă cu scaun îşi scuipă bucata de betel chiar la picioarele lui Richard Zansky care păru că nu remarcă nimic.

Un Ford negru, cu geamuri fumurii şi o antenă mare de telefon în partea din spate, ieşi din ambasadă, apoi traversă aleea. Coleridge era la volan. Zansky urcă în faţă, Malko în spate.

În timp ce Fordul întorcea, soldaţii vietnamezi glumeau. Considerau stupidă sensibilitatea albilor faţă de acest gen de incident. Nu era decât un mort în plus. Şi fuseseră atâţia de douăzeci de ani încoace... Indiferenţa lor minerală avea scuze.

•

Fordul îşi făcu loc pe strada Pasteur, prin zidul compact de motorete Honda, biciclete cu scaun şi taxiuri Lambretta unde se înghesuiau câte opt persoane. Toate scoteau un fum capabil să doboare frunzele din copaci. Malko era asurzit, ameţit. Şi se găsea la Saigon numai de câteva ore! Niciodată nu mai văzuse un oraş atât de murdar, zgomotos şi anarhic. O amestecătură de building-uri igrasioase şi urâte, înconjurate de sârmă ghimpată şi saci cu nisip, maghernițe din tablă ondulată şi câteva vile, rămăşiţe ale colonizării, izolate în împrejmuirile lor de sârmă ghimpată, adevărate clădiri îmbătrânite.

Întreg oraşul părea stăpânit de umiditate şi căldură.

Un şobolan enorm traversă strada prin faţa maşinii.

— De ce s-a sinucis colonelul Mitchell? întrebă Malko.

Profilul mort al lui Richard Zansky rămase de marmură. Dar răspunse cu o voce uşor alterată:

— Colonelul Mitchell lucra sub ordinele mele de doi ani. Nu avea niciun motiv să se sinucidă.

Atmosfera din maşină părea şi mai apăsătoare.

Climatizorul nu-şi făcea efectul decât în partea din faţă. Malko coborî geamul şi un aer cald, îngreunat de vapori de benzină, îl lovi, îngreţoşându-l. Regretă confortul moleşitor din avionul super-DC8 aparţinând Scandinavian Airlines care îl purtase de la New York la Bangkok, departe de lume. Tovarăşii lui de călătorie mergeau la Bali, la Hong-Kong, la Rangoon, în locuri de vis.

Coleridge frână în faţa porţii spitalului militar. Două blockhaus-uri mărgineau intrarea, ambele acoperite cu grilaje din pricina grenadelor. Saigonul era în stare de război douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

•

The Third Field Hospital semăna cu toate spitalele din lume, plus căldura şi şopârlele. Micuţele infirmiere vietnameze circulau cu un pas grăbit, indiferente şi îndepărtate. În privinţa ororilor, ele erau mai curând blazate după douăzeci şi cinci de ani de război.

Malko şi cei doi însoţitori ai săi nu aşteptară prea mult în biroul de primire.

Un medic american în bluză albă, imens, musculos şi cu craniul ras, se ivi dintr-un culoar şi întinse o mână enormă spre Richard Zansky.

— Maior Tully.

— Ce se aude cu colonelul Mitchell?

— A murit în ambulanţă.

Maiorul aprinse o ţigară. Îi văzu pe cei trei bărbaţi că tac şi întrebă:

— Era prietenul vostru?

— Mult mai mult, făcu Zansky tăios. A spus ceva?

Medicul scutură din cap. Degaja un miros îngrozitor de antiseptic.

— Nu. Nici măcar nu şi-a recăpătat cunoştinţa. A fost asfixiat de flăcări. Şi, oricum, arsurile de gradul trei erau mult prea întinse. Era pierdut. Ce s-a întâmplat? Un accident?

— Nu, o crimă, făcu Zansky cu un aer absent. Aş putea vedea corpul?

Scoase cu rapiditate legitimaţia ambasadei. Maiorul Tully îşi stinse imediat ţigara.

— Desigur, dacă vreţi să mă urmaţi…

Cadavrul colonelului Mitchell se odihnea într-o cămăruţă goală, sub un cearceaf care îi ascundea faţa. Richard Zansky ridică cearceaful şi îl lăsă să recadă. Corpul era gol, învineţit de arsuri.

Infirmiera vietnameză care le deschisese uşa îi arătă lui Zansky o grămadă informă aşezată pe un scaun: rămăşiţe de pânză.

— Asta avea pe el.

Malko şi Coleridge contemplau cearceaful de parcă ar fi fost un lucru îngrozitor, sugrumaţi atât de mirosul de antiseptic, cât şi de emoţie.

— După cele ce mi-aţi spus, făcu Tully gânditor, probabil că a fost drogat. Nu a suferit.

Richard Zansky lăsă să-i treacă printre buze un suspin curios, ca un şuierat. Fruntea i se acoperise brusc de sudoare îşi simţea carnea încă arzând şi i se părea că încă se mai rostogoleşte pe plaja Tarawa.

— S-o ştergem de-aici, zise el cu brutalitate.

Aproape că o împinse în lături pe infirmieră, fără să-i vadă amărăciunea din privire. Aceşti străini aveau noroc. O parte din familia ei dispăruse, arsă de napalm-ul unui bombardier de vânătoare american care le atacase satul din greşeală. Ea nu avusese opiu ca să-i ajute să moară, dar mai păstra frumoasa scrisoare de scuze cu antetul MACV[4]-lui, semnată de generalul Westmoreland în persoană.

În hol, maiorul Tully le zdrobi falangele pentru a-şi arăta simpatia.

Începea să plouă. Cei trei bărbaţi alergară până la Ford. Richard Zansky se lăsă să cadă pe banchetă fără să spună o vorbă. Malko se cufundă în contemplarea bicicletelor şi motocicletelor, conduse cu stoicism sub aversa tropicală dură ca o grindină.

Nu era prea vesel.

— Cine e răspunzător de această crimă? întrebă Malko când maşina intră pe podul de pe aleea Cong-ly.

Richard Zansky îşi mângâia obrazul mort cu un aer absent. Deodată fură proiectaţi cu violenţă înainte. Coleridge frânase în ultima clipă reuşind să evite o bătrână care abia păşea în

[4] *Office of Special Service (n.a.).*

mijlocul străzii, încovoiată sub greutatea unui soi de cobiliţă având la capete două mari hârdaie cu supă: restaurantul ei ambulant.

În concertul pe care îl dădeau claxoanele, Richard Zansky trebui să ridice vocea spre a se face auzit.

— Am eu o idee. Mitchell lua parte la operaţiunea Pasărea de Pradă. Dar ieri am vorbit cu el şi nu se simţea în pericol… Aşa că nu înţeleg.

— Pasărea de Pradă? Ce mai e…

Un soi de zâmbet amar strâmbă gura lui Richard Zansky.

— De asta te afli la Saigon.

Capitolul II

— Jigodiile, jigodiile!

Se auzi un pocnet sec: scrumiera grea de cristal pe care Richard Zansky o răsucea în mână de câteva clipe se sparse. Ochiul valid al şefului C.I.A. era înecat de ură.

Malko contempla visător mobila de oţel din spatele americanului De la atacul din ziua Tet, fiecare sertar purta un număr vizibil ce indica ordinea distrugerii conţinutului.

— Trebuia să ne întâlnim cu colonelul Mitchell în această dimineaţă, zise domol Zansky, după ce aruncă bucăţile de scrumieră la coş.

Malko îşi simţi deodată mâinile parcurse de furnicături neplăcute. Asta îi amintea ziua de la Istanbul, când sosise exact la timp să-l vadă căzând prin dreptul ferestrei pe omul cu care avea întâlnire.

— Nu înţeleg.

— Jigodiile astea de galbeni! bombăni Richard Zansky vesel ca un furuncul.

Ai fi zis că din porii dilataţi ai feţei lui arse picura ură.

Furia îl scotea din sărite. Moartea lui Mitchell va fi un tatuaj pe sufletul lui, un tatuaj care va dura cât şi cele de pe braţe.

— De luni de zile, ticăloşii ăştia îşi bat joc de noi, mârâi el. Ne iau dolarii, băieţii noştri sunt spintecaţi în orezăriile lor împuţite şi când le dăm un sfat zic că sunt la ei acasă! La ei acasă! rânji

el cu amărăciune. Nu mai există Vietnam, ştiu, văd. Nu mai e nimic, nici economie, nici administraţie, nici producţie! Şi refuză alt preţ de schimb. N-au destule lovele în Elveţia!

— Cine sunt aceşti ticăloşi?

Zansky se uită la Malko şi se calmă brusc.

— Preşedintele şi vicepreşedintele, zise el. Niciunul nu face mai multe parale. Din fericire, în echipă e şi un băiat ca lumea. Un dur. Un tip care nu pleacă în fiecare sâmbătă spre Hong-Kong cu valizele pline de piaştri. Şi care nu ne scuipă în obraz. Cu el totul se va schimba.

Malko începea să înţeleagă. C.I.A. relua micul joc practicat atât de multă vreme în America centrală: cumpărarea şi vânzarea de guverne.

— Nu mi-e prea clar, zise el ipocrit. Eu ce fac aici?

Ochiul albastru şi îngheţat examină pupilele aurite în căutarea unei urme de ironie. Apoi Richard Zansky se aplecă înainte de parcă zidurile ar fi avut urechi.

— E foarte simplu, făcu el cu gravitate. Este la Saigon un tip bine care se numeşte Du Thuc, colonelul Thuc. Este directorul general al Siguranţei. Acest om a hotărât să măture clica actuală de marionete.

Malko îşi zise că, lucru ciudat, şeful C.I.A. vorbea ca propagandiştii Vietcongului. Bizar.

— Cum nu e destul de cunoscut, continuă Zansky, am hotărât să-l ajutăm scoţându-l din vizuina lui pe generalul Trinh Nhu. Şi el e un tip bine, dar prea moale ca să ia singur puterea. În schimb dispune de legăturile politice care îi lipsesc lui Thuc. Împreună vor face o echipă bună.

— Chiorul şi ologul, zise Malko *sotto voce.*

Reţeta C.I.A. produsese deja o colecţie destul de frumoasă de tirani de tot felul, fără a mai pune la socoteală canaliile şi iluminaţii de care apoi a trebuit să se debaraseze cu orice preţ.

Fantoma răposatului preşedinte Diem traversă biroul climatizat în vârful picioarelor.

— Nu spune prostii, făcu Zansky. „Grasul Nhu” e popular. Toată lumea ştie că trăieşte din pensia lui de cincisprezece mii de piaştri. Plus dolarii daţi de C.I.A. – ca să nu moară de foame.

Dar lui Malko nu-i prea venea să glumească. Întâlnise deja o mulţime de Zansky în cursul altor deplasări. Toţi aveau convingerea că sunt investiţi cu o misiune divină, aşa că era

inutil să discuţi cu ei. În fond, achiziţionarea unui parc pentru castelul lui era mult mai importantă decât meandrele politicii vietnameze. Realiză brusc că era pe cale să adopte o mentalitate de mercenar.

— Prin urmare, repetă Malko, pentru ce mă aflu aici?

— Ca să te ocupi de Nhu, făcu sobru Zansky. Totul e blocat din cauza lui. Acceptase să fie *FRONTMAN*-ul colonelului Thuc. Dar de o săptămână nu mai merge nimic cum trebuie. Refuză orice amestec. Şi fără el nici nu poate fi vorba de Pasărea de Pradă.

— De ce nu te duci dumneata la el?

Americanul săltă din umeri.

— Am un post oficial aici. Vrei ca tot Saigonul să spună că C.I.A. complotează împotriva guvernului?

Era adevărat că Richard Zansky figura în organigrama ambasadei americane ca „asistent special”.

— Contactele cu generalul Nhu cădeau în sarcina colonelului Mitchell, zise Richard Zansky.

— Ah! făcu Malko.

Un înger cu aripile pârlite trecu printre ei.

Asta era.

— Crezi că…

Richard Zansky înlătură supoziţia.

— Nici vorbă. Nhu e incapabil să facă o chestie ca asta.

— Dar colonelul Thuc?

— Şi mai puţin. N-ar avea niciun interes şi, în plus, este singurul vietnamez în care am toată încrederea.

— Atunci cine s-a amuzat cu această oribilă punere în scenă? Dacă colonelul Mitchell devenise periculos pentru cineva, era suficient să-l omoare.

Americanul clătină din cap cu compătimire.

— Se vede că nu cunoşti Vietnamul!

Ochiul i se încruntă cu brutalitate şi întinse un deget roşcat spre Malko, de parcă el ar fi fost vinovatul.

— Am să-ţi spun ce s-a întâmplat! Puşlamalele astea au aflat ce se pregăteşte. Cineva a vorbit şi „ei”, natural, au ştiut pentru cine lucra Mitchell. Atunci au hotărât să obţină două lucruri dintr-o lovitură: lichidarea lui Mitchell trebuia să mă facă să înţeleg că au aflat şi că se vor apăra.

Malko se încruntă.

— De ce preşedintele n-a cerut pur şi simplu ambasadorului să fii rechemat?

Richard Zansky rânji.

— Nu sunt nebuni. Chiar dacă Bunker ar fi acceptat trimiterea mea înapoi, ar fi venit un altul cu aceleaşi instrucţiuni. Aşa că au preferat mârşăvia asta, crezând că mă intimidează, că mă vor face să renunţ.

— După părerea dumitale, nişte oameni aşa de importanţi ar întrebuinţa metode atât de brutale?

Zansky dădu din umeri.

— Dispun de oamenii lor de acţiune din Central Intelligence Office, care aparţin direct de preşedinţie. Şi se potriveşte cu metodele lor. Cu ale preşedintelui mai ales, care e şi mai lepădătură decât celălalt.

Richard Zansky părea că simte o bucurie bolnăvicioasă etalându-şi cunoştinţele în legătură cu războiul din Asia. Cu cerebralismul, torturile, calculele şi rafinamentele lui.

Chiar dacă acest joc crud costase viaţa colonelului Mitchell şi o punea în joc şi pe cea a lui Malko.

— O să mi-o plătească, făcu el mohorât. Dar mai întâi trebuie să reuşim.

Apoi reluă cu un ton calm.

— Trebuie să iei legătura cât se poate de repede cu generalul Nhu şi să descoperi ce nu mai merge. În ultimul timp Mitchell nu mai reuşea nici să-l vadă. (Se strădui să zâmbească.) Fii atent la doamna Nhu. Se pare că pasiunile ei sunt redutabile. Doamnele conservatoare de la Clubul sportiv nu o mai primesc la ceaiurile mondene. Ah! Altceva: oficial eşti consilier pe lângă poliţia specială. Vei avea un birou şi un telefon la sediul din strada Votanh şi nimeni nu se va întreba ce cauţi la Saigon. Astfel vei face cunoştinţă cu prietenul nostru Thuc.

Malko se strâmbă. Meseria de poliţist nu-l entuziasma. Zansky continuă, fără să-i remarce mimica:

— Am hotărât să acţionăm de Sărbătoarea Sufletelor Rătăcitoare, care începe la cincisprezece august. Amânarea acestei date ar pune multe probleme.

Cu alte cuvinte, asasinarea preşedintelui şi a vicepreşedintelui erau deja programate. Malko începuse să descifreze acele *UNDERSTATEMENTS*[5] ale celor din C.I.A. Iată de

[5] *Adevăruri spuse numai pe jumătate (n.t.).*

ce David Wise îi promisese atâţia dolari pentru această vacanţă în Vietnam.

Traversând Atlanticul, apoi Rusia, aşezat confortabil în fotoliul avionului, delectându-se cu o masă demnă de Maxim's şi bând vodca lui favorită, îşi zisese pe bună dreptate că aceste lucruri minunate vor continua cu ceva mai puţin agreabil.

— Nu există alte mijloace pentru a clinti politica acestei ţări? întrebă el cu prudenţă.

Richard Zansky zâmbi amar în faţa unei astfel de candori.

— Cimitirele sunt pline de cei care nutreau astfel de iluzii. Ne găsim într-o ţară atroce care duce un război crunt. Vrei un exemplu? Destul de recent, un vietnamez cu oarecare greutate politică a hotărât să formeze un partid al cărui scop să fie un guvern de coaliţie. Era un om drept şi candid. A vrut să destăinuie totul vicepreşedintelui. Acesta l-a primit foarte amabil şi l-a asigurat cât se poate de sincer că îi acordă cea mai completă libertate de expresie. Încrezător, omul nostru a convins o sumedenie de prieteni să se ralieze acestei cauze. Apoi într-o zi a dispărut. Ştiam unde era şi cine îl răpise. Am vrut să intervin dar „cineva" mi-a adus la cunoştinţă că era o problemă pur vietnameză. Câteva zile mai târziu, fiecare din susţinătorii acestui om a primit un pachet. Pachetele conţineau câte o bucată din idealistul nostru, însoţită de o scurtă notă explicativă precum că nu e loc pentru trădători în Vietnam. Nevasta lui a primit capul. Totul s-a petrecut foarte discret.

Malko privi pielea netedă a feţei arse. Ştia că Zansky spunea adevărul. Dar că şi el era întru totul capabil să facă la fel.

— Îţi voi arăta vila unde au fost confecţionate pachetele, preciză americanul. E lângă Clubul sportiv. O anexă a C.I.O.[6]

— Dar ce facem cu bonzul rănit pe care l-au luat vietnamezii?

Buzele subţiri ale americanului schiţară un zâmbet plin de răutate.

— Se va ocupa de el colonelul Thuc. Oh! nu-mi fac nici o iluzie: nu vom ajunge până la cei care au organizat lovitura. Dar poate că vom afla cine a vorbit. Şi asta e ceva important.

Îşi îndreptă din nou degetul spre Malko.

— E în interesul dumitale s-o găseşti pe haimanaua care ne-a

---

[6] *Central Intelligence Office.*

înşelat.

— Oare nu mi se cere prea mult?... Abia am sosit în dimineaţa asta.

Richard Zansky îşi aprinse o ţigară.

— Între ieri seara şi dimineaţa de azi s-a întâmplat ceva. Poate că Mitchell a primit o informaţie. Sau poate că ceilalţi au profitat de o ocazie favorabilă.

Şeful C.I.A. împinse spre Malko o legătură de chei.

— Locuia în anexa Continentalului, pe strada Tu-do, la numărul patru, uşa din stânga. Du-te acolo. Şi mai e cineva care te poate ajuta. Un amic al lui Mitchell, un ziarist de la *TIME* pe nume Chanh. Îl vei găsi fie la Continental, fie la crâşma din faţă. Are bărbuţă şi minte de îngheaţă apele. În plus, îl suspectez că are contacte cu cei din Vietcong... Dar ştie multe lucruri şi cunoaşte pe toată lumea.

Halal aliat!

Zansky întinse spre Malko hârtia pe care notase numărul de telefon al generalului Nhu. Apoi se ridică.

— Am întâlnire cu şeful meu, zise el. Nu i-a plăcut chestia din dimineaţa asta.

Era de înţeles.

Malko traversă aleea Thong-nut pentru a se bucura de puţină umbră. Se opri fără să vrea în dreptul unei pete negre din faţa şantierului de construcţii. Era tot ce mai rămăsese din colonelul Derek Mitchell din US Air Forces, detaşat provizoriu la Central Intelligence Agency.

•

Ajunse la etajul patru gâfâind şi lac de năduşeală. La picioarele clădirii, o bătrână ghemuită pe pământ pregătea supa chinezească pentru culi. O barieră compactă de motorete Honda şi taxiuri Lambretta parcurgeau strada Tu-do în ambele sensuri. Saigonul nu avea transport în comun, fiecare poseda o motoretă sau o motocicletă. În privinţa poluării, New York-ul se putea considera depăşit. Totul forma o maree pocnitoare care palpita neîncetat până aproape de ora de la care circulaţia era interzisă.

Iar vietnamezele, cu tunica care flutura în vânt dezvelindu-le pantalonii negri, reuşeau să rămână graţioase pe scuterele lor.

Uşa de la apartamentul colonelului Mitchell era închisă cu un lacăt. Malko îşi trase sufletul şi examină uşa fără să vadă nimic suspect. Deschise cu uşurinţă.

Încăperea era întunecoasă. Un pârâit brusc îl făcu să scoată rapid pistolul extra-plat. Pipăi cu mâna şi aprinse lumina. Se găsea într-un mic antreu de unde se pătrundea în două camere.

Două minute au fost de ajuns să se convingă că apartamentul era gol. Porni climatizorul şi trecu la examinarea dormitorului. Un pistol-mitralieră Mat 49 atârna deasupra patului. Pe masă zăcea o carte deschisă.

În mod vizibil, colonelul Mitchell avusese de gând să se întoarcă. Într-o ramă, erau trei fotografii: o femeie blondă şi două fetiţe.

În faţa patului, un afiş mare reprezenta o negresă superbă, goală puşcă. În baie pereţii dispăreau sub fotografii mari cu fete goale, luate din *PLAYBOY.* Colonelul Mitchell se adaptase probabil cu greu la viaţa din Vietnam.

Puţin jenat că pătrundea în intimitatea acestui mort, Malko începu o cercetare sistematică a locului.

După o jumătate de oră se lăsă să cadă pe pat. Nu găsise nimic. Nici o hârtie, niciun indiciu.

Închise uşa cu cheia şi coborî. Traficul era în continuare intens. Traversă în fugă, evitând în ultima clipă un Mercedes mare care demara de lângă trotuarul Continentalului. Având în vedere preţul maşinilor în Vietnam, proprietarul trebuia să fi fost cel puţin miliardar.

O fracţiune de secundă zări o femeie aşezată în partea din spate, cu faţa ascunsă de nişte ochelari negri. Ce contrast între ea şi bătrâna care pregătea supa direct pe pământ!

Uimitorul ascensor de la Continental, capitonat cu piele roşie ca într-o casă de rendez-vous dinainte de război, era în pană, aşa că urcă pe scări.

Deprimat, Malko desfăcu pe comodă fotografia panoramică a castelului său. Asta îi remontă moralul. Cu puţin noroc, va pune în sfârşit mâna pe parc!

Proprietarul terenului învecinat cu al lui tocmai murise. Moştenitorii aveau nevoie de bani. Şase sute de mii de mărci. Pentru banii ăştia se găsea la Saigon. Suma nu era decât o picătură de apă pentru bugetul de 750 de milioane de dolari pe care îl avea C.I.A.

În avionul care îl ducea spre Extremul Orient, Malko se gândise cu luciditate la riscul pe care şi-l asuma, contemplându-şi vecinii, un cuplu tânăr pornit în călătoria de nuntă. Când nu stăteau cu faţa lipită de hublou, cei doi parcurgeau fermecaţi pliantele croazierei care începea cu „Drumul orhideelor”. Pentru 1200 de dolari urmau să petreacă trei săptămâni în ţinuturi de vis: Penang în Malaiezia, Khatmandou, Benares în Indii, Bangkok, Chieng-mai. Marea amintire a vieţii lor.

Malko îi invidiase puţin. El nu mergea decât spre primejdie şi moarte.

Se vârî sub un duş anemic să-şi mai uite gândurile negre. Trebuia să telefoneze generalului Nhu. Oribilă corvoadă.

Cuplul din avion probabil că se bronza deja sub soarele de la Penang.

•

În căsuţa lui de la recepţie se găsea o scrisoare. Nu era decât un rând scris de mână.

DU-TE LA ORA PATRU LA CINEMATOGRAFUL TNIE-JONG DIN CHOLON. AŞEAZĂ-TE PE RÂNDUL PATRU DE SUS Şi AŞTEAPTĂ.

Fără semnătură. La început crezu că e o glumă. Dar din partea cui? Nu cunoştea pe nimeni la Saigon.

— Cine a adus scrisoarea? se interesă Malko.

Portarul hindus îl întrebă pe groom.

— O fetiţă. A întrebat de domnul foarte blond care tocmai a sosit la hotel. Nu sunteţi dumneavoastră?

— Ba da, ba da, zise Malko. Şi fata unde e?

— Afară. Am să v-o arăt.

Vreo şase fetiţe vindeau coliere din flori de frangipanier[7], agăţându-se de picioarele trecătorilor. Portarul arătă spre una din ele.

— Fetiţa de acolo.

Malko se îndreptă spre ea şi micuţa îi întinse imediat un colier. Se aplecă şi îi dădu o bancnotă de o sută de piaştri, o sumă fabuloasă pentru ea.

— Tu mi-ai adus o scrisoare? întrebă el în vietnameză.

La început surprinsă, fetiţa izbucni imediat în râs. Probabil că accentul lui nu era prea grozav.

— Da.

[7] *Arbust cultivat pentru florile lui cu miros de migdale (n.t.).*

— Cine ţi-a dat-o?

Fu nevoie să vorbească foarte rar şi să repete de trei ori.

— O doamnă, zise fetiţa în cele din urmă.

Malko îi puse şi alte întrebări, dar nu mai scoase nimic de la ea. Aşa că se întoarse la hotel.

Se gândi să-i telefoneze lui Richard Zansky, dar îşi zise că nu risca nimic într-un cinematograf. Oricum era înarmat. Cine putea să fie necunoscuta şi ce voia? Şi mai ales cum îl identificase?

Era ora trei. Mai avea încă un ceas la dispoziţie.

Capitolul III

Malko simţi o atingere uşoară în partea de jos a pantalonilor. Întoarse capul. Rândul de scaune era gol. Ca în cinematografele americane, o lumină difuză se răspândea peste sală. Îşi zise că devenea prea nervos. Pe ecran, un factor poştal din insula Taiwan îşi declara amorul unei tinere chinezoaice, într-o ciripeală foarte poetică, dar de neînţeles.

Chinezii din Cholon – cartierul chinezesc din Saigon – se îndopau cu viziuni bucolice şi poveşti romanţioase, încercând astfel să uite de război, de masacre, de rachetele armatei sud-vietnameze. Ei constituiau prada ideală. În timpul ofensivei din ziua Tet era ceva clasic să vezi un ofiţer vietnamez făcându-şi apariţia la un negustor chinez şi spunându-i:

— Ascunzi un vietcong. Îţi vom bombarda casa.

Pentru cincizeci de mii de piaştri bănuielile vietnamezului se risipeau imediat.

O altă atingere uşoară. De data asta Malko se întoarse de-a binelea. Rândul din spatele lui era şi el gol. Se întrebă deodată dacă nu cumva ceva se urca pe scaunul lui. Se aplecă şi atinse cu degetele o blană aspră.

Un şobolan!

Enorm şi deloc speriat. Înfiorat de dezgust, Malko îl izbi cu piciorul şi rozătorul se îndepărtă. Apoi îl văzu escaladând rândul următor, oprindu-se şi ezitând în faţa buzunarului întredeschis al unui chinez gras.

Inima lui Malko bătea cu putere. De la aventura din Mexic nu

mai putea suporta şobolanii. Începuse să fie sătul de poezia fadă de pe ecran, de acel cinematograf infestat de şobolani şi de mirosul acru şi încins de la Cholon. Aştepta de o oră şi jumătate, în rândul patru de la balcon, aşa cum îi ceruse necunoscuta. Era singurul european din sală. Casiera încă nu-şi revenise din surpriză.

Deodată apăru în penumbră o siluetă. O femeie. Se aşeză fără ezitare pe acelaşi rând cu el lăsând un scaun gol între ei. Malko întoarse capul şi desluşi un profil aproape european, cu o bărbie bine conturată şi un nas în vânt. Femeia privea cu încăpăţinare ecranul şi hotărî să facă şi el la fel.

O nouă atingere uşoară îl făcu pe Malko să tresară. De data asta la nivelul buzunarului. Tresărise de dezgust gândindu-se la şobolan. Apoi se uită în jos şi văzu braţul drept al necunoscutei întins spre el. Femeia părea că soarbe din ochi neroziile taiwaneze cu intensitatea cu care un bancher ar citi cursurile de la Bursă.

Malko atinse mâna necunoscutei. Aceasta îşi retrase imediat braţul după ce-i strecură între degete un mic pachet. El îl vârî în buzunar şi încercă să fie atent la film. Trecu astfel un sfert de oră. Necunoscuta se ridică şi plecă fără măcar să-i arunce vreo privire. Malko aşteptă mai multe minute, apoi se îndreptă spre toaleta din fundul sălii.

Doi şobolani mari ca nişte autobuze îi fugiră printre picioare. Se închise în cabina cea mai acceptabilă şi examină pacheţelul. Era o cheie plată înfăşurată într-o bucată de hârtie, pe care erau scrise câteva rânduri în engleză:

IA UN TAXI PÂNĂ LA PIAŢĂ. TRAVERSEAZ-0 Şi IA UN ALT TAXI PÂNĂ LA COLŢUL STRĂZII PHAN-DINH-PHUNG CU STRADA THI-DIEM. MERGI APOI LA NUMĂRUL 95 DE PE STRADA PHAN-DINH-PHUNG.

Malko ieşi din cinematograf. Fu nevoie să meargă până la aleea Dong-khan pentru a găsi o maşină Dauphine prăpădită de tot. Taxiurile saigoneze datau de pe vremea ocupaţiei franceze: 4CV şi Dauphine vopsite în galben şi albastru, toate căzute în mizerie.

Maşina găsită de Malko se târa cu treizeci pe oră într-un zgomot de angrenaje martirizate. Îi ceru în vietnameză şoferului să-l ducă la gară, în faţa pieţei. Trenurile nu mai existau de multă vreme în Vietnam şi mulţi copii habar nu aveau ce era

acela un fluierat de locomotivă. În faţă se găsea piaţa acoperită, viermuind de lume. Malko se întrebă dacă era cumva urmărit. Avu un sentiment de neîncredere în faţa acelei mulţimi.

De ce îi ceruse să traverseze piaţa?

Un atentat nu ar fi întâmpinat acolo nicio greutate. Dar observă repede că era singurul alb. Strecurându-se printre grămezile de letchi[8] şi de cartofi dulci, printre munţii de fructe de manglier, avu nevoie de cinci minute să ajungă la ieşire, în strada Lethan-ton.

Apucă imediat pe mica stradă Thuk-koa. Oamenii îl priveau cu curiozitate. Un alb mergând pe jos era ceva rar la Saigon. Terorizaţi, americanii în civil nu se îndepărtau de hotelurile lor, adevărate blockhaus-uri.

O maşină 4CV, abia ţinându-se pe roţi, îşi făcu apariţia şi Malko îi făcu semn să oprească. Era aproape curată şi şoferul o rupea pe franţuzeşte.

Se întoarse în faţa cartierului general al US Navy, împânzit de antene şi dispărând sub sârmă ghimpată. Butoaie mari, vopsite în alb şi umplute cu ciment, formau o primă linie de apărare pe trotuar. Numărul 95 se găsea la vreo sută de metri de acolo, aproape în faţa consulatului Franţei. Malko trecu mai întâi prin faţa imobilului fără să se oprească. Era o clădire mică cu trei etaje, albă, fără nimic special. Îşi dădu seama că nu ştia nici măcar la cine merge. Şi că era un risc sigur. O clipă fu pe punctul de a se întoarce şi a-i telefona lui Richard Zansky de la US Navy, pe reţeaua privată americană „Tiger”.

Apoi se simţi puţin ridicol. Reveni spre clădire şi examină uşa apăsând pe clanţă. Era încuiată. Luă cheia plată şi o vârî în broască. Uşa se descuie cu uşurinţă.

Intră şi se pomeni într-o curte mică spre care dădea o scară exterioară. Uşa de la parter era închisă. Ciocăni uşor, dar nu primi niciun răspuns.

Porni pe scară. Era puţin încordat. Îşi descheie haina ca să poată scoate mai uşor pistolul de la centură. Când ajunse la primul etaj o uşă se deschise în faţa lui şi o voce de femeie şopti:

— COME ON IN, QUICK.

---

[8] *Fructul dulce al unui copac originar din China, făcând parte din familia sapindaceelor (n.t.).*

Malko intră fără să gândească. Când începu să-i fie frică era prea târziu, uşa se închisese. În faţa lui stătea o femeie încordată, cu o privire dură. Necunoscuta de la cinematograf. Era prea înaltă pentru o vietnameză, subţire, îmbrăcată după moda europeană cu o rochie imprimată; destul de drăguţă cu ochii ei migdalaţi şi nasul nici pe departe asiatic. Era o metisă, probabil franţuzoaică.

Malko zâmbi şi se înclină uşor.

— Cât mister, zise el. Rareori s-a întâmplat ca o femeie să-şi dea atâta osteneală pentru a se apropia de mine.

— Ascultă-mă, făcu necunoscuta.

Avea o voce joasă şi tăioasă, destul de agreabilă. Vorbea o engleză acceptabilă.

— Vino, reluă ea după o clipă.

Malko o urmă într-o încăpere vecină unde nu se găsea decât un pat. Necunoscuta puse în mişcare un ventilator mare care făcu atmosfera ceva mai respirabilă. Femeia întinse mâna.

— Cheia, te rog.

I-o dădu.

— De ce m-ai chemat aici?

— Este un loc sigur. Dacă ai făcut ce ţi-am spus, n-ai fost urmărit. Şi chiar dacă ai fost, nu e nimic foarte grav în asta. Se vor gândi doar că ai descoperit puţin cam repede părţile „bune” ale Saigonului.

Zâmbi uşor, devenind deodată foarte atrăgătoare.

— Vin deseori aici să-mi întâlnesc amanţii. Apartamentul acesta este al unuia dintre ei. Trăieşte pe o plantaţie din Vinh-long şi nu vine decât sâmbăta. În restul casei nu sunt decât coreeni indiferenţi la ce se întâmplă. Nici măcar nu vorbesc vietnameza.

Malko era mai curând dezamăgit. De asta trecuse el printr-o filieră atât de complicată?

— Ce vrei?

Râsul ei era tăios şi lipsit de veselie.

— Dacă-mi dai zece mii de piaştri mă culc cu tine. Am pierdut la joc şi am nevoie de bani. Dar poate mâine voi face dragoste cu tine pe gratis. Îmi placi. Eşti american?

— Nu, zise Malko, sunt austriac. Mă numesc prinţul Malko Linge.

Ea îl întrerupse cu o mişcare a mâinii.

— N-are importanţă. Lucrezi pentru americani? Ai venit în locul colonelului Mitchell?

Malko ezită. Nu ştia nimic despre această femeie. Doar că părea a-l fi cunoscut pe Mitchell şi că acesta murise într-un mod oribil.

— Cine eşti? întrebă el.

Femeia ridică spre el nişte ochi negri, lipsiţi de expresie.

— Fosta amantă a colonelului Mitchell. Toată lumea ştie. Mă numesc Mary-linh.

— De ce atâtea precauţii ca să mă întâlneşti?

— Pentru că ţin la viaţa mea.

Se apropie de el. Avea corpul încă subţire şi, fără cele două riduri din jurul gurii, ai fi putut să-i dai treizeci de ani.

— Nu înţeleg.

— Ascultă, zise ea, îţi voi vorbi deschis. Am patruzeci de ani şi sunt văduvă. Soţul meu a fost ucis de vietcongi acum trei ani. M-am săturat să tot fac pe târfa ca să am cu ce trăi. Din întâmplare am intrat în posesia unei informaţii care face mulţi bani. Sunt gata să ţi-o vând. Ca şi lui Mitchell.

— Lui Mitchell?

Femeia îşi încrucişă mâinile cu nervozitate.

— Sunt sigură că din cauza mea a fost ucis. Ieri după-amiază am fost la el acasă. I-am spus despre ce e vorba. Şi că vreau cincizeci de mii de dolari. M-a crezut. Dar probabil că a fost imprudent.

Suspină.

— Uneori era naiv. Credea că oamenii gândesc ca în America. Asta l-a costat viaţa.

Îl prinse de haină.

— Află cu cine a cinat şi vei şti cine e răspunzător de moartea lui. A luat masa la un restaurant din Cholon, la Curcubeul.

Toate astea semănau cu un basm. Malko o privi pe metisă cu scepticism.

— Şi acum ce vrei?

Ochii în formă de migdală nu clipiră.

— Bani.

Se aplecă spre Malko.

— Ştiu că nu crezi. Dar am dovada celor afirmate. Ţi-o voi da în schimbul a cincizeci de mii de dolari. Ai auzit de colonelul Thuc?

— Da.

— Ştii că lucrează pentru vietcongi de ani de zile?

Malko avu impresia că ventilatorul se oprea. Colonelul Thuc, omul în care Richard Zansky avea toată încrederea, pe care îl atrăsese în complot, directorul poliţiei sud-vietnameze, un om al Vietcongului! De necrezut...

Metisa văzu expresia de pe faţa lui Malko şi zâmbi răutăcios, arătându-şi molarii de aur.

— Ştiu ce gândeşti. Thuc conduce poliţia specială. Din ordinul lui au fost prinşi, torturaţi şi executaţi mii de vietcongi. Preşedintele are încredere în el. Dar îţi voi pune o întrebare. Crezi că Vietcongul, dacă ar fi vrut, nu l-ar fi omorât până acum?

Malko nu răspunse. Era colosal! Dar şi Richard Sorge însemnase o lovitură colosală! Unul dintre cei mai mari spioni al secolului.

— Vietcongii sunt inteligenţi, continuă Mary-linh. Uneori ştiu să plătească foarte scump pentru a avea un pion în mijlocul duşmanilor. Ca Thuc. Într-o zi le va face un serviciu fabulos care îi va despăgubi pentru tot ce au plătit. Şi după aceea el va pleca în Nord. Vrei să-i afli povestea? Colonelul Thuc a fost de partea Vietminh-ului[9] până în 1959. Într-o zi şi-a făcut apariţia ca om al Sudului, prieten cu Diem. A declarat că se săturase de comunism, că înţelesese. Sigur, la început nimeni nu l-a crezut. Thuc mai avea doi fraţi. Unul a dispărut, celălalt comandă azi Divizia 47 nord-vietnameză.

— Bine, protestă Malko, dar vietnamezii nu sunt nebuni. Ştiu toate astea!

Mâna brună se crispă pe coapsă.

— Bineînţeles. Pentru a-l pune la încercare, Thuc a fost trimis să pacifice provincia Benthie. Cea mai rea. În şase luni a curăţat-o de vietcongi. Într-o zi a eliberat personal un post al poliţiei care era atacat. După aceea a omorât zeci de vietcongi cu propria lui mână. A dat dovezi. Dar ne aflăm în Asia, dragul meu domn, şi gajurile pot fi oricând răscumpărate. Iar eu îţi spus că Du Thuc este un vietcong.

Malko era puţin ameţit. Sudoarea îi picura de pe frunte pe

---

[9] *Frontul de Independenţă a Vietnamului, formaţiune politică vietnameză formată în 1941 prin unirea partidului comunist indochinez cu elementele naţionaliste (n.t.).*

cămaşă.

Niciodată nu s-ar fi aşteptat la asta.

— Ce dovadă ai putea avea în sprijinul celor afirmate?

— Un raport, zise ea. Un document nord-vietnamez care vorbeşte despre colonelul Thuc analizându-i acţiunea. Nu mă întreba cum l-am obţinut. Dar îl am. Cu el îl poţi duce pe colonelul Thuc în faţa plutonului de execuţie.

Apoi adăugă cu o voce schimbată:

— Înţelegi acum precauţiile mele. Colonelul Thuc este omul cel mai periculos din Saigon. Pentru că are la dispoziţia lui ambele reţele: poliţia specială şi comitetele de exterminare ale Vietcongului! Acum a aflat că cineva cunoaşte adevărul despre el. Dar nu ştie cine. Sunt sigură că Mitchell nu a vorbit. Nu au avut timp să-l tortureze. Thuc e un om cu nervi de oţel. Nu va fugi, va încerca să elimine primejdia.

Se întrerupse. Malko se uită la ea. Femeia transpira de frică. La propriu, nu la figurat. Totuşi ventilatorul continua să funcţioneze.

— E de necrezut, murmură el.

Metisa îşi şterse mâinile umede pe pat.

— Colonelul Mitchell a fost imprudent, zise ea. A vrut să se joace cu Thuc, să-l facă să mărturisească (Se aplecă spre Malko). Nu trebuie să te joci cu Thuc. Trebuie să-l dobori. Pe la spate. Altfel te va ucide. Ca pe Mitchell.

Rateul unui motor pe stradă îl făcu pe Malko să tresară. Marylinh zâmbi.

— Nu ai nervii destul de solizi ca să te joci cu colonelul Thuc. Malko căzuse pe gânduri, ţinându-şi ochii aproape închişi.

Sudoarea îi picura pe pleoape. Era ceva fabulos, fantastic. Instinctul profesional fu totuşi mai tare.

— Când îmi poţi da documentul? întrebă el.

— Imediat ce ai banii.

Începu să plouă. Probabil că trecuse o oră de când se găseau împreună.

— Cum m-ai găsit?

Ea dădu din umeri.

— Am trecut în dimineaţa asta pe la Mitchell. Aveam cheia. Am văzut că nu dormise acasă. Era ceva normal. Am plecat spre ambasadă. Şi am ajuns chiar în momentul când…

Tăcu. Apoi reluă:

— Te-am văzut împreună cu Richard Zansky. Eram în mulţime. După aceea am telefonat la spital.

Se potrivea.

— Tu erai în Mercedes?

— Nu e al meu. E al unuia din amanţii mei. Acum eşti satisfăcut?

— Cum pot să te găsesc? întrebă Malko.

Ea clătină din cap.

— Te voi găsi eu. Îţi voi indica o oră. Dacă se întâmplă ceva, adu-ţi aminte că sunt o târfă. De acord?

— De acord.

Femeia se ridică şi întinse mâna.

— Atunci dă-mi cinci mii de piaştri.

— Dar…

Ea zâmbi.

— Imaginează-ţi că ieşind de aici sunt arestată de unul din oamenii lui Thuc. Trebuie să am banii asupra mea. Altfel nu mă vor crede.

Fără replică.

Malko scoase un teanc de bancnote şi îi dădu zece hârtii de cinci sute. Femeia le puse în geantă. Apoi lăsă geanta să cadă pe pat şi se apropie de Malko.

— Totdeauna când mi-e frică am chef să fac dragoste.

În zece secunde îşi scoase rochia. Avea un corp fin; puţin cam slab, cu sâni mici.

— Nu-ţi fie teamă, nu sunt bolnavă, îi zise ea văzându-l că ezită. Femeia îl dezbrăcă cu gesturi precise şi făcu o mică strâmbătură văzând lipsa lui evidentă de dorinţă. Îngenunche pe pat în faţa lui, îi înconjură şoldurile cu braţele şi se strădui să merite cei cinci mii de piaştri.

Mai târziu se răsturnă pe spate şi îl trase peste ea aruncându-şi picioarele pe umerii lui. Cu ochii închişi, cu dinţii strânşi, Marylinh se mişcă cu furie. Între sâni îi curgeau mici firişoare de sudoare. Gemu, apoi lăsă să-i cadă picioarele.

— Nu eşti un amant foarte bun, remarcă ea cu o voce uniformă. Mie îmi place să dureze mai mult.

Sări din pat şi fugi sub duş. Malko se duse lângă ea. Apa rece îi biciuia corpul provocându-i o senzaţie delicioasă. Cu toate că se simţea puţin vexat de aprecierea acestei amazoane.

Femeia îşi trase pe ea hainele şi îl aşteptă cu faţa destinsă.

Malko ieşi de sub duş şi simţi căldura copleşitoare.

— Ai grijă, îi zise ea. Şi încearcă să acţionezi repede. Pentru voi, americanii, cincizeci de mii de dolari nu este mult. Mai ales când e vorba de asemenea pradă.

Ea ieşi prima. Jos, deschise uşa care dădea în stradă şi şopti:

— Pleacă. La revedere.

Malko se trezi în strada întunecoasă sub o ploaie ecuatorială. Începu să fugă. Slavă cerului, în colţul străzii Duy-tan reuşi să oprească o maşină 4CV care i se păru un Rolls. Dar era deja ud.

Se lăsă pe bancheta prăpădită, făcut zob moral şi fizic. Dezvăluirile metisei i se învârteau în minte.

Cu cât se depărta mai mult de casa aceea, cu atât i se părea mai neverosimil tot ce aflase.

Taxiul încetini. Nişte foşti combatanţi manifestau în faţa ambasadei Indiei, pe strada Tu-do. Poliţişti de asalt, în ţinută de camuflaj, îndoindu-se sub greutatea de 12 kg a vestelor antiglonţ, încercau cu moliciune să-i împrăştie pe manifestanţi. Hinduşii, cămătari tradiţionali, nu erau iubiţi de vietnamezi. Un hindus mort însemna un creditor în minus.

Ieşi cu greu din taxi. Oboseala îl copleşise cu brutalitate. Avea ochii injectaţi de sânge. Tânjea după patul lui cum tânjeşte câinele după os.

Capitolul IV

Richard Zansky izbucni într-un râs zgomotos care îi făcu să vibreze şi jumătatea moartă a feţei. Chiar şi ochiul de sticlă căpătase parcă o sclipire maliţioasă. Apoi trăsăturile îşi recăpătară brusc expresia obişnuită: riguroasă, rece, concentrată, puţin semeaţă, buzele strânse aşezându-se stavilă în faţă unor secrete nemărturisite.

— Dragul meu SAS, zise el, nu te credeam chiar atât de naiv! Mă faci să mă gândesc la toţi bunii noştri prieteni care se îndrăgostesc de vreo vietnameză şi se lasă jefuiţi până la ultimul

ac. Prin urmare colonelul Thuc este un vietcong! Va fi încântat s-o afle.

În ciuda climatizării, Malko avu impresia că fruntea i se umple de sudoare. Revedea expresia înspăimântată a lui Mary-linh. N-ar fi putut să joace teatru în aşa măsură. Chiar dacă se înşela, era sinceră. Siguranţa lui Richard Zansky îl tulburase puţin. Se simţise brusc un idiot, neavând mare lucru de spus împotriva convingerii totale a americanului.

— Oricum, cred că e mai bine să nu-i vorbim despre asta, făcu el prudent. Nu e prea elegant faţă de informatoarea mea.

— Informatoare! făcu Zansky cu dispreţ. E o târfă, nu? De câte ori pierde la joc, plăteşte bărbatul... Ea şi prietenele ei... cunosc marfa! Banda văduvelor! Îşi petrec timpul jucând şi vânzându-se. Una dintre ele mi-a propus într-o zi o fecioară de treisprezece ani pentru o săptămână: cincizeci de mii de piaştri!

Richard Zansky tremura de indignare.

— Nu părea prea scump, remarcă Malko.

Crezu că ochiul de sticlă îi va ateriza pe genunchi... Apoi Zansky mătură toate aceste lucruri groaznice cu un gest scurt.

— Povesteşte-mi totul.

Malko descrise împrejurările rocamboleşti ale întâlnirii, fără să-i spună adresa. Un rest de prudenţă. Americanul îl asculta jucându-se cu o ceaşcă de cafea goală. Apoi clătină din cap plin de compătimire.

— Ai fost victima unei manevre clasice, unde adevărul şi minciuna au fost amestecate cu abilitate. Totdeauna am bănuit-o pe această Mary-linh că are contacte cu vietcongii. Uneori îi strecura mici informaţii lui Mitchell. Pe dolari, bineînţeles. Mă întreb în ce măsură este totuşi de partea lor.

Se aplecă în faţă.

— Colonelul Thuc este ţinta numărul unu a vietcongilor. Le-a făcut prea mult rău. Este adevărat că a luptat alături de ei pe vremuri. Dar îţi dai seama că de atunci l-am pus la încercare. Şi vietnamezii la fel! Ei care trec drept maeştrii în arta jocului dublu. Dacă l-am ales tocmai pe el, am făcut-o pentru că este un dur. Tot ce ţi-a spus târfa aceea despre trecutul lui e adevărat.

Şi Zansky conchise puţin emfatic:

— I-am acordat încrederea mea şi eu nu acord încredere oricui.

Malko nu scoase o vorbă.

Americanul continuă satisfăcut:

— Las-o moartă. Încearcă mai curând să vezi cine a vorbit.

Văzu expresia de pe faţa lui Malko şi îi zâmbi încurajator.

— Haide, nu-i nimic. Ai să mai vezi şi altele la Saigon. Toată lumea minte şi multe familii sunt despărţite între nord şi sud. Asta nu simplifică deloc lucrurile. (Coborî vocea.) Ai auzit de generalul Do-Kao-Tri, un Patton vietnamez? Ei bine, fratele lui conduce logistica Vietcongului. Dar nu i se vorbeşte niciodată despre asta.

Malko nu ştia ce să mai creadă. Aici, în acest birou funcţional al ambasadei, bârfelile metisei păreau că nu mai au nicio greutate. Şi totuşi.

— Cincizeci de mii de dolari nu e o sumă imensă, pledă el. Nu crezi că ar merita pentru recuperarea acelui document? Nu se ştie niciodată.

O venă groasă începu să pulseze la tâmpla lui Richard Zansky.

— Nu-mi mai vorbi de idioţenia asta, bombăni el. Nu voi arunca pe fereastră banii contribuabililor pentru o putoare care îi informează pe vietcongi. Ai intrat în contact cu generalul, nu?

— Mi-a transmis că e suferind.

Ochiul de sticlă fu încă o dată gata-gata să sară din orbită.

— Îşi bate joc de noi! izbucni brusc Zansky. Ieri juca tenis la club. Du-te la el acasă şi stai la uşa lui până când te primeşte!

Malko se gândea la Mitchell. Cineva era răspunzător de moartea lui. Atâta vreme cât nu-l va găsi pe acest individ nu va fi liniştit.

— Haide, vino, zise americanul cu un ton posac, vom întârzia şi colonelul Thuc este un om punctual. E una din calităţile lui. Ne aşteaptă. În fond, va fi şeful dumitale.

Se ridică şi-şi îmbrăcă haina.

•

Fordul negru îşi croia drum cu greutate prin zidul compact de vehicule pe două roţi. Înghesuiţi câte zece în taxiurile colective Lambretta, vietnamezii înghiţeau cu stoicism fumul albastru al eşapamentului. Strada Vo-tanch era aproape la un pas de Cholon. Circulaţia se rarefia.

Barând aproape în întregime strada, o grămadă enormă de

sârmă ghimpată se înălţa în faţa lor.

De cealaltă parte a străzii, un blockhaus, dispărând sub grilajele antigrenadă, adăpostea o mitralieră. Pe o lungime de două sute de metri, sârma ghimpată proteja un zid orb: cartierul general al poliţiei.

La fiecare zece metri, poliţişti de asalt cu arme M.16 aveau grijă ca niciun vehicul să nu oprească, chiar şi pentru a lăsa pe cineva să coboare. Unul din colegii lor fluiera neobosit pentru accelerarea traficului. Fordul intră fără să încetinească şi frână în faţa unei clădiri bătând în galben, îmbătrânită şi uzată. Întreg complexul era de pe vremea colonialistă. Semăna a baracă şi a cazarmă de provincie. Ici şi colo fuseseră grefate climatizoare, ca nişte excrescenţe nesănătoase, dar peste tot funcţionau bătrânele ventilatoare, învârtind un aer călduţ şi umed. Clădirile erau repartizate pe o suprafaţă de peste un hectar, separate de baraje din sârmă ghimpată.

Şoferiţa impasibilă rămase la volan. Malko şi Zansky alergară prin ploaie. Biroul colonelului Thuc se găsea la primul etaj. Un planton îl recunoscu pe Richard Zansky şi dădu fuga să-l anunţe pe şeful poliţiei.

Se întoarse aproape imediat şi deschise o uşă capitonată aplecându-se în semn de respect.

Malko intră primul. Colonelul Thuc îi aştepta în picioare în faţa biroului.

— Încântat să vă văd la Saigon, i se adresă el lui Malko întinzându-i mâna.

Malko aşteptă să se întoarcă la fotoliul lui pentru a-l putea examina. Ai fi zis că e un mic funcţionar grăsuţ în pragul pensionării. Ochelarii fără ramă nu reuşeau să dea un aspect energic trăsăturilor cam umflate de grăsime. Gura joasă şi bărbia puţin teşită nu se potriveau cu fruntea înaltă şi degajată. Părul, foarte negru, era pieptănat cu grijă pe spate. Privirea deosebit de mobilă era inteligentă şi deschisă.

Nimic nu reţinea atenţia în silueta lui puţin cam durdulie. Îmbrăcat în civil, colonelul Thuc trecea probabil total neobservat. În momentul de faţă purta o superbă uniformă albă.

— Fumaţi? îi zise el întinzându-i lui Malko un pachet cu ţigări englezeşti.

Malko acceptă din politeţe. Vietnamezul se ridică şi îi invită să se aşeze pe un divan, în cealaltă parte a încăperii, în faţa unui

televizor.

O sticlă de whisky JB, una de Perrier, un ceainic şi câteva pahare erau aşezate pe o masă mare cu rotile. Surprinzător în acest Vietnam auster, unde jocurile de noroc şi dansul erau interzise. Colonelul Thuc zâmbi.

— Oamenii mei au confiscat-o dintr-un tripou din Cholon. Se face la Hong-Kong. Un obiect foarte frumos.

Uită să spună că proprietarul obiectului omisese să achite suma lunară serviciilor colonelului. Informatorii trebuiau plătiţi şi inspectorii trebuiau să aibă şi ei castronaşul lor de orez, căci nu câştigau decât atât cât să nu moară de foame.

În birou domnea o atmosferă molatică, aproape înăbuşitoare. Malko observă că nu exista nicio deschidere spre exterior. Colonelul Thuc pusese să fie zidite cele două ferestre, jumătate din prudenţă, jumătate din cauza acelei înclinaţii asiatice pentru secret. Două climatizoare mari, instalate în perete, zumzăiau cu hărnicie. Becul agăţat de tavan era aprins. În spatele biroului se găsea o bibliotecă.

Colonelul îşi turnase ceai. Malko îl privi din profil. N-ai fi zis că e omul cel mai puternic din Saigon.

— Nu vă temeţi de atentate? îi zise Malko.

Thuc surâse blând.

— Aşezaţi-vă în acel fotoliu, zise el, arătând spre fotoliul din faţa biroului.

Colonelul se ridică şi veni spre birou. Se aplecă şi îndepărtă un fanion al poliţiei coreene care atârna în faţa mobilei. Apăru o mică deschizătură în lemn.

— În spate se găseşte un pistol-mitralieră UZI, explică politicos colonelul. Cu o simplă apăsare a piciorului pot ucide persoana care se găseşte în faţa mea. Oricum, suspecţii sunt percheziţionaţi înainte de a intra în acest birou.

— Probabil că s-a pus preţ pe capul dumneavoastră?

Colonelul Thuc aprobă cu un surâs modest.

— Prietenul meu Lo-an are onoarea de a fi primul pe lista vietcongilor. Cu cincizeci de mii pe piaştri. Eu nu ocup decât locul doi. Dar sunt foarte atent.

Ochii lui sclipiră de maliţie.

— Garda mea e formată din mai multe persoane, nu parcurg niciodată acelaşi traseu şi nu utilizez decât maşini confiscate de poliţie. Câteodată sunt revopsite în timpul săptămânii şi li se

schimbă numărul. Eu am încredere în steaua mea.

Richard Zansky îşi trecea cu nervozitate mâna peste obrazul mort. În cele din urmă îl întrerupse pe colonel.

— Ce se aude cu omul pe care l-aţi arestat, colonele?

Vietnamezul îşi strivi cu grijă ţigara în scrumieră.

— Încă nu l-am putut interoga, zise el. Din cauza rănii. Dar cred că nu va mai dura mult. Vreţi să-l vedeţi?

— Cu plăcere, zise Malko înaintea lui Richard Zansky.

Colonelul Thuc se ridică.

— E uşor. Se află aici, în blocul special. Am dat ordin să fie pus la izolare.

Îi lăsă pe cei doi vizitatori să treacă înaintea lui şi închise cu cheia uşa biroului.

Nu mai ploua, dar solul era o adevărată mlaştină. Lui Malko i se păru că Richard Zansky îi aruncă o privire triumfătoare. În genul „pe viitor să crezi ce-ţi spun”.

Blocul special se găsea la vreo sută de metri, pe dreapta, despărţit de alte clădiri de un zid cu sârmă ghimpată în partea de sus. Un jeep vopsit în alb şi verde îi depăşi pe cei trei bărbaţi, stropindu-i. Deodată Malko tresări. Richard Zansky tocmai spunea cu o voce amuzată:

— Ştiţi că domnul Linge a fost deja victima unei tentative de intoxicare de când a sosit? În legătură cu dumneata…

Malko deschise gura să-l oprească, dar americanul se pornise… Şi nu omise nimic: îngrijorarea lui Malko, amănuntele despre trecutul lui Thuc, legătura făcută cu asasinarea lui Mitchell. Cu un aer cumsecade, colonelul vietnamez continuă să meargă cu capul puţin aplecat într-o parte, ca o şopârlă mare. Când Zansky termină, vietnamezul dădu din cap şi îi zâmbi lui Malko.

— Înţeleg că aceste vorbe v-au tulburat. Este adevărat, am avut o viaţă grea şi uneori am suferit sfâşieri morale. Când m-au numit guvernator de regiune, omul pe care trebuia să-l înfrunt era un fost camarad de arme. Luptasem împreună cu el împotriva francezilor. Asta m-a ajutat să-l învinge: îi cunoşteam toate metodele de luptă.

— A murit?

Colonelul Thuc clătină din cap.

— Nu, destinul m-a scutit de această încercare. A fugit. E un om curajos şi drept care a apucat pe căi greşite. Poate că într-o

zi va face la fel ca mine.

Vietnamezul zâmbi cu tristeţe.

— Şi mai e şi fratele meu. Nu l-am văzut de doisprezece ani. Ne-am despărţit într-o zi în apropiere de Da Nang, pentru o săptămână. De atunci n-a mai dat niciun semn de viaţă. Dar dacă trăieşte, sunt sigur că se gândeşte la mine.

— Războiul nu va dura veşnic, spuse spontan Malko.

Thuc dădu din cap.

— Bineînţeles, dar vom mai trăi când se va termina? Şi toţi aceşti ani care vor fi trecut degeaba…

Lui Malko i se păru că ochii din spatele ochelarilor se umeziseră.

Soldaţii de pază din faţa „blocului special” salutară. Cei trei ocoliră mai multe bariere din tablă ondulată pentru a ajunge la o baracă joasă, din lemn, lungă de vreo douăzeci de metri.

Doi poliţişti în uniformă leopard păzeau uşa şi câţiva civili discutau cu însufleţire.

— Am ajuns, zise Thuc, aici este.

Spatele uniformei sale era pătat de sudoare.

La apariţia colonelului, vietnamezii tăcură brusc. Unul din poliţişti se desprinse din grup şi se apropie de el cu un aer stingherit. Îi spuse câteva cuvinte cu voce joasă, apoi se trase înapoi, de parcă s-ar fi temut de o reacţie violentă.

Colonelul Thuc tresări şi puse o întrebare. Vorbea prea repede pentru ca Malko să înţeleagă totul, dar prinse din zbor cuvântul TIET, adică mort.

Deodată colonelul izbucni, strigând foarte repede cu o voce ascuţită care îi făcu pe vizitatori să tresară. Poliţiştii ascultau încremeniţi de respect, chirciţi de spaimă, cu ochii aproape închişi, ca o pisică pe care o pedepseşti.

— Ce se petrece? întrebă Richard Zansky.

— Aceşti imbecili nu l-au supravegheat pe omul acela, făcu colonelul Thuc. Nenorocitul s-a sinucis acum o oră. Nu îndrăzneau să-mi spună.

Intră în baracă, urmat de Malko şi de Richard Zansky.

Mai întâi nu desluşiră nimic în penumbră, dar fură izbiţi de un miros atroce de urină şi de transpiraţie. Căldura era atât de grea, încât aerul părea solid. Colonelul împinse cu violenţă un oblon şi lumina zilei scoase la iveală un spectacol îngrozitor.

Un cadavru în întregime gol, cu excepţia unui bandaj murdar

pe coapsa dreaptă, era întins pe o masă de bucătărie neagră de mizerie. Faţa era umflată, deformată de strangulare, iar corpul înfiorător de slab. Cunoscând reputaţia vietnamezilor, Malko se aştepta să găsească urme de tortură.

Dar nu văzu nici o urmă de lovitură sau de arsură. Poate că nu avuseseră timp.

Poliţiştii intraseră tăcuţi în urma vizitatorilor. Unul dintre ei deschise o uşă şi-l chemă pe colonelul Thuc. Încăperea era mică, luminată de o fereastră zăbrelită. În partea de jos a ferestrei, o grămadă de excremente şi urină degaja un miros infect.

— S-a spânzurat cu pânza din jurul coapselor, explică unul dintre poliţişti. N-ar fi trebuit să i-o lăsăm.

Colonelul Thuc clătină din cap fără să răspundă. Se întoarse cu buzele strânse şi faţa de piatră. Poliţiştii aşteptau, muţi de teroare. Dar el ieşi fără să spună nimic. Când ajunse afară adresă un zâmbet stingherit vizitatorilor lui.

— Îmi pare rău pentru acest incident. Individul ar fi putut să ne pună pe urmele adevăraţilor asasini ai colonelului Mitchell. Vinovaţii vor fi pedepsiţi cu asprime.

Apăsase pe cuvântul ADEVĂRAŢII. Richard Zansky avea un aer preocupat.

— E regretabil, zise el. Dar sper că prietenul nostru, aici de faţă, va face o anchetă eficace.

— Aşa sper şi eu, făcu Thuc. Trebuie să vă părăsesc acum. Primesc vizita directorului poliţiei thailandeze. Vreţi să-l conduceţi pe domnul Linge la comisarul Le Vien?

Îşi strânseseră mâna puţin cam solemn. Colonelul Thuc plecă cu un pas grăbit spre biroul lui. Malko aruncă o privire plină de regret spre baracă. În privinţa rănitului, ancheta asupra morţii colonelului Mitchell se încheiase.

Definitiv.

•

Malko şi Richard Zansky se opriră în faţa unei bălţi mari cât lacul Geneva. De partea cealaltă se găsea o clădire fără etaj, cu acoperişul din tablă ondulată, ramolită şi împânzită de climatizoare. În pragul uşii, un vietnamez în civil, mic şi gras, agită vesel braţul în direcţia celor doi bărbaţi.

— Comisarul principal Le Vien, şopti Zansky. Şeful poliţiei speciale.

Acesta avea un aer şi mai inocent decât colonelul Thuc. Un adevărat Buddha vioi şi amabil.

Malko făcu un pas înainte şi intră până la gleznă în apa călduţă şi mocirloasă. Adio mocasini de cincizeci de dolari! Se bălăci cu stoicism pe o distanţă de vreo zece metri.

Comisarul Le Vien îi strânse mâna cu amândouă palmele – două salteluţe de grăsime – şi i-o scuturã cu vigoare.

— Bun venit la poliţia specială, făcu el într-o engleză peltică, în curând se va turna ciment în curte. Din fericire sezonul ploilor nu durează decât trei luni.

Din micul hol se putea pătrunde în mai multe birouri numerotate. Comisarul Le Vien îl duse pe Malko spre dreapta.

— Iată biroul dumitale.

Pe o tăbliţă scria: „American Advisor”. Toate serviciile de securitate erau prevăzute astfel cu o reţea paralelă de consilieri americani la toate eşaloanele. Spre marea furie a vietnamezilor.

Încăperea era mare cât o cabină telefonică, cu un climatizor care zbârnâia furios. O vietnameză adorabilă îşi făcea unghiile în faţa maşinii de scris. Tânăra ridică spre Malko o faţă triunghiulară, cu nişte ochi maliţioşi şi o gură senzuală. Un botic de animal. Fata îşi roti scaunul să se ridice şi Malko zări două coapse brune şi atrăgătoare. Era prima minijupă pe care o vedea în Vietnam.

— Domnişoara Tu-anh va fi secretara dumitale, explică comisarul Le Vien. Vorbeşte engleza şi franceza.

Domnişoara Tu-anh se ridică şi veni să-i strângă mâna lui Malko fandosindu-se. Îl examină fără ruşine, fără timiditate, apoi se întoarse la unghiile ei.

Le Vien întredeschise uşa vecină. Acolo se găseau mai multe fete. Una dintre ele, înaltă, cu trăsături semeţe şi un păr până la mijloc, se ridică la deschiderea uşii.

— Domnişoara May-li, făcu comisarul. Ea conduce grupul translatoarelor noastre pentru interogatorii. Poate veţi avea nevoie. Predecesorul dumitale ţinea să asiste la toate interogatoriile. Ne-a dat mult de lucru.

Domnişoara May-li le adresă un surâs servil şi uşor ostil, apoi se întoarse lăsând să se zărească o crupă rotundă pe care se mula o mătase roşie. Era fidelă costumului vietnamez: pantaloni

şi tunică despicată până la şold.

În biroul comisarului Le Vien, birou cu puţin mai mare decât cel al lui Malko, îi aşteptau trei ceşti de ceai. Vietnamezul râdea tot timpul, cu ochii lui mici şi porcini, într-o veşnică mişcare. Engleza pe care o vorbea era sacadată şi volubilă.

— Cum merge treaba? întrebă Richard Zansky.

Le Vien suspină devenind deodată grav.

— Nu mai e ca pe vremea francezilor! Atunci se putea lucra. Acum toţi oamenii pe care îi arestezi sunt cu protecţii. Dacă dispar se iscă un tărăboi îndrăcit. Telefoane, plângeri. Înainte, pe vremea lui Berlin, ehei!

Ochii lui mici sclipeau de o veselie maliţioasă: un funcţionăraş al oroarei. Malko se întreba câţi oameni torturaseră mâinile grăsuţe ale comisarului. Acesta păru că-i ghiceşte gândul, căci continuă:

— La fel şi în privinţa torturii – nu mai avem voie. Vietcongii sunt cei mai răi. Rezistă chiar şi la *LIE-DETECTOR.* Fiindcă pentru ei adevărul este minciună.

Nişte fiinţe atât de abjecte care rezistau la detectorul de minciuni nu meritau decât dispreţul.

Comisarul bătu uşor în dosarul din faţa lui.

— Trebuie să vă părăsesc, am de semnat câteva condamnări la moarte. Colonelul Thuc îmi lasă totdeauna mie treaba cea mai delicată.

Îşi luă la revedere de la Malko şi Zansky lăsându-le impresia că îşi aborda sarcina cu o perfectă bună dispoziţie.

— Vin cu dumneata, zise Malko adresându-se lui Zansky.

Ţinea să amâne cât mai mult posibil momentul începerii funcţiei oficiale. Avea altceva de făcut. Soarele apăruse din nou şi balta mai scăzuse din adâncime.

— Ce s-a întâmplat cu precedentul consilier? îl întrebă el pe Richard Zansky.

— Este la Da Nang. Colaborează la programul „Phoenix”. Au nevoie de specialişti.

„Phoenix” urmărea eliminarea prin toate mijloacele a cadrelor Vietcongului din cătunele strategice.

— Ce părere ai de colonelul Thuc? îl întrebă Richard Zansky.

Malko ezită să răspundă. Încă nu-şi făcuse o părere.

— Pare un om energic, făcu el cu prudenţă. Şi foarte inteligent. Este regretabil că s-a sinucis complicele la asasinarea

colonelului Mitchell.

— Se pot întâmpla şi astfel de lucruri, zise filosofic Richard Zansky.

Ieşiră din „blocul special”. Malko simţi o uşurare inexplicabilă.

— De ce riscă un om ca Thuc participând la un complot atât de periculos? întrebă el. Nu are decât de pierdut.

— Este un pur, zise Richard Zansky deschizând portiera Fordului. Vrea să măture corupţia şi să colaboreze mai pe faţă cu noi.

Un păcănit de mitralieră îi acoperi sfârşitul frazei: ploaia pe acoperişul maşinii! Într-un minut se transformă într-o perdea cenuşie şi opacă. Sosiseră la timp. Probabil că balta din faţa biroului comisarului Le Vien urma să ia proporţii fantastice.

— Unde te duci? întrebă Zansky.

— Să dau ochii cu amicul dumitale Chanh. Ziaristul. I-am telefonat. Mă aşteaptă la barul de la Continental.

Fordul încetini. Trecură prin faţa unei îngrămădiri de saci cu nisip şi sârmă ghimpată, împânzită cu mitraliere şi blockhaus-uri.

— Cartierul general al coreenilor, remarcă Zansky. La atacul din ziua Tet, vietcongii şi-au rupt dinţii aici. Dacă vietnamezii erau ca ei…

Poate că n-ar mai fi existat Vietnam. Deoarece coreenii făceau să domnească o teroare sângeroasă în centrul Annam, pe bază de capete tăiate şi torturi rafinate. Ei erau singurii care redeschiseseră treizeci de kilometri de cale ferată, un tren local în care nimeni nu îndrăznea să urce.

Cartierul general coreean dispăru în ploaie. Saigonul era astfel presărat cu ulcere verzui şi mortale, care protejau nenumăratele clădiri militare vietnameze şi aliate. Ceea ce conferea oraşului un aspect de permanentă stare de asediu.

În sfârşit pătrunseră pe aleea Le-loi care se sfârşea în strada Tu-do, în dreptul Continentalului. Două santinele stăteau de pază lângă teatrul ajuns Cameră a deputaţilor. Era singurul building oficial din Saigon neînconjurat de blockhaus-uri.

•

Cu ţăcălia lui, omul semăna cu răposatul Ho Şi Min. Ochii mici şi şireţi erau atât de mijiţi, încât abia îi zăreai. Malko trebuia să se aplece peste masă ca să-i priceapă vorbele, un bâiguit

aproape de neauzit. În zilele bune înţelegeai un cuvânt din patru.

Chanh recunoscu cu un râs piţigăiat:

— Sunt cam corupt. Dar în Vietnam trebuie să fii corupt dacă vrei să trăieşti mult.

Malko îl găsise cu uşurinţă. Terasa de la Continental era aproape goală. Cu aerul lui bolnăvicios, Chanh îţi provoca puţin mila. Uneori era cuprins de o tuse seacă şi după aceea scuipa discret.

— Ce zici de moartea colonelului Mitchell? întrebă Malko.

Până în clipa aceea, Chanh îi explicase mai ales cum îşi câştiga viaţa vânzând informaţii aproape la toată lumea şi organizând întâlniri. Fără să precizeze felul acestora.

Vietnamezul tuşi.

— E foarte neplăcut pentru el.

Încă un senior al *understatement-ului.*

— Există multe posibilităţi. Americanii nu sunt prea iubiţi, explică cu seninătate Chanh. Buddhiştii, vietcongii, CIO... Poate că nu vom afla niciodată. Chiar şi astăzi, puţini sunt cei care ştiu din ordinul cui a fost ucis Diem.

Malko ardea de nerăbdare să-i vorbească de bănuielile lui în privinţa colonelului Thuc. Chanh părea la curent cu multe lucruri. Dar era puţin cam prematur. Omul lucra pentru prea mulţi. Aşa că se mulţumi să-i relateze vizita făcută.

— Ah, ai făcut cunoştinţă cu Scorpionul!

— Scorpionul?

— Ăsta e numele colonelului Thuc. Bineînţeles, aşa îi zic duşmanii lui.

Ochii lui Chanh luceau în dosul ochelarilor.

Malko reluă povestirea.

Deodată Chanh îl opri cu un râs piţigăiat care nu se mai sfârşea.

— Nu-l torturaseră? întrebă el.

— N-am văzut nimic.

Vocea vietnamezului mai scăzu cu un ton. Malko fu nevoit să se aplece peste măsuţă.

— Fusese rănit, nu-i aşa?

— Da.

— Şi mai avea încă pansamentul?

— Da.

Chanh izbucni într-un râs sincer şi plin de veselie.

— Este primul lucru pe care îl scot. Apoi vâră înăuntru mici beţişoare de lemn, pe care pun furnici roşii. Asta depinde de inspector. Cei de la blocul special preferă mult furnicile.

— Dar nu-l aveau decât de câteva ceasuri.

Chanh dădu din cap în faţa candorii lui Malko.

— Tocmai. Eşti frapat imediat ce soseşti din afară, când încă nu eşti obişnuit, când ţi-e frică. Eu ştiu fiindcă am trecut pe acolo.

— Dumneata?

— Şase luni am stat. Pe vremea lui Diem. Era foarte greu. Şi am prieteni care mai sunt şi acum acolo. Uneori li se dă drumul şi ei povestesc. Dacă nu i-au făcut nimic acelui om, înseamnă că nu l-au interogat. Nu voiau să vorbească.

Malko se uita, fără s-o vadă, la prostituata de la masa vecină.

Ceea ce spunea Chanh era foarte tulburător. De ce nu încercaseră poliţiştii lui Thuc să-l facă să vorbească pe ucigaşul colonelului Mitchell?

— Ce-ar fi să luăm masa la Dolce-Vita? propuse Chanh.

Era restaurantul şic de la Continental. Trebuia să ai o afurisită doză de umor negru ca să numeşti astfel un local din Vietnam.

Capitolul V

Malko apăsa pe butonul soneriei de aproape un minut când auzi scârțâitul pietrişului de cealaltă parte a zidului şi poarta se deschise brusc.

— Ce doriţi?

Vocea era aspră, aproape masculină. Îşi scoase ochelarii negri să răspundă, stingherit că fusese aşa de prost crescut. Femeia care se găsea în faţa lui nu era foarte frumoasă, avea un corp destul de greoi, părul negru foarte scurt, nişte ochi mari, căprui, o faţă marcată de vârstă, dar reţinea atenţia. Pantalonii din imitaţie de crocodil, care se mulau strâns de la şolduri până la glezne, îi accentuau farmecul.

— Doresc să-l văd pe generalul Nhu.

— Nu primeşte pe nimeni! Cine eşti dumneata?

Malko dăduse ochilor lui aurii expresia cea mai amabilă. I se păru că vocea se îmblânzise puţin. Dar, cu o geantă de plajă în mână, femeia continua să bareze poarta.

— Sunt un colaborator al lui Richard Zansky. De fapt, îl înlocuiesc pe colonelul Mitchell.

— Ah!

O simţea că ezită. Era greu să-i dai o vârstă. Între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci. Avea mâinile scurte şi puternice, cu unghii pătrate, ca un bărbat.

— Sunt nevasta generalului Nhu, zise ea parcă cu regret.

Malko profită de ocazie.

— Vă cheamă Elena, nu-i aşa?

— De unde ştiţi?

El se înclină zâmbind.

— Mi s-a vorbit de dumneavoastră. Ca despre una dintre cele mai drăguţe femei din Saigon. Văd că e adevărat.

Lucrurile astea fac totdeauna plăcere. Chiar dacă i se spusese că Elena era o nimfomană care se culca şi cu servitorii ei.

— Mulţumesc, făcu ea. Nu-l puteţi întâlni pe general. Îşi face siesta. Şi apoi nu mai vrea să aibă niciun contact cu Richard Zansky.

— Tocmai pentru asta venisem, insistă Malko. Trebuie neapărat să-i vorbesc.

Ea ezită, ridică ochii spre ei şi zise brusc:

— Dacă vreţi, veniţi cu mine la Clubul sportiv; tocmai mă duceam acolo. Am putea sta de vorbă.

Era ceva nesperat. Femeia închidea deja poarta cu cheia. Vila generalului se găsea pe strada Minh-giang, fostul cartier elegant al Saigonului, unde ultimele locuinţe frumoase luptau împotriva putreziciunii oraşului. Un paravan de sârmă ghimpată înconjura zidul.

Malko o urmă pe Elena până la maşina Peugeot şi îi deschise amabil portiera.

•

Galbenii au oroare să se bronzeze. Astfel că doamnele decoltate şi asudate de la Clubul sportiv se adăposteau sperioase sub umbrelele mari de soare paradite, în loc să se lungească pe marginea piscinei abandonată copiilor noilor membri vietnamezi.

Malko, într-un costum de baie închiriat, examina cu neîncredere apa din marele bazin care avea culoarea Mekongului în creştere.

— Intri în apă cu o răceală şi ieşi cu o holeră, făcu o voce glumeaţă în spatele lui.

Era Elena. Sculpturală într-un bikini negru prins cu plăcuţe de oţel lustruit. Avea un corp tare şi plin, o piele mată şi netedă.

Femeia izbucni în râs în faţa privirii admirative.

— Aici produc scandal cu costumul meu. Sunt nişte capre bătrâne şi puţin îmi pasă.

Privirile ultragiate şi pudibonde ale doamnelor de sub umbrele îi destinau ruşinii.

Clubul sportiv saigonez era ultimul bastion al colonialismului, dezagregându-se încet sub asaltul conjugat al bogătaşilor autohtoni şi al umidităţii care rodea clădirile vechi. Aerul condiţionat era proscris. O sărutare pe gât era considerată un act dezgustător şi obscen şi un regulament desuet interzicea să te scalzi înainte de a te fi săpunit. Ceea ce îţi dădea posibilitatea să-ţi faci o idee despre curăţenia medie a membrilor clubului.

Eleganta alee Chasseloup-Laubat devenise strada Hong-Tap-Tu şi Clubul sportiv, ramolit şi prost întreţinut, se năruia pe bucăţele în mod inexorabil.

Dar cu terenurile lui de tenis, cu piscina şi saloanele învecinate, acesta era singurul loc din Saigon unde se puteau aduna albii. Duminica, ultimii încăpăţânaţi se întâlneau aici pentru un bridge sinistru sau un „dineu-regret” la care se evoca epoca de aur când strada Tu-do se numea încă strada Catinat.

Şi în ciuda regulilor draconice, la vestiare se putea foarte bine să ţi se fure costumul de baie de pe tine.

Elena îl observa pe Malko cu o privire critică. Examenul fu probabil satisfăcător căci o auzi zicând:

— Eşti mai simpatic decât colonelul Mitchell.

Continuă să se uite la părul blond de pe pieptul lui jucându-se distrată cu bricheta.

— Mulţumesc, zise Malko. Dar ştiţi ce i s-a întâmplat?

— Da.

Asta nu părea s-o tulbure peste măsură. Dar probabil ghici ce-i trecea prin minte lui Malko căci zise domol:

— Primul meu soţ a fost omorât de vietcongi. Împreună cu fiul meu. I-au trebuit 57 de zile să moară. Eram lângă el. Creierul

supura prin craniul spart şi eu îl ştergeam… Colonelul Mitchell a avut noroc, a murit repede.

Malko avea brusc în faţa lui o altă femeie. O bucată de oţel lustruit, o maşină. Îşi aminti de tot ce-i spusese Richard Zansky. Elena îşi împinsese soţul să participe la operaţiunea Pasărea de Pradă. Se săturase să vegeteze într-o vilă fără aer condiţionat, să nu-şi petreacă vacanţele în Europa, să nu aibă Mercedes şi bijuterii. Generalul Trinh Nhu era pe tuşă, după o încercare de lovitură de stat eşuată.

Elena turba văzând anumite fete pe care le cunoscuse, vietnameze bune pentru subofiţeri, măritate cu înalte personaje ale regimului, bogate, respectate şi care abia dacă salutau.

— Am vrea să ştim cine l-a omorât.

— Asta e treaba voastră.

Vocea devenise din nou tăioasă. Malko schimbă subiectul.

— Domnul Zansky e necăjit de noua atitudine a soţului dumneavoastră, zise Malko aplecat spre ea. Ce s-a întâmplat?

Ea îl privi drept în ochi. Costumul de baie îi cobora atât de jos, încât aureola maro a sânilor se confunda cu culoarea pielii bronzate şi Malko avu impresia că în secunda aceea „Pasărea de Pradă” era foarte departe de gândurile lui.

— Îţi va spune personal, răspunse ea. Nu vreau să mă amestec în treburile lui. Eu nu sunt decât o femeie.

Se ridică brusc şi plonjă în apă. Malko o privi visător cum înota. Ce voia? În sfârşit stabilise contactul. Dar avea impresia că era mai mult cu titlul personal decât din cauza calităţilor lui. Elena se întoarse, se întinse lângă el şi vorbiră despre Asia. Cu cât Malko vorbea mai mult despre precedentele lui „turnee”, cu atât o simţea mai destinsă. Dar nu mai abordă subiectul fierbinte.

— Ai mai fumat opiu? întrebă ea deodată.

— Da.

— Atunci diseară eşti invitatul meu. Avem o mică serată. Numai că nu trebuie să spui nimănui, e interzis.

Aşa cum era totul la Saigon.

Un nor mare ascunse soarele. Elena se ridică şi îşi potrivi costumul de baie.

— O să plouă. Să plecăm.

•

Culcat pe o parte, cu perniţele de grăsime ieşindu-i ca nişte caltaboşi gălbui din sarong-ul legat la brâu, sprijinit pe un cot, generalul Nhu privea cu aviditate biluţa de opiu care ţârâia deasupra lămpii.

I se părea că simte deja gustul acru şi calmul coborând pe fiecare nerv şi strecurându-i-se până în cele mai secrete circumvoluţiuni ale creierului. Fără ca vreun sunet să-i iasă de pe buze, gura lui mima cuvântul *MAU, MAU* (repede, repede) adresat fetiţei care pregătea pipa.

După câteva pipe frica i se risipea, nodul care îi strângea stomacul dispărea şi se simţea la adăpost de orice.

O vâlvătaie de ură pentru străinul întins în faţa lui, în mica încăpere liniştită, îl făcu să-i tremure bărbia. Din cauza lui, a prietenilor lui, nu mai dormea, tremura la cel mai mic zgomot, nu mai îndrăznea să iasă din vilă. Când era singur îmbrăca o vestă grea anti-glonţ făcută din plăci de oţel şi pânză. Abia dacă mânca. Ştia că servitorii îşi băteau joc de el în spatele lui. Care dintre ei îl trăda? Care îi va pune într-o noapte lângă pat grenada ucigaşă? Cine îi va apăsa pe gât lama ascuţită a pumnalului?

Vietnamezul îşi duse brusc mâna la gâtul gras. Nu mai putea. I se păruse că simte pe piele oţelul rece.

Nu era făcut pentru comploturi. În Vietnam politica era prea feroce. Viaţa nu avea nicio valoare. Îi ura pe americani. Ei nu riscau decât dolarii lor.

Pe deasupra corpului musafirului zări silueta nevestei lui. Un val de ură şi de dorinţă îi scuturã corpul gras. Pentru ea se aruncase în această aventură smintită. Din cauza ambiţiei ei nelimitate. Şi pentru că nu se putea lipsi de ea. Dorinţa era mai tare decât frica. De multă vreme nu se mai jena faţă de servitori, deşi îi ştia rânjind în spatele uşilor prost închise.

În ziua când americanul îi propusese târgul, Elena venise în biroul lui într-un costum de baie negru ţintuit cu aur şi i se aşezase pe genunchi. Voise s-o aibă, dar ea se apărase, îl pălmuise şi îl aruncase jos. Fără să-l lase măcar să o atingă.

— Dacă nu accepţi, n-o să mă mai atingi niciodată, îi spuse ea cu răceală. Şi dacă la sfârşitul anului tot mai cloceşti aici, te părăsesc. Consulul Indiei vrea să mă ia de nevastă. El e bogat.

Personajul era amantul ei de multă vreme. În ziua aceea generalul Nhu cedase. Şi intrase în primul cerc al infernului.

Biluţa brună ţârâi mai tare şi se umflă transformându-se într-o băşică mare. Fetiţa o înghesui cu abilitate în interiorul pipei, o întinse cu acul lung şi oferi celălalt capăt lui Nhu. Nările vietnamezului palpitau deja, adulmecând mireasma fadă şi ameţitoare. Gura lui apucă muştiucul de fildeş şi aspiră cu lăcomie, trăgând prelung, cu ochii închişi, până când pipa se stinse într-un ultim sfârâit.

Generalul Nhu se lăsă imediat pe spate, păstrând în piept fumul brun.

Fetiţa, care putea să aibă vreo zece ani, strânse pe o tavă de argint pipa, flaconul cu opiu, lampa şi acele, se ridică, ocoli corpul lui Malko şi se ghemui între el şi Elena. Flacăra lămpii desena pe perete umbre fantastice. Faţa grasă şi moale a generalului Nhu căpătase o expresie extatică.

•

— E rândul tău, îi şopti Elena.

Stătea întinsă pe rogojina care acoperea podeaua acelei încăperi goale şi fără ferestre. Exagerat machiată, cu ochii foarte alungiţi, gura roşie ca un fruct de manglier, în întregime goală sub sarong-ul albastru reţinut de sâni, era apetisantă ca un fruct tropical. Cu capul sprijinit pe o perniţă, femeia savura efectul primei pipe.

Malko, purtând şi el un sarong, era întins lângă ea, despărţit de general de un spaţiu foarte mic.

Cu gesturi abile şi precise, fetiţa îi pregătea pipa. În timp ce ei fumau, ea aştepta absentă şi impasibilă. Mai târziu urma să fumeze şi ea.

Drogul încă nu-l desprinsese pe Malko de realitate. Îl contempla pe generalul Nhu, întrebându-se de ce Richard Zansky îl alesese tocmai pe el. Şi de ce acum nu mai voia. Or, trebuia neapărat să afle acest secret şi să-l facă să-şi reia locul în complot. Altfel Pasărea de Pradă nu mai putea să aibă loc.

Generalul îl primise la început într-un salon mobilat fără gust. Era îmbrăcat într-o uniformă albă şi părea că se plictiseşte teribil. Mai erau de faţă un bărbat şi o femeie. Un civil vietnamez cu un cap de mort, însoţit de o fată înaltă cu un piept enorm, complet idioată. Ronţăiseră din prăjitura cu papaia[10] bând ceai şi

[10] *Papaia – fructul comestibil al unui arbore exotic (n.t.).*

whisky. Conversaţia lâncezea. Elena, strălucind în sari-ul ei albastru, insistase ca Malko să adopte aceeaşi ţinută.

Lângă salon se găseau două mici încăperi fără ferestre şi fără mobile: camerele de fumat opiu. Cele două persoane plecaseră.

Elena, Malko şi generalul rămăseseră singuri în salon. Malko profitase pentru a-l întreba în vietnameză:

— Ştiţi ce i s-a întâmplat colonelului Mitchell?

Generalul luase aerul unei îngheţate cu vanilie pe cale de a se topi la soare. Ştia. Doar respectul faţă de uzanţe îl împiedicase să-l dea afară pe acest străin purtător de veşti rele.

— Nu-l văzusem de mai multe zile, zise el moale.

— Nu ştiţi cine ar fi avut interes să-l omoare?

Malko îl urmărise fără milă pe generalul cel gras prin tot salonul. Nhu îşi agitase mâinile mici şi durdulii într-un gest de apărare.

— N-am nici cea mai mică idee, afirmase el cu o voce ascuţită. Toate astea nu mă interesează.

Pur şi simplu se repezise în camera de fumat şi se dezbrăcase imediat. Malko îşi dăduse seama că misiunea lui nu va fi uşoară.

Moartea lui Mitchell nu dusese la nimic.

•

Elena întinsă pe burtă, încerca să reţină fumul în plămâni cât mai mult. În sfârşit expiră. Corpul ei părea un balon de săpun. Lângă ea, Malko trăgea foloase din cea de-a doua pipă.

— Mângâie-mă pe spate, îi ceru Elena cu voce groasă.

El întoarse capul surprins. Generalul Nhu era la mai puţin de un metru de ei. Elena zâmbi.

— Începând cu a treia pipă nu-i mai pasă de nimic.

Generalul se găsea la a şasea. Şi fetiţa îi pregătea alta. Deodată Elena se ridică şi se întinse între Malko şi lampă, cu faţa la soţul ei. Îşi coborî sarong-ul pe şolduri şi-l privi imperativ pe Malko. Acesta, culcat pe o parte, îşi puse mâna pe umerii tinerei femei. Avea pielea fină şi moale. Îşi lăsă degetele să alunece până la mijloc şi urcă încet înapoi.

— E bine, murmură Elena. Continuă.

Malko săltă capul şi-l văzu pe Nhu de cealaltă parte a lămpii. Avea faţa întoarsă spre ei, dar, în realitate, se uita ţintă la biluţa de opiu. Apoi luă pipa şi trase cu aviditate fumul până când recăzu pe spate.

În vilă nu se auzea niciun zgomot. Probabil că ceilalţi doi dormeau. Fetiţa nu deschisese gura de la începutul serii. Scotea mereu opiu din sticle şi confecţiona biluţe.

Elena întoarse capul spre Malko. Avea buzele întredeschise. Calmă, făcu să-i alunece sarong-ul şi mai jos, descoperind partea de sus a coapselor. Se apropie şi mai mult de el şi-i şopti:

— Nu-ţi fie teamă, nu ne vede.

Se întoarse pe spate, aruncă sarong-ul cu piciorul şi rămase aşa, cu capul sprijinit pe o pernă. Corpul ei avea reflexe arămii din pricina lămpii.

— Mă simt bine, murmură ea. Mai mângâie-mă.

Fetiţa veni să se ghemuiască lângă ei şi pregăti un cocoloş enorm. Nici nu se uita la Malko. Elena luă pipa, aspiră, apoi apucă mâna lui Malko şi o aşeză pe pieptul ei.

Fără să vrea, mâna lui se crispă puţin pe carnea tare. Sfârcul gros al unui sân veni în întâmpinarea degetelor. Elena suspină, se răsuci, îşi trase bazinul. Mâna lui Malko atinse pântecul concav, neted şi moale. Nu fumase decât trei pipe şi era încă perfect conştient, cu toate că era nemaipomenit de destins. Realiză deodată că bărbatul Elenei era la un metru de el.

Se uită peste corpul femeii.

Generalul Nhu era întins pe o parte, cu ochii deschişi, cu faţa în direcţia lui. Avea răsuflarea regulată dar nu făcea nicio mişcare. Totuşi vedea mâna lui Malko aşezată pe nevasta lui şi auzea răsuflarea ei sacadată. Îndopat cu opiu până peste cap, generalului nu-i păsa de nimeni şi de nimic, la mii de mile depărtare, tolănit pe un norişor roz. La adevăraţii opiomani, drogul şterge cu o eficacitate totală orice înclinaţie sexuală.

Fetiţa puse jos pipa. Apoi apucă unul după altul picioarele Elenei, întinzându-le uşor deschise. Se lăsă pe vine şi începu să-i maseze cu abilitate picioarele şi gleznele cu o mişcare uşoară şi circulară. Elena alunecă spre perete şi Malko simţi deodată sub mână un păr aspru şi scurt.

Cu toată situaţia ciudată în care se găsea, Malko fu cuprins de o dorinţă teribilă. Începu să-şi desfacă sarong-ul puţin ruşinat.

Tânăra femeie deschise ochii şi întoarse capul spre el.

— Nu, continuă să mă mângâi.

Închise ochii şi aşteptă. Malko fu nevoit să facă apel la toată voinţa lui pentru a nu se arunca asupra acelui corp întins care se oferea. Uitase cu totul de prezenţa tăcută a generalului. Dacă i-

ar fi văzut puritanul Richard Zansky…

Cu puţin sadism, îşi deplasă degetele pe pielea Elenei evitând sexul şi sânii. Până când femeia îl apucă cu brutalitate de mână.

Când începu să se onduleze, Malko avu impresia că ochii generalului străluciră uşor. Dar poate că nu era decât reflexul lămpii care continua să ardă între ei.

Elena se răsucea în tăcere, cu sacadări bruşte, gâfâind, scăpând din mâinile lui Malko şi ale fetiţei care o masa.

Apoi rămase pe spate, nemişcată, cu ochii închişi, satisfăcută. Malko, dimpotrivă, îşi recăpătă suflul cu dificultate. Sângele îi bătea în tâmple, pântecul îl ardea, era pe marginea plăcerii, frustrat şi furios.

Fetiţa veni să se ghemuiască lângă el. Opiul pârâi din nou. Îi întinse pipa şi el aspiră cu aviditate fumul acru şi fad. Puţin câte puţin fu invadat de o toropeală dulce şi contemplă mai calm corpul tinerei femei.

•

Malko deschise ochii tresărind. Elena era aplecată asupra lui. Îşi îmbrăcase din nou sarong-ul.

— E târziu, zise ea.

Generalul dispăruse. Mirosul fad de opiu mai plutea încă prin cameră. Malko se ridică cu dificultate de pe rogojină, cu capul greu, trecu alături şi se îmbrăcă. Elena îşi făcu din nou apariţia: purta o rochie de pânză. Vila era tăcută.

— Te voi însoţi, zise ea.

Ieşiră. Noaptea era senină şi strada pustie. Malko se uită la ceas: 12 şi jumătate. Trecuse o jumătate de ceas de la ora stingerii; Saigonul era pustiu de o oră încheiată.

O rafală de armă automată clănţăni spre Bien-hoa. Elena demară. Malko îşi revenise. Maşina străbătu câteva minute străzile pustii, apoi ajunse într-o piaţă mare, desfigurată de un monument hidos închinat morţilor.

— Facultatea de drept, anunţă Elena.

Efectul opiului se atenuase şi conştiinţa profesională recâştiga terenul pierdut.

— Trebuie să-ţi vorbesc, făcu el cu fermitate. Să ne oprim.

Elena încetini şi frână lângă trotuar. Opri motorul şi aprinse o ţigară. În faţa lor se înălţau grilajele parcului întunecat şi pustiu al Facultăţii de drept.

— N-am putut să-i vorbesc generalului, zise el.

— Îi voi vorbi. Îţi promit. Te-a găsit simpatic. E posibil ca lucrurile să se aranjeze. Lasă-mă pe mine să mă ocup.

Malko înţelese că, în ciuda situaţiei ciudate, se găsea pe calea cea bună.

Rochia femeii se ridicase pe coapsele bronzate şi deodată Malko înghiţi în sec. Simţi privirea Elenei, apoi buzele ei îi atinseră uşor gâtul.

— Îţi cer scuze pentru adineauri. Nu-mi place să fac dragoste când fumez.

Mâna Elenei i se aşează pe cămaşă, desfăcu un nasture şi îi simţi degetele parcurgându-i pieptul şi jucându-se cu firele de păr.

Deodată tremură de parcă ar fi avut febră şi îi acapară gura.

În timp ce-l săruta, mâinile tinerei femei alunecară mai jos. Urmă un foşnet de stofă, apoi capul Elenei părăsi gura lui Malko şi o simţi învăluindu-l dintr-odată, caldă, moale, cu o delicateţe infinită.

— Opreşte-te, făcu el cu o voce sugrumată.

Ar fi vrut într-adevăr să înceteze, dar nu avu forţa să se smulgă. Deodată Malko simţi o undă sălbatică plecând de la coloana vertebrală şi răsucindu-i pântecul.

Plăcerea fu scurtă şi violentă, apoi se lăsă moale pe scaun, cu capul golit de gânduri, cu torsul şi braţele asudate.

— Nu trebuie să stăm aici, zise ea câteva clipe mai târziu. Riscăm să ne petrecem noaptea în închisoare.

Porni motorul. Trecuseră prin faţa oribilei catedrale din cărămidă roşie şi parcurseră strada Tu-do, pustie la ora aceea. Elena opri în faţa Continentalului unde toate luminile erau stinse. Malko parcă avea aripi. Tânăra femeie îi atinse uşor obrazul cu un sărut.

— Telefonează-mi mâine, îi voi vorbi de tine generalului, zise ea. El coborî gânditor şi se uită în urma maşinii care dispărea pe aleea Le-loi. Primul contact cu generalul Nhu fusese neaşteptat.

Dar în Vietnam nimic nu se petrecea ca în altă parte. Malko porni pe strada Tu-do spre hotel. Auzi un zgomot de motor şi se întoarse. Un scuter venea direct spre el. Se repezi să ajungă la trotuar. Dar scuterul fu mai rapid şi trecu foarte aproape. Nu avu timp să-i vadă pe cei doi oameni. Unul dintre ei îl lovi la tâmplă.

Malko văzu trotuarul venind spre el, întinse mâinile înainte şi-şi pierdu cunoştinţa.

Capitolul VI

Era limba unui clopot. În mod regulat, cam la fiecare cinci secunde, sunetul surd îi lovea timpanele, se răspândea în vibraţii atroce în cutia craniană şi se izbea de ochii închişi, iradiind o nouă durere.

De parcă o mână gigantică l-ar fi transformat în pendul oscilant sub o enormă grotă de bronz.

Deodată Malko realiză că nu avea capul în jos, ci era ghemuit, cu mâinile şi gleznele legate, într-un spaţiu închis, atât de mic încât îi interzicea cea mai mică mişcare.

Încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi. De parcă ar fi avut pleoapele lipite. Fu copleşit de o panică viscerală. Se zbătu cu furie, dar nu reuşi decât să se izbească cu capul de un perete metalic. Se mai linişti puţin şi realiză că o bandă lată de ţesătură adezivă îi fusese lipită pe faţă, chiar pe pleoape, obturându-i complet vederea.

Încetul cu încetul îşi venea în fire. Zgomotul pe care îl luase drept sunetul unui clopot, provenea în realitate din lovirea repetată a unui obiect de pereţii metalici ai incintei unde se găsea. De parcă cineva ar fi bătut în ei cu un ciocan. Cu regularitatea unui metronom. Malko avea impresia că loviturile le primea direct propriul lui creier, că materia cenuşie i se dezagrega. Deschise gura să aspire puţin aer şi să uşureze presiunea timpanelor. Dar zgomotul fu perceput şi mai puternic.

Îşi lovi umărul şi şoldul şi pricepu că era gol. Nu i se lăsase nici măcar slipul.

Fu nevoie de un efort supraomenesc ca să-şi desfacă puţin articulaţiile genunchilor şi să încerce să părăsească poziţia ghemuită. Se lovi foarte repede cu creştetul capului de un alt perete metalic şi recăzu greoi pe călcâie. Se găsea într-o cutie metalică exact pe măsura lui.

Loviturile continuau. Urlă, pentru a le cere să înceteze, dar vorbele îi fură întretăiate, mutilate de lovituri. Se gândi

prosteşte la gongul care îi cheamă pe bonzi la rugăciune.

Treptat începu să-şi amintească. Din momentul în care omul de pe scuter îl lovise în cap. Dar nu mai avea noţiunea timpului. Putea să fi avut loc acum o oră sau acum o lună. Îi era cu neputinţă să-şi amintească ce se petrecuse între timp. De fiecare dată când încerca să-şi deruleze amintirile, şocul întrerupea firul. I se părea totuşi că nu mai era inconştient de multă vreme, că vorbise.

Căută să priceapă unde se găsea. După cum se prezenta la pipăit, îşi zise că era un butoi mare de ulei în care îl înghesuiseră ca pe un broscoi. Simţi cu degetele canelurile tablei ondulate.

Pe măsură ce-şi venea în fire, căldura i se infiltra prin toţi porii. Sudoarea îi curgea din ochi şi de-a lungul braţelor. Un miros greu îi izbea nările. Mirosul lui.

Îşi încordă auzul în intervalul dintre două lovituri, dar nu distinse nimic.

Îţi venea să înnebuneşti, să urli.

Ce voiau de la el? Unde se găsea? Şi de câtă vreme? O sete devastatoare îi umfla limba. Se simţea atât de epuizat, încât ar fi adormit imediat în acea poziţie oribil de neconfortabilă, dacă vibraţiile tablei nu l-ar fi ţinut treaz. Strigă din nou, lovi cu capul acoperişul închisorii lui, dar nu reuşi decât să-şi facă rău. Loviturile continuau inexorabil, dând naştere la vibraţii insuportabile. Ar fi făcut orice ca şocurile să înceteze.

Se mişcă cu furie, sperând că va răsturna butoiul.

Zadarnic. Fu copleşit de spaimă. Îşi zise că cei care loveau în butoi voiau doar să-l vadă nebun, dement. Era o metodă foarte asiatică. Distrugerea din interior. Malko ştia că vibraţiile sonore pot provoca leziuni permanente. La sfârşit ar fi dat drumul pe străzile Saigonului unei zdrenţe, unui deşeu uman.

Loviturile încetară brusc. Malko nu avu timp nici să respire. Bubuitul continua în urechi. Capacul sări cu un pocnet sec.

Nişte mâini îl apucară de subsuori şi îl ridicară în picioare. Strigă din toate puterile, atât de tare îl dureau articulaţiile anchilozate.

O voce îl întrebă cu calm în engleză:

— Pe cine ai mai văzut de când ai sosit?

Omul vorbea englezeşte, dar Malko era sigur că e vietnamez. După un anumit şuierat cu care pronunţa vocalele. Şi Malko se

întrebă ce le spusese până atunci.

— Cine eşti? făcu el.

— Dacă nu vorbeşti, vom continua, răspunse vocea anonimă. Probabil că se găsea la un serviciu de poliţie. Deodată urlă cu toată puterea vocii, retrăgându-şi capul între umeri pentru a se feri de eventualele lovituri.

Nu se întâmplă nimic.

— Greşeşti. Până la urmă vei spune totul, remarcă vocea calmă. Malko fu împins cu brutalitate în interiorul butoiului şi capacul se închise.

Loviturile începură imediat, îngrozitor de dureroase. Se gândi că ar putea să-i plesnească o arteră în cap, sau să iasă de acolo idiot sau hemiplegie. Dar loviturile împiedicară foarte repede orice gând întreg. Era blocat într-un bubuit continuu ce părea că vine de peste tot în acelaşi timp.

Din urechi începu să-i curgă un lichid cald: sânge. Nu putea să-l vadă, dar mirosul fad îl îngreţoşă.

Treptat căzu într-un soi de comă. Era o meduză care plutea într-o altă lume.

Deodată îşi dădu seama că nu mai era ghemuit în butoi. Mâini invizibile îl ridicaseră afară. Şi răspundea mecanic la întrebările torţionarului său.

Nu mai judeca, nu se mai apăra. Nu voia decât să nu mai audă loviturile, să se odihnească câteva minute.

— Pe cine altcineva ai mai întâlnit la Saigon?

Întrebarea avu nevoie de aproape un minut pentru a străbate creierul lui Malko.

— Richard Zans… răspunse el cu greutate.

— Nu americani, făcu vocea răbdătoare şi precisă. Ceilalţi. Malko trebui să facă un efort gigantic pentru a găsi un alt nume. Totuşi avea în faţa lui figura grăsuţă a generalului Nhu.

— Generalul, făcu el.

Nu-şi mai amintea numele. Deodată realiză că poate se găsea în butoi de mai multe zile, că era deja distrus, că omul pe care nu-l vedea ştia totul, că îi repetase totul de mii de ori.

— Nhu, făcu vocea. Pe urmă?

Malko, dezorientat şi de bună credinţă, căuta să-şi amintească.

Din memorie îi ţâşni ţăcălia lui Chanh.

— Chanh, ziaristul.

— Da, apoi?

În voce nu se distingea nici satisfacţie, nici mânie. Răbdarea detaşată a unui entomolog care disecă o insectă.

— Şi mai cine?

Capul începea să-i funcţioneze mai bine. Se gândi la metisă, dar reuşi să ridice un baraj mental între numele ei şi dorinţa lui de a vorbi.

— Nimeni.

— Minţi, zise vocea, ai avut contact şi cu alte persoane.

Malko se gândi la colonelul Thuc.

— Oameni ai poliţiei.

— Cine?

Îi enumeră pe toţi aceia de care îşi amintea, fără să obţină vreun comentariu. O secundă îi trecu prin minte că unul din cei prezenţi ar putea fi colonelul Thuc. Sau poate comisarul Le Vien. Faptul că îi blocaseră ochii era un semn bun. Voiau deci să-l lase în viaţă. Şi să nu-şi poată recunoaşte călăii. Doar dacă nu era un rafinament în plus adăugat torturii.

— Mai departe?

Înţelese că nu va scăpa atât de uşor. Cu o meticulozitate tipic asiatică, cel care îl interoga hotărâse să scoată de la el ultima fărâmă de adevăr.

— Daţi-mi drumul, ceru el.

— Cred că nu spui adevărul, făcu vocea sentenţios.

Urmă un ordin în vietnameză. Malko înţelese că e vorba de apă. Cursurile nu-l familiarizaseră cu accentul ţăranilor.

Fu împins în butoi. Aproape imediat simţi pe faţă un jet de apă călduţă. Fu gata să se sufoce de surpriză. Simţi contactul unei ţevi al cărei capăt intra în butoi. Apa urcă foarte repede, îi ajunse la genunchi, apoi până la pântec. Vru să se ridice, dar două mâini îl menţineau la fundul butoiului. În poziţia aceea nu putea să lupte.

Urlă.

Apa îi ajungea la piept. Îl înecau. Printr-un reflex disperat de apărare reuşi să se ridice. Fu respins cu brutalitate şi capul îi dispăru sub apă. Mâinile continuau să-l apese pe umeri, menţinându-i faţa sub apă. Îşi ţinu respiraţia cât putu demult, apoi deschise gura, cu plămânii gata să facă explozie.

Apa rău mirositoare îi inundă gâtul, tuşi căutând aer, sufocându-se. Mâinile îi dădură drumul. Putu să respire o gură

de aer cald. Apa îi ajungea până la gură, dar pe nări putea respira în voie.

Deodată o vibraţie sonoră făcu să i se cutremure cutia cranianã. Loveau din nou în peretele butoiului! Apa transmitea şi mai bine sunetul decât aerul şi tensiunea care apăsa asupra timpanelor lui Malko deveni insuportabilă. La fiecare lovitură simţea cum îi exploda capul. Încercă să iasă din apă, dar îl respinseră înăuntru şi fu din nou gata să se sufoce.

Această tortură dezumanizantă, fără faţă, fără glas, fără violenţă, fără ură, era diabolică.

Rezistenţa lui Malko scădea. Respiraţia îi devenea din ce în ce mai sacadată. Capul îi răsuna de lovituri. Pentru a-şi păstra sângele rece încercă să numere, dar se opri imediat. Creierul refuza să funcţioneze. Puţin câte puţin, recădea în coma de mai înainte.

Loviturile erau din ce în ce mai dese, nu mai formau decât un bubuit continuu.

Instinctul de conservare cedă dintr-odată. Malko se nărui, capul îi căzu în apă, cu gura deschisă ca să nu mai audă. Dar nu avu timp să înghită din apa murdară. Îl scoaseră repede din butoi şi îl aruncară cu brutalitate pe podea. Rămase acolo, ca un peşte scos brusc din apă.

Junghiuri îngrozitoare îi parcurgeau craniul în toate sensurile, descompunând orice gândire coordonată. Se întrebă dacă va muri.

— Eşti gata să spui adevărul? întrebă aceeaşi voce.

— L-am spus.

Cineva se aşează călare pe el susţinându-i umerii. Două mâini îi apucară capul şi îl făcură să se rotească astfel încât să poată fi văzut din profil. Malko simţi pe obraz o rogojină aspră.

Vocea se apropie. Călăul lui era probabil aşezat pe vine lângă el.

— Pentru că refuzi să spui cu cine te-ai întâlnit, te vom ucide.

Ameninţarea clasică. Malko ar fi dat orice pentru a nu se întoarce în butoi.

Deodată simţi ceva în interiorul urechii. Tresări. Mâinile îl ţineau
cu fermitate. Vocea îl anunţă:

— Îţi voi înfige această bucată de bambus în ureche. Ea va străpunge timpanul şi creierul. Vei muri imediat.

Malko simţi ceva rotindu-i-se în ureche. Era oribil. Mai rău decât ţeava unui pistol. Avea într-adevăr senzaţia că beţişorul subţire de bambus îi va străpunge capul. Simţi vârful ascuţit care îşi căuta drum prin carnea delicată.

Instinctul de conservare fu mai tare decât raţiunea. ŞTIA că nu voiau să-l omoare. Fie că erau oamenii lui Thuc sau alţii.

Tresărirea îl dezechilibră pe omul aşezat deasupra lui. Îl auzi căzând greoi şi înjurând în vietnameză. Apa dezlipise pe jumătate ţesătura adezivă care îl împiedica să vadă. Mişcarea bruscă o agăţă de rogojină şi unul din ochi i se eliberă. Dar nu dură decât câteva secunde.

Malko reuşi să zărească două cizme de pânză, un zid murdar pe care era agăţat un basorelief din lemn brun şi un colţ de fereastră. Obloanele erau închise şi lumina venea probabil de la o lampă.

Cineva strigă în vietnameză:

— Nu-l omorî!

Şocul violent îl atinse pe Malko în ceafă. Căzu pe rogojină fără cunoştinţă.

•

— Cu siguranţă că e beat-mort.

— Era la Than-than.

— Ridică-l.

Malko simţi că cineva îl mişcă. Deschise ochii şi la început nu văzu decât barăci din tablă şi noroi. Era ziuă, îşi simţea capul făcut zdrenţe şi, fără oamenii care îl susţineau, ar fi căzut.

Un jeep militar staţiona lângă el, cu un soldat US la volan. Malko, încadrat de alţi doi soldaţi, se găsea pe marginea unui drum drept mărginit de orezării. O migrenă atroce se instala de cum deschidea ochii. Îi dădură să bea ceva şi simţi gustul fad al ceaiului vietnamez.

Îl aruncă imediat afară, scârbit, şi vomă îndelung. Unul din oamenii care îl susţineau se îndepărtă repede înjurând.

— Ce se petrece, fir-ar să fie? întrebă Malko. Unde suntem?

— Păi, amice, eşti pe autostrada Ben-hoa, trâmbiţă vocea sergentului. Ai acte?

Fără să-i aştepte răspunsul, militarul îi scotoci haina şi îi trase afară portofelul.

Malko era prea obosit pentru a protesta. De altfel sergentul

scoase un mic fluierat: găsise legitimaţia de la ambasadă?

— Vă simţiţi mai bine, sir? întrebă el.

Malko reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Puţin mai bine, dar nu sunt beat. Am fost atacat şi drogat.

— Desigur, sir, făcu sergentul plin de respect.

Putea să fie mort de beat sau îmbuibat de marijuana. Rareori văzuse o beţie ca asta. Probabil că tipul se îndopase cu *CHUM*[11] la Than-than, restaurantul de piloţi din vecinătate, şi apoi se rătăcise în natură. Avusese noroc că nu-l jefuise nimeni.

— Vreţi să vă însoţim până la hotel?

— Cu plăcere, zise Malko.

Fu ajutat să urce în jeep. Aerul îi făcu bine, dar nu-l scăpă de migrenă. Fiecare vehicul cu care se întâlneau declanşa în capul lui o vibraţie dureroasă. Era nerăbdător să se privească în oglindă.

— În ce zi suntem? îl întrebă brusc pe şofer.

— Miercuri, răspunse acesta stupefiat.

Deci nu fusese ţinut prizonier decât şase-şapte ore. Şi părea că nu prezintă nicio urmă de tortură. Era un episod rupt din Kafka. Jeep-ul opri în faţa Continentalului şi Malko coborî sub privirile ironice ale sergentului.

Funcţionarul de noapte îi dădu cheia fără comentarii. Din cauza interdicţiei de circulaţie pe timpul nopţii, se întâmpla frecvent ca unii clienţi să adoarmă pe unde se găseau.

Malko ceru o sticlă de Contrexéville şi se târî până la ascensorul care urcă cu o încetineală exasperantă. Abia în camera lui, unde regăsi aerul climatizat, se simţi ceva mai bine.

Oglinda din baie îi arătă imaginea unei feţe obosite, dar nimic altceva. Avea hainele uscate. Se dezbrăcă şi îşi examină corpul în faţa oglinzii dulapului.

Nicio urmă. Degeaba se cercetă pe toate părţile, nu găsi decât o mică pată de sânge în urechea dreaptă. Fără ea ar fi putut să creadă că visase.

Se nărui pe pat. Nu i se furase nimic, hainele şi corpul erau în perfectă stare, şi totuşi fusese torturat toată noaptea. Craniul îi răsuna şi acum de loviturile date în peretele metalic al butoiului. I se păru că se sufocă. I se făcu greaţă şi se scula să vomeze.

Cine îl capturase şi îl supusese unui interogatoriu? Şi mai ales ce voiau să afle?

---

[11] *CHUM – alcool chinezesc (n.t.).*

Ce pregătea generalul Nhu sau ce-i dezvăluise metisa? Dar el ce le spusese?

Adormi brusc, purtând în minte această ultimă întrebare, la care nu putea să răspundă.

Capitolul VI

Tu-anh îi aruncă o privire ironică. Îşi rimelă mai departe ochiul drept şi remarcă:

— Aţi făcut chef aseară... Mahmureala... Chum sau taxi-girls? (Pufni) Şi încă ar fi bine dacă nu v-aţi ales cu nimic...

Malko se uită spre ea cu o privire tulbure şi agasată. Acum trebuia să se lase şi luat peste picior de această scorpie mică. Furia i se topi parţial în faţa coapselor descoperite cu generozitate de ţesătura care îi ţinea fetei loc de fustă. Ezită între o bătaie la fund şi un viol.

— N-am făcut niciun chef, zise el răbdător. Am dormit prost.

Vietnameza pufni din nou, total incredulă. Malko închise ochii: capul îi bubuia şi acum. Din când în când, durerile care îi străbăteau craniul erau atât de violente, încât îi venea să urle. Se trezise la trei după-amiaza, aproape la fel de proaspăt ca un şorţ uzat. La biroul lui Zansky nu răspundea nimeni. Chanh nu era nici el. Ploua sau avea să plouă. Saigonul era la fel de zgomotos şi de murdar.

Pornise ca un somnambul în direcţia străzii Vo-tanh, într-o maşină Dauphine care luase probabil parte la războiul de pe Marna. Nici de la Elena nu avea vreo veste, dar era prea obosit pentru a o chema la telefon. Nu-l interesa decât răspunsul la o singură întrebare. Cine îl torturase şi de ce?

Dacă măcar ar fi putut să între în contact cu Mary-linh... Nu îndrăznea să se ducă la apartamentul din strada Phang-dinh-pong. Evenimentele nopţii trecute dovedeau că este urmărit. Un gând dureros îl paraliză. Vorbise cumva despre ea? În acest caz trebuia neapărat să o prevină. Ar fi putut să fie oamenii lui Thuc.

Toate aceste gânduri i se ciocneau dureros în minte când Tu-anh începuse să râdă de el. Comisarul Le Vien lua parte la o operaţiune. Încercă să se gândească la altceva schiţând pe

sugativă planurile viitorului său parc.

— Beţi asta.

Tu-anh îi întindea o ceaşcă cu ceai. El zâmbi recunoscător.

Lichidul cald îi făcu bine. Dar avea ochii încă injectaţi şi umflaţi.

Uşa se deschise şi apăru May-li, semeaţa translatoare. Părea mai puţin afectată şi chiar schiţă un zâmbet.

— Mai vreţi ceai?

Malko acceptă. Apoi femeia răsfoi o revistă sprijinită de maşina de scris a lui Tu-anh. Deodată Malko avu o idee.

— În ce constă exact munca dumitale? întrebă el. Trebuie să mă documentez.

May-li păru flatată că se interesa de ea, în ciuda coapselor lui Tu-anh.

— Depinde. Câteodată stenografiez, altădată traduc pentru consilierii care nu vorbesc vietnameza.

— Toţi cei arestaţi de poliţia specială sunt interogaţi imediat?

— Toţi.

Se vedea clar că nu era bănuitoare. Se arăta chiar încântată că stătea de vorbă cu el. Se aşeză pe birou şi tunica i se desfăcu descoperindu-i picioarele lungi în pantalonii de mătase neagră. Malko îşi continuă ideea.

— L-ai văzut pe omul care s-a sinucis?

Ea ezită.

— Nu-mi amintesc.

Malko se miră. În momentul în care urma să-i pună o altă întrebare, o voce ascuţită o chemă din cealaltă cameră. May-li se ridică imediat.

— Scuzaţi-mă, am de lucru.

Malko îşi termină ceaiul cuprins de uimire. Cum se făcea că această fată nu-şi mai amintea, de o poveste atât de surprinzătoare? Bizar, bizar.

Se cufundă în planurile parcului. Nu avea chef să viziteze blocul special. În sfârşit, uşa biroului vecin se deschise şi translatoarele ieşiră. Malko o aşteptă pe May-li.

— Aş dori să mai stăm de vorbă, îi zise el. Nu vrei să luăm masa la Cave?

Era restaurantul cel mai în vogă din Saigon. Malko simţi că May-li ezita, tentată totodată. În sfârşit, îi spuse foarte repede:

— De acord, dar nu pot veni la hotel. Veniţi să mă luaţi de la

numărul 151 de pe strada Hien-vuong. Vă aştept jos.

Apoi fugi, alăturându-se celorlalte fete care o aşteptau lângă bariera ce separa blocul special de celelalte clădiri. Malko se simţi deodată mai bine. În sfârşit, va face un pas înainte.

•

Richard Zansky îl asculta mângâindu-şi obrazul stâng. Şi el era obosit – îşi petrecuse ziua în convorbiri sterile la MACV, la doi paşi de Continental.

Se instalaseră amândoi la cea mai liniştită masă de pe terasa hotelului. În jurul lor, micii pederaşti vietnamezi beau ciocolată chiorându-se la masivii soldaţi în haine de lucru care rămâneau împreună, terorizaţi de microbi şi de bolile venerice. Doar cei mai curajoşi se hazardau la Continental. Majoritatea preferau hotelul Caravelle, climatizat şi închis.

— E bizar, zise Zansky după ce Malko îi povesti totul. Ce puteai şti ca să-i intereseze pe vietnamezi? Poate cred că l-ai identificat pe cel care l-a vândut pe Mitchell.

— N-am putea găsi locul unde am fost interogat?

Americanul dădu din umeri.

— Fie că e vorba de CIO sau de poliţia specială, şi una şi cealaltă au zeci de vile unde torturează oamenii. Nu le cunoaştem pe toate, chiar dacă noi suntem cei care plătim.

— E într-adevăr reconfortant să mă gândesc că am fost torturat pe propriii mei bani, remarcă Malko.

Zansky se făcu că nu aude.

— Trebuie mai mare atenţie ca niciodată, zise el. Şi continuă contactele cu generalul Nhu. Nu uita că pentru asta te afli la Saigon.

— Şi dacă metisa aceea avea dreptate? zise deodată Malko. Dacă despre ea voiau să afle torţionarii mei?

Zansky săltă din umeri.

— Ridicol. Lasă visele. Te-ai întâlnit din nou cu ea?

— Nu.

— Vezi bine. Şi-a dat seama că basmul ei nu prinde şi nu a mai insistat. Nu, eu cred că e vorba de CIO. Continuă operaţiunea Mitchell; poate că au vrut să te descurajeze.

Se ridică.

— Scuză-mă. În seara asta iau masa cu ambasadorul. În smoching. Trebuie să mă schimb.

Malko îl văzu pe Zansky asediat de fetiţele care vindeau coliere de flori şi zâmbi. Americanul părea total dezarmat cu un colier în jurul gâtului. Se uită la ceas. Mai avea încă o jumătate de oră până la întâlnirea cu May-li. Nu-i vorbise lui Richard Zansky despre ea.

•

Strada Hien-vuong era întunecoasă ca un cuptor. De douăzeci de minute Malko se plimba în întuneric încercând să evite găurile mari din trotuar.

Nici urmă de May-li. Nu-i cunoştea nici măcar numele de familie, şi, de altfel, uşa imobilului era închisă cu cheia. O angoasă surdă începea să-i răsucească stomacul. Trecu un taxi, încetini, apoi porni din nou. Deodată uşa scârţâi şi se întredeschise. Malko se repezi spre ea şi zări pe cineva în umbră.

— May-li?

— Sunteţi consilierul american?

Era o voce subţire şi ascuţită, necunoscută. Veni mai aproape şi văzu o siluetă mult mai mică decât translatoarea. Nu-i distingea faţa.

— Unde e May-li? întrebă el.

— Nu a putut să vină, s-a răzgândit. Nu trebuie s-o aşteptaţi.

Fata recită aceste cuvinte foarte repede şi închise uşa.

— Nu trebuie s-o aşteptaţi, repetă ea înainte de a dispare.

Malko se pomeni singur în întuneric. Mai zăbovi câteva minute, apoi plecă, frustrat şi intrigat. De ce se răzgândise vietnameza în două ore? Timiditate? Un logodnic gelos? Se consolă zicându-şi că va afla totul a doua zi dimineaţă şi că o va invita la dejun. Un taxi îl duse la Continental. Avea capul încă greu şi se grăbi să se odihnească.

•

Toatele fetele sosiră între nouă şi nouă şi jumătate. Toate în afară de May-li.

Malko aşteptă să se facă zece şi intră în biroul vecin. Văzu vreo şase vietnameze care lucrau.

— May-li întârzie? întrebă el cât se poate de natural.

Mai întâi nu-i răspunse nimeni, apoi una dintre fete îi spuse în engleză pe un ton neutru:

— May-li nu vine azi.

— E bolnavă?

— Nu, e plecată la Da Nang, făcu o altă fată. Ca să lucreze.

Şi continuă să bată la maşină. Ciudat. Nu se pleacă aşa fără să spui o vorbă. E adevărat că nu ştia nimic despre May-li. Nu insistă. Dacă ceva nu era în regulă, asta n-ar fi făcut decât să agraveze lucrurile.

Cu fusta ei mini, o adevărată jignire faţă de efortul războiului, Tu-anh era de o indecenţă totală. Îl măsura cu privirea pe Malko, fără ruşine, aţâţătoare în draci.

— Aţi întârziat. Domnul Sting era totdeauna aici la ora nouă. (Pufni.) Îi era aşa de frică să nu ia vreo boală, încât îşi aducea un bidon cu apă. Într-o zi, când s-a dus să facă pipi, l-am golit şi am pus în el apă de la robinet. După ce a băut i-am spus. Am crezut că mă omoară. S-a plâns domnului comisar. Era gata să fiu dată afară.

Malko nu se putu abţine şi râse. Tu-anh era adorabilă şi deloc proastă. Şi cu siguranţă că se găsea acolo pentru a-l spiona. Îşi îndreptă privirea spre picioarele ei descoperite mult prea mult pentru o onestă secretară.

— Ai picioare frumoase, remarcă el. Rar se întâmplă ca vietnamezele să şi le arate în felul ăsta.

Ea izbucni într-un râs copilăresc.

— Pentru că nu sunt în pas cu moda! Eu sunt. Uneori îmi pun cizme înalte de piele şi o rochie lungă, pentru că aşa e moda acum.

Malko o contemplă uluit: probabil că erau 38 de grade la umbră.

— Pe căldura asta?

— Îmi este foarte cald, admise Tu-anh. Dar nu-mi pun nimic dedesubt. Sunt singura fată din Saigon îmbrăcată la modă. De altfel, zise ea cochetă, dacă veţi ieşi cu mine o să vă convingeţi.

Mai direct nici că se putea. Malko se uită ironic la mica secretară.

— Nu ţi-e frică că te compromiţi?

— Îi voi spune tatălui meu că mă duc la cinema şi mă veţi conduce acasă la ora zece. Iar sâmbătă, dacă sunteţi liber, mergem să dansăm.

— Să dansăm! Dar e interzis!

— Bineînţeles, dar există serate private.

Sau era o provocatoare, sau comisarul Le Vien încălzea o viperă la sân.

— Până atunci, haide să luăm dejunul, propuse Malko. Eşti liberă?

Ea se încruntă cât se poate de comic.

— Nu chiar. Îi promisesem logodnicului meu. Dar prefer să merg cu dumneata. Numai că trebuie să plecăm imediat. Dacă mă aşteaptă la ieşire, îi veţi spune că aveţi nevoie de mine.

Îşi luă geanta cât ai clipi din ochi. Malko fu jenat de atâta dezinvoltură, dar dintre misterele neliniştitoare care marcaseră primele lui zile la Saigon, dispariția lui May-li părea cel mai accesibil.

Tu-anh îl putea ajuta.

Ajunşi pe strada Vo-tanh, tânăra ieşi în mijlocul drumului şi primul taxi fu obligat să oprească ca să nu o calce. Mai înainte ca santinela să aibă timp să fluiere, fata intră în maşină şi-l trase pe Malko după ea. Discuţia asupra preţului fu scurtă şi furioasă. Şoferul scuipă prin portieră şi demară.

— Să mergem la Casita. Ador bucătăria exotică.

Era cel mai bun restaurant din Saigon.

•

Ameţită de vinul roşu căruia nu i-ar fi rezistat nici oţelul, Tu-anh sporovăia fără încetare. Pentru o vietnameză de 17 ani părea ciudat de îndrăzneaţă. De mai multe ori îi adresase lui Malko ocheade fără echivoc. Şi zadarnic îşi spusese că era plătită pentru asta; fata se dovedea destul de excitantă.

— O cunoşti pe May-li? întrebă el.

— Da. De ce?

Micile sprâncene se încruntaseră.

— Oh! E o fată care mi-a tras plasă.

— Te-ai culcat cu ea? Făcu Tu-anh interesată.

Malko scutură din cap.

— Nu, nici măcar nu a venit la întâlnire. Apoi a dispărut.

Tu-anh îşi continua ideea, ajutată de vin.

— Îţi place să te culci cu fetele? îl întrebă ea cu o mare simplitate. Îţi place să te uiţi la alţii când fac dragoste?

Malko o privi sufocat de uimire.

Sau avea o experienţă care îi depăşea vârsta, sau citise cărţi nepermise.

Sub masă, piciorul ei se sprijinea de piciorul lui Malko. Dispariţia lui May-li părea că o lasă total indiferentă. Malko nu îndrăzni să insiste. Atacă altfel.

— Te-ai ocupat vreodată de interogatorii? Cum face May-li şi celelalte?

Ea scutură din cap cu o mutră dispreţuitoare.

— Nu-mi place să stau de vorbă cu fetele astea. Când nu lucrează fac dragoste. Se culcă şi cu tipi din poliţia de asalt. (Se strâmbă.) Ăştia miros tare urât.

Slavă Domnului, morala ei se oprea la miros... În timp ce Malko plătea consumaţia, fata îl întrebă:

— Nu vrei să-i spui comisarului că m-ai trimis la ambasadă cu o treabă pentru dumneata? Am chef să mă duc la cinema.

Malko zâmbi.

— Bineînţeles.

— Atunci, la revedere.

Cât ai clipi din ochi, opri o bicicletă cu scaun, urcă şi-l lăsă singur pe marginea trotuarului. Malko hotărî să se ducă după Chanh la Continental. Pe drum încercă să rezume situaţia. Ciudat că „vinovatul” se sinucisese. Ciudat că May-li dispăruse. Moartea lui Mitchell, o provocare clară, era bizară. Ziarele nu suflaseră o vorbă despre ea. Din ordinul cui?

Faţa binevoitoare a colonelului Thuc se suprapunea în mintea lui Malko peste trăsăturile metisei. Care dintre ei minţea?

Fu atins uşor şi tresări. Dar nu era decât un cerşetor care întindea o mână imploratoare. Evident că pansamentul nu era în fiecare zi la acelaşi picior, dar şi asta era tipic pentru Vietnam.

Îi dădu o monedă de douăzeci de piaştri. Din superstiţie.

•

Malko îl găsi pe Chanh cufundat într-o conversaţie misterioasă cu un vietnamez al cărui cap semăna surprinzător demult cu scăfârlia unui mort. Omul se evaporă când îl zări. Malko se aşeză lângă ziarist sub bolta în formă de semicerc. Această grădină interioară de la Continental era locul cel mai calm din Saigon.

— S-ar spune că v-aţi obişnuit cu Saigonul, zise el.

Părea încântat, ca întotdeauna.

— Mai degrabă Saigonul nu vrea să se obişnuiască cu mine, răspunde Malko. Era gata să am soarta lui Mitchell.

După ce Malko îi povesti totul, Chanh izbucni într-un râs subţirel.

— Bine că nu v-au făcut „bananul răsturnat”. E foarte neplăcut.

— Cine crezi că a fost?

Vocea vietnamezului scăzu în intensitate până când nu mai fu decât murmur.

— Sunt atâţia care se interesează de noi la Saigon, făcu el evaziv. Ar putea fi cei de la CIO. Sau poliţia specială, sau chiar Vietcongul. E foarte greu de ştiut. Să luăm cazul meu: am stat şase luni la închisoare sub Diem. Ei bine, tot nu ştiu pentru ce. M-au torturat şi eu nu ştiam ce trebuie să mărturisesc. Într-o zi mi-au dat drumul. Luna trecută cineva de la ambasadă pusese să fiu urmărit. Nici asta nu ştiu pentru ce.

— De la ambasadă? Dar…

Vietnamezul dădu şi el din umeri.

— Sunt puţin cam corupt, aşa că oamenii mă bănuiesc. Cine e vietcong şi cine nu este? Nu a trecut multă vreme de când veneratul nostru preşedinte a pus pe unul dintre cei mai buni prieteni ai lui să ia contact cu Nordul. Apoi politica s-a schimbat. Atunci l-a băgat pe prieten la închisoare. Va fi judecat pentru înaltă trădare. Nu va fi condamnat la moarte. Pentru că nevasta lui e amanta preşedintelui.

Ca în plină Renaştere!

Chanh îşi continua monologul bâiguit:

— …Mitchell… i-am prezentat mulţi oameni lui Mitchell. Oameni primejdioşi. Poate că s-a înşelat în privinţa lor.

Ochii îl străluceau de maliţie. Se amuza teribil.

Deodată vocea îi deveni un murmur greu de înţeles.

— Uite-l pe omul acela care trece prin faţa Adunării! Cel cu câinele!

Malko zări un alb cu un câine-lup în lesă îndreptându-se spre hotel. Avea părul scurt şi umerii largi; părea un militar, nu civil.

— Cine este?

Buzele lui Chanh se mişcară cu repeziciune.

— Vă amintiţi de preşedintele Diem? Acesta e omul care a pregătit lovitura pentru C.I.A., Dave Kolin… o fostă beretă verde. A fost puţin prea zelos. Nhu şi Diem trebuiau să ajungă vii la Than-son-nhut. Preşedintele Kennedy telefonase chiar el de la Washington. Dar ordinele erau deja date. La trecerea de nivel de

la Cholon, un comandant din poliţia militară i-a doborât cu Coltul. Cincisprezece zile mai târziu a fost găsit sugrumat. Şi Zansky l-a răsturnat pe Kolin. Pentru că acesta îl ocărâse. Kolin a rămas la Saigon fiindcă-i plăcea Vietnamul. A pus pe picioare o mică afacere, dar mai mult trage pe dracu' de coadă. Nimeni nu are cu adevărat încredere în el. Vietnamezii cred că încă mai lucrează pentru C.I.A., iar vechii lui colegi îl evită. Şi dacă într-o zi Richard Zansky se va pomeni cu o grenadă peste el, nu va fi neapărat mâna Vietcongului.

Malko îl urmări cu privirea pe alb. Chanh se uită ironic. Îşi termină paharul şi se ridică tremurând.

— Mare atenţie. Pe curând. Mi-e frig.

Erau 38 de grade.

— Am să vi-l prezint pe colonelul Kolin, conchise Chanh, dar nu trebuie să-i spuneţi lui Richard Zansky... N-o să-i placă. Şi toţi avem nevoie de el.

După aceste cuvinte sibilice, se fofilă printre mese şi dispăru.

Un elicopter plin de mitraliere trecu foarte jos, zburând încet. Garda palatului prezidenţial. Malko nu mai avea altceva de făcut decât să se ducă să mănânce un bifteck udat cu vin de Heineken, la Dolce-Vita. Saigonul îi păru deodată o mlaştină ostilă şi primejdioasă.

•

Telefonul sună atât de slab, încât se întrebă dacă nu cumva visase. Ridică receptorul. La început nu auzi decât un bâiguit de neînţeles, apoi recunoscu vocea tăioasă a informatoarei lui.

— Dumneata eşti? întrebă ea.

— Eu.

— Vino la Hotel President. Imediat.

Şi închise.

Capitolul VIII

Malko înaintă cu neîncredere pe culoarul întunecos, cu pereţi goi din ciment, care şerpuia de-a lungul parterului enorm al Hotelului President.

La stânga şi la dreapta se deschideau încăperi neterminate, fără mobile şi fără uşă. Becuri rare răspândeau o lumină gălbuie şi pernicioasă. Din cauza umidităţii, zidurile coridorului îşi pierdeau tencuiala pe spaţii din ce în ce mai mari. Primul ascensor, la dreapta în hol, nu avea decât o cuşcă fără cabină.

În ciuda grădinii japoneze care mărginea holul, totul părea un decor din Kafka sau ceva asemănător cu un blockhaus neterminat. Hotelul fusese construit de chinezi, pentru a-i adăposti pe americani. Dar aceştia părăseau Vietnamul şi hotelul rămânea neterminat, monstru cu şapte sute de camere, murdar, plin de igrasie şi mucegai, pe sinistra alee Dang-Khanh, la limita cartierului Cholon. Alături, rămăşiţele unei uzine electrice bombardată de vietcongi forma o gaură neagră şi neliniştitoare. Printr-o publicitate ditirambică, SAIGON POST îl prezenta practic ca pe a opta minune a lumii.

Cei doi soldaţi vietnamezi, cu armele pe genunchi, abia ridicaseră ochii la trecerea lui Malko. Hotelul President era *OFF LIMITS* pentru vietnamezi.

Culoarul se termina în fundătură. Malko se opri în faţa ascensorului în momentul în care acesta se deschidea. Îşi făcu apariţia un puştan în costum roşu, cu un aer vicios şi şiret. Malko intră în cabina mică. Imediat băiatul închise uşa, se înălţă pe vârful picioarelor şi apăsă pe un buton. Apoi se uită la Malko cu o privire şireată şi interesantă. Se apropie de el şi îşi trecu mâna mică şi murdară peste piept, masând şi ciupind mameloanele prin cămaşă.

Zâmbetul lui era fără echivoc. Malko se dădu înapoi plin de oroare.

— Nu ţi-e ruşine! îi zise el făcând apel la toată vietnameza pe care o ştia.

Puştiul nu insistă.

— Vrei o fată foarte tânără? îi propuse el. Şase sute de piaştri.

Ca un bun negustor ce era, avea o marfă variată. Malko nu răspunse. Din fericire, ascensorul se opri şi Malko se grăbi să iasă. Puştiul îi făcu imediat cu ochiul, închise uşa cabinei şi dispăru.

Malko se uită în jur. De ce micul monstru îl dusese drept la etajul 12, de parcă ar fi ştiut unde merge? Unde era metisa? Dacă trebuia să scotocească cele şapte sute de camere... Majoritatea erau de altfel nelocuite. Nici cei din MP nu

îndrăzneau să se aventureze noaptea pe acolo. Din când în când, un beţiv spărgea o uşă şi viola o fată, dar nimeni nu chema vreodată poliţia.

Culoarul era la fel de sinistru ca cel de la parter. Percepu o rumoare care venea dinspre stânga. Când se apropie, rumoarea se transformă în vacarm infernal. Te-ai fi crezut la un festival pop. Împinse o uşă de sticlă şi rămase cu gura căscată.

Un tonomat gigantic, vopsit în culori vii, trona în mijlocul unei săli imense. Într-o hărmălaie de sfârşit de lume, soldaţi americani, majoritatea în compania unor vietnameze în mini, se agitau în jurul a vreo douăsprezece mese de biliard. Fiecare lovitură era însoţită de strigăte ascuţite şi hohote de râs asurzitoare.

Alţi soldaţi se lăfăiau în fotolii, cu fete pe genunchi şi bând bere; alţii, în jurul tonomatului, se legănau pe loc în ritmul muzicii.

La apariţia lui Malko, un roi de fete, înfrumuseţate cu kilometri de gene false şi kilograme de fond de ten, se năpusti spre uşă. Cea mai îndrăzneaţă îl prinse de mână şi încercă să-l tragă spre un fotoliu liber lipindu-se de el. Genele false de la ochiul stâng se dezlipeau, dar avea o mutrişoară plăcută.

Tipul aşezat în fotoliul de lângă uşă, cu o sticlă de Heineken în mână, aruncă spre noul venit o privire ostilă. Apoi respinse cu brutalitate o fată care voia să se urce pe genunchii lui. Malko merse până la fereastră. Vederea era splendidă: toate luminile Saigonului. Dar unde să o găsească pe informatoare în acest imens caravanserai? Mary-linh nu se afla printre fetele care jucau biliard.

Ieşi din sală. Culoarul se despărţea în două. Atras de un zvon de voci feminine, Malko porni spre dreapta şi dădu peste un spectacol şi mai uimitor.

Toaletele fuseseră transformate în cabine de dezbrăcat pentru micile târfe care se machiau şi flecăreau, ghemuite chiar pe mozaic. Niciuna nu semăna cu Mary-linh. Malko bătu prudent în retragere. Tocmai ajungea la ascensor când un murmur în spatele lui îl făcu să tresară.

Uşa unei camere era întredeschisă. Se întoarse. În umbră, faţa triunghiulară a metisei semăna cu o mască din teatrul japonez.

Femeia îl prinse de braţ.

— Vino.

Abia ajunse înăuntru că Mary-linh se întoarse spre el şi îl pălmui de două ori. Avea forţă, şi capul lui Malko resimți şocul în mod dureros.

— Ticălosule!

Femeia transpira de ură! Venea spre el cu unghiile înainte.

— M-ai trădat!

El se dădu înapoi. Camera era mică şi murdară, mobilată cu un pat şi două scaune. Metisa se repezi cu brutalitate asupra lui potopindu-l cu înjurături vietnameze. Malko făcu un mare efort să-şi protejeze ochii. Mary-linh lovea cu picioarele, zgâria, scuipa ca o pisică. Mirosea a ceapă, a supă chinezească. Rochia ei de pânză avea două cercuri mari de transpiraţie sub braţe.

Malko nu auzi uşa deschizându-se în spatele lui şi, deodată, se simţi ridicat în sus ca de o macara. Zidul veni spre el şi îl lovi în tâmplă.

•

Un negru enorm, cu pieptul gol, îl ţinea de gât şi îl lovea cu capul de perete. O strâmbătură de furie îi scotea în afară buzele groase dezvelindu-i dinţii strălucitori. Pe lângă el Malko părea un pitic. Vru să vorbească şi realiză că degetele adversarului îi zdrobeau coardele vocale. Pistolul îi căzuse.

Metisa căuta să-i despartă copleşindu-l pe negru cu înjurături.

Pentru că nu-i dădea drumul lui Malko, mâna cu unghii ascuţite se strecură spre pantalonul de pânză, apucă şi răsuci.

Negrul scoase un strigăt sălbatic şi-i dădu drumul lui Malko. Palma gigantului o proiectă pe Mary-linh de-a curmezişul camerei. Femeia se lovi de zid cu un zgomot sec şi dădu jos câteva bucăţi de tencuială. Recăpătându-şi răsuflarea, Malko se aruncă la podea şi se ridică cu pistolul în mână în momentul în care negrul se întorcea spre el. Omul se opri brusc la doi metri de Malko. Totuşi gata să-l atace din nou.

— E un amic, strigă metisa, lasă-l în pace!

— Nu vreau să fiu un *MAN* încornorat, bombăni negrul. Dacă te mai văd aici îţi smulg boaşele cu dinţii. Şterge-o!

Malko strânse pistoletul în mână.

— N-ai de ce te teme. Nu avem decât relaţii de afaceri, făcu el cu calm.

Negrul mormăi o înjurătură dar nu înaintă. Mary-linh insistă:

— Îţi jur că e un amic. Îmi datorează bani.

Ochii negrului se aprinseră.

— Atunci să ţi-i dea şi s-o şteargă, zise el plin de amabilitate. Altfel îi halesc boaşele.

Avea o obsesie.

— Trebuie să vorbesc cu el, îi explică Mary-linh. Aşteaptă pe culoar. Las uşa deschisă.

Ed se supuse împotriva voinţei lui şi se postă pe culoar în faţa uşii, cu spatele sprijinit de perete. Malko rămase prudent la doi metri de metisă.

— Ce cauţi aici? întrebă el.

— Din cauza ta sunt aici, făcu ea furioasă. Sunt căutată.

— De cine?

— De Scorpion. I-ai vorbit de mine! strigă ea isteric. Acum o să mă ucidă.

Strângea pumnii şi avea privirea îngrozită. Era înnebunită de frică. Malko îşi simţi judecata clătinându-se. Revedea orele de tortură, auzea din nou întrebările. Oare într-adevăr vorbise? Şi cui? Îşi reamintea buna dispoziţie vicleană a comisarului Le Vien, frazele sentenţioase ale colonelului Thuc... Cine minţea? Mary-linh juca teatru? Pentru cine?

— Au venit azi-dimineaţă, zise ea cu o voce joasă. Plecasem deja. După aceea, un om pe care-l cunosc mi-a trimis vorbă că vrea să mă vadă. Din fericire, am avut o bănuială şi i-am telefonat. Nu-mi trimisese vorbă. Dacă m-aş fi dus la întâlnire, aş fi dispărut din circulaţie. Atunci am venit la Ed care are o permisie de o săptămână. Cu el nu am de ce mă teme. E gelos ca un tigru. Dar când va pleca trebuie să părăsesc Saigonul. Am nevoie de bani.

Malko ezită, apoi zise domol:

— Nu sunt sigur că spui adevărul.

Ea bătu din picior.

— Am o dovadă. Oricum, am nevoie de bani ca să mă ascund. Cel puţin zece mii de piaştri.

— Nu-i am la mine.

Expresia ei deveni imploratoare.

— Te rog. Trebuie să părăsesc Saigonul.

Malko era din ce în ce mai uimit. Deodată femeia se apropie şi îşi lipi gura de urechea lui...

— Am să-ţi spun ceva. Ceva care valorează aur. Colonelul Thuc transmite informaţii la Hanoi în fiecare sâmbătă. Cu avionul.

— Cu avionul? Care avion?

— Nu ştiai că există un avion care face legătura dintre Saigon şi Hanoi în fiecare vineri?

— Îţi baţi joc de mine? făcu Malko.

— Nu ai auzit niciodată de CIC, Comisia Internaţională de Control Hinduşi, polonezi, canadieni. În fiecare vineri se duc la Vientiane şi Hanoi. Avionul se întoarce sâmbăta. Stewardesa se numeşte Mireille. Lucrează pentru Scorpion. De fiecare dată ia documente pe care le lasă la hotelul Thong-nat din Hanoi.

— De unde ştii?

Mary-linh râânji.

— Poţi face o mică anchetă. Mireille ia masa în fiecare seară la Casita. Are o maşină 204 roşie.

Negrul apăru în uşă ameninţător.

— Aţi terminat pertractările?

Metisa se îndepărtă repede de Malko.

— Intră, Ed.

Înainte de a închide uşa în urma lui, Mary-linh îi zise:

— Mâine, la barul de la Caravelle. La ora prânzului. Să aduci banii.

Malko se pomeni din nou pe culoarul pustiu. Ceva mai departe se poticni de o fată întinsă pe o rogojină aşezată direct pe jos. Dinspre sala cea mare se auzeau zvonuri de certuri şi strigăte. O uşă se prefăcu în ţăndări. Răsuflă uşurat când ajunse la ascensor. De data asta micul liftier trăgea dintr-un chiştoc. Îl privi pe Malko cu un dispreţ de gheaţă.

Aleea Doug-Khanh era pustie. Malko opri un taxi. Ar fi putut fi o simplă manevră pentru a-i smulge ceva bani. Dar Mary-linh părea cu adevărat terorizată. Deodată gândul îi zbură la ciudata dispariţie a translatoarei.

Malko se simţi frustrat. Totul se dizolva pe măsură ce credea că descoperise ceva. Era sau nu colonelul Thuc un agent vietcong?

Dacă metisa spunea adevărul, atunci C.I.A. era victima unei intoxicaţii colosale: Richard Zansky făcea fără să ştie jocul Vietcongului.

Taxiul trecu pe lângă piaţa de noapte. La lumina lămpii cu

acetilenă, negustorii ambulanţi chinezi vindeau păsări de curte, ouă stricate şi fructe. Era singura insulă de viaţă din Cholon.

Când ajunse la Continental, Malko recunoscu că era şi mai încurcat. Rămânea acea misterioasă Mireille. Poate descoperea ceva în această direcţie.

Capitolul IX

De la fereastra lui, printre tufele de tamarix, Malko zări lume strânsă în faţa Adunării naţionale, în plin soare, acolo unde nu era nimeni niciodată. Cuprins de un presentiment îngrozitor, coborî în goană vechile scări de lemn ale Continentalului, fără să mai aştepte ascensorul.

Trecuse puţin de ora prânzului şi tocmai se întreba dacă să se ducă la întâlnirea cu Mary-linh. Trebuia să-i dea cei zece mii de piaştri din buzunarul lui. Ca să păstreze contactul.

Căldura îl lovi ca o palmă. În mod cu totul excepţional, pe cer nu era niciun nor. În faţa Hotelului Caravelle se găseau vreo cincizeci de persoane. Poliţiştii vietnamezi alergau în toate sensurile şi împiedicau vehiculele ce veneau pe strada Tu-do să se oprească.

Malko îşi croi drum printre cei care căscau gura. Era singurul străin. O formă umană se găsea întinsă pe caldarâm, acoperită cu o cuvertură veche ce ascundea prost o pată mare de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el un vietnamez bine îmbrăcat şi cu servietă.

Omul ridică spre el o faţă indiferentă.

— A sărit de acolo, de sus…

Arată spre Hotelul Caravelle. Malko simţi că îngheaţă până în măduva oaselor. Nu era cu putinţă… Îi îndepărtă pe poliţiştii vietnamezi care păzeau corpul, şi dădu la o parte cuvertura.

Băltoaca de sânge forma un fel de aureolă roşie în jurul cefei rupte, dar faţa era foarte uşor de recunoscut. Era Mary-linh. Coapsa dislocată forma un unghi incredibil cu bazinul. Malko trase la loc cuvertura şi bâigui o scuză pentru poliţistul care îl privea ironic. Apoi se îndepărtă cu mintea goală.

Dacă ar fi fost punctual la întâlnire… Gândul acesta avea să-l

urmărească multă vreme. Drama data de câteva minute. Marylinh murise din cauza lui, din cauza neîncrederii lui. Dacă spusese adevărul, atunci era ceva monstruos şi înspăimântător, căci nu ştia unde să găsească documentele despre care îi vorbise. Malko simţi în secunda aceea o ură violentă faţă de Richard Zansky, cu orgoliul şi încrederea lui oarbă.

Beat de furie, urcă scara ce ducea în holul Hotelului Caravelle.

•

În barul climatizat de la Caravelle oamenii vorbeau în şoaptă. De la sărbătoarea din ziua Tet, când un căpitan american, după ce făcuse abuz de chum, îşi scosese pantalonii şi îşi plimbase pe sub nasul damelor prezente atributele virile, nimic nu se mai întâmplase la Caravelle.

Când încărcătura de o sută douăzeci de kilograme explodase la etajul cinci al hotelului, făcându-l să îmbătrânească cu douăzeci de ani în cinci minute, unda de şoc nu reuşise să scuture plictisul barului.

Nici măcar portretele lui Juliette Greco, agăţate pe perete, nu reuşeau să-l înveselească.

Malko făcu semn barmanului şi întrebă calm:

— Cum se ajunge pe terasă?

Barmanul încremeni instantaneu.

— Este imposibil, domnule, se bâlbâi el. Cu totul imposibil. Este interzis.

— Totuşi trebuie să fie posibil, insistă Malko.

Celălalt scutură din cap. Un european chel se ivi în spatele lui Malko.

— Sunt administratorul hotelului. Pot să vă fiu de folos?

— Aş vrea să văd terasa, zise Malko.

Celălalt se schimbă la faţă. Deodată, foarte misterios, îl prinse pe Malko de braţ şi îl trase mai la o parte.

— Terasa e închisă, explică el. Interzisă. S-a petrecut o dramă îngrozitoare.

— Tocmai, zise Malko. Lucrez cu poliţia specială. Aş vrea să examinez locul.

Scoase legitimaţia de *AMERICAN ADVISOR* şi o arătă administratorului. Acesta se schimbă şi mai tare la faţă. Americanii erau atotputernici la Saigon.

— În acest caz, vă voi conduce chiar eu, zise administratorul.

Poftiţi.

Îl duse pe Malko până la uşa de sticlă care dădea spre restaurant, scoase o cheie din buzunar şi o deschise. Pe acolo se ajungea la o curte interioară şi la o scară. Administratorul urcă înaintea lui Malko.

Terasa se găsea la etajul 13 şi se întindea de jur-împrejurul hotelului. Dincolo de balustradă avea o prelungire de ciment care dădea în gol, fără nicio margine de protecţie. Jos era piaţa Lamson. De acolo puteai să vezi în camerele de la Continental şi chiar să zăreşti Palatul Guvernului.

— Terasa este totdeauna închisă? întrebă Malko „admirând" vederea.

Jos, o ambulanţă luase corpul şi mulţimea se împrăştiase.

Francezul luă un aer misterios.

— „Ne" e teamă să nu se strecoare aici vietcongii cu un lansator de rachete. Ar putea să lovească palatul. Sau chiar MACV-ul.

Ipoteză îngrozitoare. Malko luă aerul cel mai nevinovat.

— Şi femeia care s-a sinucis? Nu a venit aici? Cum a făcut?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, făcu francezul. Eram jos în biroul meu. E o poveste ciudată. După spusele barmanului, a urcat aici împreună cu un vietnamez. Părea înspăimântată, iar el o ţinea de braţ. Barmanul a crezut că e vorba de o scenă de gelozie. A fost surprins când i-a văzut pe scară. Închiseseră uşa în urma lor. Atunci m-a anunţat imediat. Când am ajuns era prea târziu. Fata sărise şi bărbatul dispăruse. Barmanul l-a văzut coborând şi traversând barul singur.

— Şi uşa?

— Era deschisă.

Briza călduţă le biciuia faţa. O întâmplare curioasă.

— Unde… s-a petrecut?

Francezul întinse mâna.

— Greu de spus. Cam acolo.

Malko escaladă cu calm balustrada şi înaintă pe cornişă.

— Hei! strigă administratorul înspăimântat, dumneata…

— Nu-ţi fie teamă, zise Malko, voiam doar să-mi dau seama.

Văzu un obiect negru într-un colţ şi se aplecă: era un pantof de femeie. Îl luă. Era lângă balustradă, în opoziţie totală cu marginea care dădea în gol. Îl căută zadarnic pe celălalt, şi se întoarse pe terasă cu pantoful în mână.

— Unul din pantofii ei? întrebă administratorul cu o voce albă.

Malko se uită gânditor la pantof. Dacă fusese împinsă, putuse să-l piardă în încăierare.

— De unde ştiţi că s-a sinucis? A văzut-o cineva?

Francezul scutură din cap.

— Nu poate fi un accident. A trebuit mai întâi să treacă peste balustradă.

Malko puse jos pantoful şi-şi urmă ghidul. De data asta se hotărâse. Se va ocupa serios de viaţa colonelului Thuc.

— Şi dacă nu e nici sinucidere, nici accident? îi zise domol administratorului înainte de a-l părăsi.

Celălalt îşi întoarse capul jenat şi îi strânse mâna foarte repede, de parcă n-ar fi auzit întrebarea. La Saigon nu ştiai niciodată cine cu cine este.

•

Doamna general Nhu purta un costum de baie din două piese, capabil să le facă să cadă late de oroare pe venerabilele doamne de la Clubul sportiv saigonez. Mici bucăţi de pânză prinse între ele cu inele.

Se găsea deja acolo când el sosise la club. Malko era încă tulburat de moartea metisei. A doua eliminare de la sosirea lui. Dezvăluirile făcute de Mary-linh i se roteau în minte. Metisa murise, aşa că acum trebuia să găsească singur adevărul.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Elena.

Privirea umedă a ochilor ei strălucitori se îndrepta spre firele de păr blond de pe pieptul lui.

— La dumneata, zise Malko. Eşti încântătoare. Şi ai fost foarte altruistă zilele trecute.

Ea râse scurt.

— Oh, mai nimic!

Mai era şi modestă. Malko profită de ambianţă.

— Mi-ai promis că îmi vei spune de ce s-a răzgândit generalul.

— Ai răbdare, zise Elena. Astăzi generalul e dus toată ziua la Vinh-long. Vom pleca de aici pe la orele patru. După aceea plouă. Haide să te scalzi.

O urmă în apă.

Înotară un moment, apoi rămaseră în picioare unul lângă altul. Cu capul dat pe spate, cu braţele sprijinite de marginea de piatră, Elena părea că se oferă. Pântecul i se lipise o secundă de

cel al lui Malko.

— Ar fi bine aici, zise ea visătoare.

Ieşi imediat din apă, se uscă şi se întinse pe un şezlong. Aprinse o ţigară şi zise cu o voce rece:

— Generalul a fost dezamăgit.

— Dezamăgit?

Ea zâmbi angelic.

— Nu mă pricep în chestiunile băneşti. Eu nu sunt decât o femeie. Dar Richard Zansky i-a micşorat suma lunară la jumătate. Riscurile sunt prea mari pentru a accepta o astfel de umilinţă.

Malko avu impresia că apa din piscină îi năvălea în plămâni.

— Ce sumă lunară? Nu ştiu nimic.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Colonelul Mitchell vărsa generalului zece mii de dolari pe lună pentru cheltuieli. Luna aceasta nu a primit decât cinci mii. Eu l-am sfătuit pe general să se retragă din operaţiune.

— Nu înţeleg de ce Richard Zansky…

Elena râse cu indulgenţă.

— Oh! Nu el! Cu siguranţă că Mitchell. Probabil că a găsit o vietnameză mai exigentă decât celelalte.

— Dar de ce nu v-aţi plâns lui Zansky? făcu Malko sufocat de ceea ce auzea.

— Nu trebuia să-l facem să-şi piardă demnitatea, zise Elena. Era mai simplu refuzul de a continua. Ştiam că domnul Zansky ne va trimite pe altcineva.

Malko îşi pierduse glasul.

Prin urmare Vietnamul îl corupsese şi pe Mitchell. El, integrul ofiţer din Air Force! Dintr-odată totul devenea posibil în legătură cu moartea lui.

Elena se aplecă spre el calină.

— Vei avea o mie de dolari, cum avea Mitchell la început.

Malko mergea din descoperire în descoperire. Închise ochii urmărit de strigătele copiilor. Ce lume!

— Nu am nevoie, zise el. Farmecul dumitale îmi ajunge.

Ea zâmbi, fără să-şi ascundă neîncrederea. Un bărbat spune orice când doreşte o femeie.

— Vom vedea, zise ea evaziv.

— Deci pot să spun că generalul a revenit asupra hotărârii lui?

— Aşa cred, zise Elena. Doar dacă nu eşti la fel de lacom ca

Mitchell.

După un sfert de oră de tăcere se ridică şi se întinse.

— Gata, am simţit o picătură, trebuie să plecăm.

Malko ridică ochii spre cerul fără niciun norişor. Reaua credinţă a femeilor nu avea limită.

Un şobolan sări dintr-o grămadă mare de mizerii în faţă la Casita în momentul în care Malko plătea taxiul. Traversă şi se pierdu în umbră. Strada Cong-tru semăna mai mult cu o fundătură periculoasă decât cu artera unui oraş civilizat. Numai un felinar din şase era aprins şi mirosul l-ar fi făcut să cadă lat şi pe un cioclu. Un automobil 204 roşu staţiona în faţa restaurantului.

Malko intră. Picioarele încă îi mai tremurau şi se simţea capabil să înghită un bivol întreg.

Doamnei general îi plăcea dragostea cum îi plăcea bărbatului ei opiul. Ţipetele ei te-ar fi făcut să crezi că e vorba de un atac al Vietcongului. O părăsise fericită şi copleşită. Dacă sănătatea nu-l trăda, în privinţa asta Pasărea de Pradă avansa cu succes. Restaurantul lung şi îngust era aproape gol. La Saigon se lua cina la ora opt. O singură fată, cu faţa puţin vicleană şi părul scurt stătea la o masă din fund. Malko îşi zise că era Mireille. Se aşeză lângă intrare şi comandă cina.

Nimeni nu-i acordă o atenţie deosebită. O muzică discretă forma o ambianţă agreabilă. Fără chelnerii vietnamezi, te-ai fi crezut într-un local de provincie din Franţa. Malko îşi dădu seama că era vineri. Dacă informaţiile lui Mary-linh erau exacte, fata care se găsea în spatele lui pleca spre Hanoi a doua zi, ducând cu ea informaţiile colonelului Thuc.

Deodată se simţi pierdut, neputincios. Ce să facă? Dacă un lucru atât de grav trecuse nevăzut atât de multă vreme, asta însemna că adversarii lui erau admirabil organizaţi.

Mâncă maşinal. Fata citea o revistă. Nu era grăbită să plece. Ce aştepta?

În momentul în care ceru plata se ridică şi ea. Spuse la revedere patroanei fără să se grăbească; exact cât îi trebui lui Malko să plătească. Ieşi la câteva secunde după ea. O văzu deja la volanul maşinii. Malko avu o inspiraţie subită. În cel mai rău caz ar fi crezut că e un om foarte grăbit.

Se aplecă spre portieră şi întrebă:

— Domnişoară, vă rog să mă scuzaţi, dar sunt de curând la Saigon. Ştiţi unde aş putea găsi un taxi?

Ea îl privi cu răceală.

— Unde mergeţi?

— La Continental.

— Urcaţi, vă duc eu până acolo.

Maşina demară imediat. Malko încercă să lege o conversaţie, dar femeia nu-i răspunse decât monosilabic. Faţa ei mică nu avea nicio expresie. Coti pe aleea Nguyen-Hue, apoi pe Le-loi, şi în cinci minute ajunseră la Continental.

— Vreţi să beţi ceva la bar? propuse Malko.

— Nu, mulţumesc. Mâine dimineaţă mă scol devreme. Bună seara.

Abia avu timp să coboare că maşina se puse în mişcare. Coti pe strada Tu-do spre catedrală. Imediat se auzi zgomotul unui motor şi Malko făcu un salt înapoi. Un scuter, condus de o vietnameză, stopă la zece centimetri de el. Fata era drăguţă, cu trăsături aspre, avea mănuşi lungi şi o geantă după gât. O adevărată amazoană.

— Încotro? întrebă ea în engleză.

Malko tocmai voia să se îndepărteze, când avu o inspiraţie.

— Vrei să mă duci s-o prind din urmă pe fata care a plecat adineauri?

Ea trase o înjurătură în vietnameză.

Malko continuă în aceeaşi limbă:

— Ne-am certat. Îţi dau trei mii de piaştri.

Faţa târfuliţei se lumină.

— De acord. Dă-mi-i.

Nu oprise motorul scuterului. Malko sări în spatele ei. Scuterul luă viteză şi apucă pe strada Tu-do. Din fericire, înainte de catedrală erau două stopuri şi Mireille nu putea coti la stânga, străzile care duceau la palat fiind barate noaptea. Fata conducea cu toată viteza. Malko simţea cu plăcere aerul călduţ care îi biciuia faţa. O ţinea pe fată cu amândouă mâinile de mijloc. Prinseră din urmă maşina 204 în momentul în care dădea ocol catedralei. Cu excepţia câtorva taxiuri întârziate şi a jeep-urilor de patrulare, pe străzile pustii nu era niciun vehicul.

— Nu te apropia prea mult, îi strigă Malko la ureche.

— Dacă nu te vrea, am să te aştept, promise fata.

Maşina 204 coti la stânga, apoi la dreapta pe strada Long-Ly,

mărginită de vilele unor proprietari înstăriţi. Mergea destul de repede şi scuterul o urmărea cu greutate. Urmăritorii pierdură aproape trei sute de metri.

Deodată Malko văzu stopurile maşinii strălucind şi bătu fata pe umăr să încetinească. Erau la capătul Saigonului, la limita bidonvilurilor. Maşina coti la stânga şi dispăru. Scuterul ajunse în stradă. Puţin mai departe, tot pe stânga, se deschidea un drum întunecos şi plin de nori.

— Lasă-mă aici, zise Malko.

Femeia stopă cu brutalitate.

— Te aştept?

El ezită.

— Nu.

Ea rânji.

— Dacă nu te vrea, mă găseşti în faţă la Continental până la ora unu… dar te vei întoarce pe jos.

Şi plecă încântată de cei trei mii de piaştri. Malko aşteptă să dispară şi porni în întuneric. Se împiedică imediat. Solul era plin de găuri enorme şi nu se vedea la doi paşi.

După vreo sută de metri ulicioara cotea la dreapta. Era mărginită de case cufundate în întuneric. Malko luă pistolul în mână. Era un loc periculos. Deodată începu să plouă cu picături mari. Un fulger brăzdă cerul şi Malko zări maşina 204 parcată la cincizeci de metri în faţa lui. Aproape imediat se dezlănţui furtuna. Cădeau nişte picături enorme, cântărind probabil un litru fiecare. Avea impresia că se găseşte sub o cataractă călduţă.

Deşi orbit de ploaie, continuă totuşi să înainteze. Se opri la zece metri de maşină. Era imposibil să vadă dacă mai era cineva înăuntru.

Se blestemă că venise aşa la întâmplare. Deodată se auzi trântindu-se o portieră. O fracţiune de secundă, lumina din interiorul maşinii îi permise să zărească o siluetă care cobora. Apoi maşina îşi aprinse farurile şi viră îndreptându-se spre o grilă deschisă.

Malko se trase înapoi, se împiedică şi căzu în noroi. Maşina deja dispăruse. Se ridică furios şi se lipi de zid. Nu ştia dacă fusese văzut la lumina farurilor. Grila scrâşni. În faţa lui se auziră paşi şi, deodată fu orbit de lumina unei lanterne. Totul se petrecu atât de repede, încât nu avu timp să-şi ascundă pistolul.

Ridică arma într-un gest de apărare, dar lumina se stinse imediat.

Ploaia se înteţea. Rămase nemişcat, aşteptându-se la un atac, dar nu se întâmplă nimic. Necunoscutul cu lanterna plecase. Luminile din vilă erau stinse. Înaintă până la grilă, dar nu zări nimic prin ploaie şi întuneric. Nu-i mai rămânea decât să facă cale întoarsă. Hainele i se lipeau de corp şi tremura în ciuda ploii călduţe.

În sfârşit, ieşi în strada luminată. Nimeni. Departe, spre Punuanh, clănţăni rafala unei arme automate.

•

Coborî din taxi. Târfa flecărea cu un poliţist gras. Când îl zări veni imediat spre el şi izbucni în râs văzându-l cum arăta. Semăna cu o statuie de noroi.

— Ar fi fost mai bine să rămâi cu mine, zise ea ironic. Acum vrei?

Malko intră furios în hotel. Portarul hindus îl privi cu stupoare.

— Am căzut, explică el.

Luă cheia şi urcă. Încă mai înjura şi sub duş. Se comportase ca un puşti. Şi tot ce văzuse nu însemna nimic. Mireille putea foarte bine să fi avut o întâlnire galantă care luase o întorsătură proastă.

Dacă n-ar fi fost moartea „accidentală” a lui Mary-linh, cu siguranţă că ar fi abandonat cercetările în direcţia Thuc.

Capitolul X

Cu ajutorul unui furtun şi a unui bidon gol, doi poliţişti vietnamezi scoteau liniştiţi benzină dintr-o maşină Dauphine oprită în faţa Continentalului. Probabil pentru un văr şofer de taxi. La ora două dimineaţa nu circula nimeni în Saigon şi nu riscau să fie surprinşi.

Sprijinit cu coatele de balustrada balconului de la camera lui, Malko ridică capul: se auzi mai întâi un foşnet mătăsos, apoi un elicopter mare trecu deasupra acoperişurilor. Poliţiştii terminaseră. Se urcară în jeep-ul lor şi se îndepărtară pe aleea

My-loi.

Malko nu reuşea să-şi găsească somnul. De fapt, ar fi trebuit să fie satisfăcut: misiunea lui oficială la Saigon avansase prin „ralierea” generalului Nhu. Dar evenimentele bizare care se succedaseră de la venirea la Saigon îl tulburau. Era sigur că Mary-linh nu se sinucisese. Prin urmare era ceva adevăr în povestea ei. Trebuia să-i vorbească lui Richard Zansky de cazul Mireille. Fără să-i spună de bănuiala că ar lucra pentru colonelul Thuc. C.I.A ar fi fost interesată să ştie că în fiecare săptămână plecau informaţii la Hanoi.

Se întoarse în cameră ceva mai liniştit şi strănută. Era culmea să fii răcit pe o temperatură de 38 de grade!

Înainte de a se culca contemplă îndelung fotografia castelului său. În curând va avea un parc! O sarcină financiară în plus, dar visul lui devenea realitate. Va fi nevoie de valuri de Dom Perignon pentru sărbătorirea acestui eveniment. Şi Alexandra…

Adormi visând grădini franţuzeşti. Până atunci nu putea să deguste nici măcar o sticlă de Moët şi Chandon.

•

Sună telefonul. Era o femeie cu o voce impersonală. Telefona din partea comisarului Le Vien. Malko era invitat în calitate de consilier, să efectueze o patrulare la bordul unei avizo pe râul Saigon. Întâlnirea avea loc pe chei la ora unsprezece, în faţa Hotelului Majestic.

Malko promise că va veni. De ce nu? Avea întâlnire cu Zansky abia la ora patru, iar biroul lui de pe strada Vo-tanh nu era prea atrăgător. Chiar dacă exista şi cărnoasa Tu-anh.

Seara intenţiona să dea o raită pe la nr. 95 de pe strada Phandinh-phong, în încercarea de a-l găsi pe misteriosul plantator, prietenul metisei. Poate că acesta ar fi putut să-i spună mai multe lucruri despre ea. Dacă documentele de care vorbise existau cu adevărat, atunci trebuiau găsite.

Malko îmbrăcă nişte pantaloni de un alb imaculat, nu uită ochelarii negri care îi ascundeau ochii aurii şi ieşi. Pe culoar se întâlni cu un canadian grăsuţ din C.I.A. Escortat de o tânără vietnameză.

Membrii C.I.A. făceau adevărate orgii cu penicilină.

Barurile cu taxi-girls aproape că se înghesuiau unele în altele pe strada Tu-do, de la Continental până la port.

Prin uşile întredeschise zăreai taxi-girls cosând sau flecărind. Era oră moartă. Malko ocoli trei fete încântătoare, machiate ca nişte prinţese, care sporovăiau vesele în timp ce mâncau un castronaş cu supă chinezească, ghemuite chiar pe trotuar. La fiecare zece metri un vietnamez îl atingea uşor şi murmura:

— Dolari, dolari…

Un dolar valora la bursa neagră o sută nouăzeci de piaştri. De patru ori cursul legal. Dar era încă bine căci moneda vietnameză se sprijinea pe vânt. Nu ajunsese încă în port şi asudase deja. Aversa cotidiană întârzia, iar căldura era apăsătoare.

Râul Saigon, galben şi lat de vreo cincizeci de metri, străbătea oraşul de la grădina zoologică până la Cholon. Altădată, promenada de pe malul său fusese locul de întâlnire al elegantelor saigoneze. Dar cargourile cu arme înlocuiseră pacheboturile.

Mai multe camioane având deasupra dragoni imenşi, semănând cu nişte care alegorice de carnaval, staţionau în faţa Majesticului, pe aleea Bach-dang, de-a lungul râului: o înmormântare chineză. Bocitoarele îşi făceau deja meseria, urlând cu o voce ascuţită pentru cincizeci de piaştri pe oră. Malko traversă aleea. Un soi de teren viran, plin cu restaurante în aer liber pentru docheri şi conducătorii bicicletelor cu scaun, se întindea până la malul râului. Zeci de vietnamezi mâncau stând pe vine, strigând şi râzând. Un cargou coreean era în curs de descărcare, protejat de o mică navă a marinei vietnameze, arborând steagul roşu şi galben, cu siguranţă ambarcaţiunea pe care avea întâlnire Malko. Vietcongul trimitea oameni-broască să scufunde vasele din port.

Soarele se reflecta în geamurile Hotelului Majestic. Pe vremuri fusese hotelul de lux al Saigonului. Dar îl răscumpărase guvernul, care instalase fără discreţie microfoane în toate camerele, ceea ce dăunase în mod supărător reputaţiei lui. Turiştii erau rari în Vietnam, cu excepţia câtorva japonezi îndrăzneţi, nostalgici după războiul de junglă.

Deodată Malko simţi o atingere uşoară la încheietura mâinii. Lăsă ochii în jos la timp ca să vadă o mână galbenă şi slabă agăţată de ceasul lui.

Proprietarul mâinii – un vietnamez rahitic – reuşi să-i şterpelească ceasul şi s-o ia la sănătoasa. Culii care mâncau salutară fapta cu un râs enorm.

Instinctiv, Malko alergă după el plin de indignare. Hoţul fugea pe malul râului, încurajat de strigătele spectatorilor. Lui Malko i se păru că omul nu alerga destul de repede.

Distanţa dintre ei se diminuă cu rapiditate. Stingherit de rănile căpătate la Hong-Kong, Malko nu putea să alerge multă vreme. Plin de furie, sări peste trei docheri care dormeau în ţărână şi îl apucă pe hoţ de braţul stâng. Se aştepta ca celălalt să se apere, dar omul avu o reacţie neprevăzută. Urlând ca o sirenă, se apucă să-i asmuţă pe culii care îşi făceau siesta trântiţi în scaunele lor. Fără măcar să încerce să scape din mâna lui Malko.

Cât ai clipi din ochi, Malko fu înconjurat de mai mulţi vietnamezi ameninţători.

— Mi-a furat ceasul, protestă el în vietnameză. Chemaţi poliţia.

Dar ei păreau că nu înţeleg. Mai mult, doi dintre ei îl împinseră cu atâta violenţă încât căzu. Şi imediat se năpustiră asupra lui. Îl loveau cu picioarele, cu pumnul, cu bâta. Malko strigă şi reuşi să se ridice. Dar la douăzeci de metri de acolo, pe aleea Bach-dong, nimeni nu părea că-şi dă seama de încăierare.

Nu mai era vorba să-şi salveze ceasul, ci să scape de linşaj. Vru să ţâşnească spre Majestic. Hoţul îl apucă de picioare făcându-l să cadă cât era de lung. Imediat, alţi doi vietnamezi îl apucară de braţul drept trăgându-l spre malul râului. O bâtă îi şuieră pe la ureche, ratându-l cu puţin. Adversarii lui erau patru galbeni; păreau nişte derbedei. Culii care alergaseră la strigătele hoţului făceau cerc în jurul încăierării, pasivi şi curioşi. Era mult mai distractiv decât o luptă de cocoşi.

Malko realiză brusc că avea de-a face cu nişte profesionişti. Şi că nu-i preocupa câtuşi de puţin ceasul lui. La Saigon, în plină zi, era pe cale de a fi asasinat.

— Ajutor! strigă el din toate puterile.

Spera să fie auzit de marinarii de pe acel avizo vietnamez.

O lovitură de cap în stomac îi tăie răsuflarea. Căzu din nou la pământ, şi mai aproape de râu. Cei patru se aruncară asupra lui. O mână încercă să-i vâre o cârpă în gură. Deodată simţi sub el iarba. Era la cincizeci de centimetri de apa galbenă şi miloasă.

Se simţi împins şi plonjă cu capul înainte. În timp ce lupta să iasă la suprafaţă îi trecu prin minte gândul idiot că apa era probabil plină de amibe.

Scoase capul deasupra apei. Simţi că este apucat de mijloc. Adversarii îl urmaseră în apă şi înotau în jurul lui. Deodată văzu strălucind lama unui cuţit.

Şi nu-şi luase măcar pistolul!

Unul dintre tipi ieşi la suprafaţă în spatele lui. Îl apucă de umeri şi apăsă cu toată greutatea. Malko se duse la fund, înghiţi o gură de apă călduţă şi aruncă mâinile înainte pentru a se proteja. Cu o ultimă tresărire reuşi să ajungă din nou la suprafaţă. Dar de data asta era complet imobilizat. Îl puteau lovi cu pumnul fără probleme.

Prin apa care îi înceţoşa vederea zări două siluete pe mal. Doi soldaţi americani în uniformă.

— *HELP!* urlă el. *I AM AMERICAN!*

Nu văzu imediat dacă chemarea lui fusese auzită, căci capul îi dispăru din nou sub apă. Dar, când reveni iar la suprafaţă, auzi o detunătură şi un glonţ făcu să ţâşnească un mic gheizer la zece centimetri de unui dintre vietnamezi. Agitând un Colt automat enorm, unul dintre americani deschisese focul asupra adversarilor lui. Celălalt dispăruse. Plecase probabil după întăriri.

Deodată unul dintre vietnamezi dispăru într-un cerc însângerat. Un glonţ îi frânsese coloana. Malko recăpătă curaj. Surprinşi, cei doi vietnamezi îi dădură drumul. Văzându-se eliberat, Malko începu să înoate în sensul curentului, încercând să scape de adversarii lui.

Un jeep american îşi făcu apariţia venind cu toată viteza, gata-gata să cadă în râu. Rafala unei arme automate sfâşie apa în spatele lui Malko. Capul celui mai apropiat adversar făcu pur şi simplu explozie atins de gloanţele puştii de asalt: maxilarul într-o parte, calota craniană în alta. Apoi dispăru într-o pată mare de culoare roşie. Ceilalţi schimbară imediat direcţia încercând să traverseze râul. Înotau repede, aproape sub apă.

Pe mal, cinci americani trăgeau ca la standul de tir. Vietnamezii dădură fuga să vadă ce se întâmplă. Un soldat trase un încărcător de M16 în aer pentru a-i ţine la distanţă.

Epuizat, Malko era gata să se ducă la fund. Respira cu greu şi îşi dădu seama că sângerează. Probabil opera unuia din adversarii lui. Malul i se părea teribil de departe. O voce îi strigă în engleză:

— Ţine-te bine! Drept înainte!

În sfârşit simţi nămolul sub mână. Dar solul vâscos ceda sub greutatea lui. Un soldat sări imediat în apă până la brâu şi îl ridică pe mal.

Malko căzu pe burtă şi închise ochii. Înţepături de foc îi sfâşiau pieptul. Se întreba cum de mai este încă în viaţă.

— Păi amice, făcu o voce cu accent sudist, ai avut noroc că am totdeauna puşcoiul la mine în oraşul ăsta nenorocit. Altfel erai „achitat”.

Prea slăbit ca să vorbească, Malko vomă puţină apă şi vru să se ridice, dar căzu pe o parte.

— Ambulanţa trebuie să sosească, zise o altă voce. Stai liniştit. Şi totuşi vi s-a spus să nu vă plimbaţi singuri prin Saigon. Din ce unitate faci parte?

— Fac parte din personalul ambasadei, pronunţă cu greutate Malko.

Deschise ochii. Cerul noros se rotea deasupra lui. Faţa severă a unui sergent din Military Police era aplecată spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a furat ceasul şi am vrut să-l prind pe hoţ, zise Malko. Alţi câţiva s-au aruncat asupra mea.

Militarul clătină din cap.

— Am lichidat doi. Poate chiar trei. Celălalt a reuşit să traverseze. Aţi avut noroc.

Sirena ambulanţei îl întrerupse. Malko fu ridicat şi aşezat pe targă.

•

— Eşti complet nebun, zise Richard Zansky cu răceală. Dumneata, un agent experimentat! Ai nervi de fetiţă.

Ochii aurii ai lui Malko se înverziseră: era beat de furie. Cu o oră mai înainte ieşise din spital, cu tăietura pansată şi hainele uscate. Îşi cumpărase alţi ochelari şi fusese punctual la întâlnire.

— Dacă te-ai fi bălăcit ca mine în râul Saigon, replică el, poate că ai gândi altfel. Oamenii ăia nu voiau să-mi ia ceasul, ci să-mi ia viaţa.

După cum obişnuia, când dorea să-şi impresioneze interlocutorul, americanul stătea puţin în profil, arătând privirii lui Malko doar pielea arsă şi netedă ca o tobă şi ochiul lui de sticlă. Climatizatorul torcea domol, pe birou nu zăreai niciun firişor de praf, şi chiar mirosul Asiei rămăsese afară. Aici totul

părea simplu şi clar. Malko îi recapitulase zadarnic succesiunea de coincidenţe, dispariţia translatoarei, sinuciderea ucigaşului lui Mitchell, moartea lui Mary-linh şi, în cele din urmă, atentatul a cărui victimă fusese chiar el – Richard Zansky rămăsese de gheaţă.

— Ascultă, să sfârşim. Şi eu m-am gândit la tot ce s-a întâmplat. Nu sunt un imbecil. Nu există niciun mister în ceea ce s-a petrecut zilele astea. Mai întâi, moartea lui Mitchell. Sunt SIGUR că a fost ucis la ordinul celor care conduc azi Vietnamul de Sud. Le cunosc metoda. Numai ei aveau interes să-l lichideze pentru a mă intimida. Cât despre acea Mary-linh, ar fi trebuit să fii edificat după cele întâmplate lui Mitchell... I-a sustras atâţia bani, încât a trebuit să-i deturneze pe cei destinaţi generalului Nhu! După ce a murit Mitchell, a vrut să continue cu dumneata. Eu nu văd niciun mister în privinţa morţii ei. Acest soi de femei are totdeauna duşmani. Chiar dacă ipoteza dumitale rocambolescă despre uciderea ei este adevărată.

— Şi cei care m-au răpit? îl întrerupse Malko.

Richard Zansky ridică mâna.

— Aşteaptă. Rămâne incidentul de azi. A fost pescuit corpul unuia dintre agresori. Era un derbedeu cu fişă la Siguranţa vietnameză. A mai atacat cetăţeni americani de câteva ori, tot ca să-i fure. Ştii că Saigonul nu e un oraş sigur. MACV-ul a cerut militarilor să se plimbe câte doi. Şi nu din întâmplare. Bun, eşti satisfăcut?

Malko săltă din umeri. Nu, nu era satisfăcut, dar nu avea nimic concret să opună logicii reci a reprezentantului C.I.A.

Liniştit de tăcerea lui, Zansky continuă:

— În privinţa răpirii, sunt sigur că e vorba de cei care au ordonat moartea lui Mitchell. Voiau să ştie mai mult despre operaţiunea noastră.

Era singurul punct asupra căruia Malko era şi el de acord. Avea puţină ciudă pe el că îi dezvăluise lui Zansky deturnările de bani ale colonelului Mitchell, dar simţise că nu are dreptul să ţină secretă această informaţie. Asta făcea teoria lui să șchioapete: Mary-linh părea a nu fi fost decât o aventurieră care abuzase de credulitatea lui Mitchell.

Americanul deschise un sertar al biroului, scoase un plic galben şi îl aruncă pe genunchii lui Malko.

— Din partea contribuabililor americani, anunţă el cu cinism.

Plicul nu era închis. Malko îl întredeschise. Nu conţinea decât un teanc mare de bancnote noi de o sută de dolari.

— Pentru general, zise Zansky. Îl laşi pe masă când pleci. Şi fii sigur, nu-l va arunca la coşul de gunoi. Profită de ocazie şi spune-i că am nevoie urgent de lista personalităţilor vietnameze pe care vom putea conta. După aceea.

Malko se uită la Zansky. Oameni ca el, dur, sigur de el, vrând să învingă cu orice preţ, constituiau forţa Americii. Dar se întreba dacă era adaptat la subtilităţile războiului asiatic.

— La ce te gândeşti? întrebă cu brutalitate Zansky.

Acest intelectual cu titlu de nobleţe îi era din ce în ce mai puţin simpatic. Dacă n-ar fi reuşit să aranjeze problema cu generalul Nhu...

— Admiram tatuajele, făcu Malko suav. Ar fi păcat să cadă în mâna vietcongilor. Sunt capabili să le păstreze ca amintire.

Richard Zansky surâse mânzeşte, îngrozitor de vexat. Malko purta un costum impecabil, iar el era îmbrăcat în cămaşă cu mânecă scurtă. Nu se mai ridică şi-şi concedie vizitatorul cu un gest dezinvolt.

— Sună-mă în seara asta de la MACV, pe linia Tiger, ca să-mi spui cum a mers cu Nhu. Şi păstrează-ţi pentru dumneata „jumătatea" lui.

Malko simţi cum i se risipeşte toată politeţea, dar se strădui să zâmbească. Se „asietiza" şi el.

Închise încet uşa. Cei doi soldaţi de pază din faţa ascensorului îl salutară. Imediat ce urcă în cabină, soldatul din Secret Service îşi anunţă colegul de jos:

— Aici etajul şase. Coboară un client.

Era procedura normală. În felul acesta nimeni nu risca să rătăcească drumul.

Malko ieşi prin partea din spate a ambasadei. Pentru vizitele lui avea dreptul la o maşină de serviciu cu telefon, condusă de o vietnameză, ca toate maşinile ambasadei.

•

— Dumneata! Dar n-ai telefonat.

Chiar şi doamna general părea dezolată şi în acelaşi timp încântată că îl vedea. Tunica i se oprea în partea de sus a coapselor, avea ochii foarte machiaţi şi picioarele goale. Îl sărută uşor şi închise uşa în urma lui.

— Să văd dacă generalul vă poate primi, zise ea cu voce tare.

Şi se îndepărtă legănându-şi ironic şoldurile în faţa lui. Se întoarse aproape imediat.

— Generalul vă aşteaptă.

Malko intră în salonul pe care deja îl cunoştea. Grasul Nhu citea. Se ridică şi strânse cu căldură mâna lui Malko.

— Sunt fericit că vă văd.

— Vă las între bărbaţi, făcu Elena, fals revoltată.

Şi se depărtă arătându-şi jumătate din fese. Malko nu ştia cum să înceapă. Imediat ce rămaseră singuri, grasul Nhu suspină.

— Probabil că soţia mea v-a confirmat că, într-adevăr, nu mă simţeam demn de importanta misiune cu care mă onorase domnul Zansky.

O umilinţă profundă îi invada faţa. Încă puţin şi Malko parcă l-ar fi crezut. Bău puţin ceai ca să facă şi el ceva. Ce bătrână canalie!

— Sunt sigur că vă subestimaţi, generale, zise el grav. Vietnamul are nevoie de oameni ca dumneavoastră. Drepţi, curajoşi, dezinteresaţi.

— Bineînţeles, bineînţeles, aprobă Nhu, şi ochii lui mici dispăruseră sub cutele de grăsime. Dar prefer să trăiesc simplu cu nevasta mea. Mă mulţumesc cu cei cincisprezece mii de piaştri ai mei pe lună, suspină vietnamezul. Nu am alte nevoi.

— Desigur, făcu Malko foarte serios. (Scoase plicul din buzunar şi îl puse pe masă.) Totuşi am un mesaj pentru dumneavoastră din partea domnului Zansky.

Degetele grăsulii pipăiră discret plicul înainte de a-l face să dispară cu rapiditatea unui guşter care înghite o muscă.

— Îl voi citi cu mintea limpede, zise generalul.

Lui Malko îi era ruşine de această comedie. Un om ca Zansky utiliza astfel de marionete! Grasul Nhu era la înălţimea generalilor vietnamezi. Cupiditatea şi corupţia lor sfida imaginaţia. Fiecare regiune militară avea specialitatea ei în extorcarea de bani. Prima era scorţişoara, a doua orezul, a treia tot scorţişoara, a patra lemnul. Nici o bucăţică nu se mişca fără ca GENERALUL să primească „dijma”. Fără a mai vorbi de opiu, antibiotice şi devize.

Şi valul de dolari continua să alimenteze putregaiul. Se înţelegea că Nhu voia să reintre în circuit.

Elena îşi făcu din nou apariţia îmbrăcată cu o altă tunică. Malko se ridică.

— Trebuie să vă părăsesc. Domnul Zansky ar dori să aibă lista celor în care aveţi încredere.

— Mă voi gândi la ea, spuse molatec vietnamezul. Dar, sincer vorbind, nu ştiu dacă sunt demn…

— Ba da, ba da, afirmă Malko.

Elena lăsă ochii în jos cu modestie. Îl conduse pe Malko în antreu şi se lipi de el o secundă.

— Totul va merge bine, făcu ea. Îi voi ridica moralul. Telefonează-mi. Va lipsi mult în zilele următoare.

Căldura căzu asupra lui ca un macat de plumb. Iar avea să plouă. Vietnameza îl aştepta la volan total nepăsătoare. Se întrebă pentru cine lucra: vietnamezi, poliţia secretă, Vietcong, sau pentru toţi?

— Strada Vo-tanh, numărul 285, zise el.

•

Tu-anh era mai interesantă ca niciodată cu fustiţa ei de şcolăriţă şi bluza transparentă. Îl întâmpină pe Malko cu mari demonstraţii de prietenie.

— Comisarul Le Vien este la Da Nang, anunţă ea. Mă plictisesc. Unde ai fost dimineaţă?

Malko îi povesti despre agresiunea suferită. Vietnameza îl ascultă la început cu gravitate, punctându-i istorisirea cu mici strigăte, apoi chicoti:

— Eşti sigur că nu a fost soţul unei vietnameze cu care ai făcut dragoste? Uneori se folosesc de grenade; crezi că e mâna Vietcongului. Dar nu sunt decât soţi nemulţumiţi. Încornoraţi.

Era încântată de vorba asta. O repeta de mai multe ori. Imaginea generalului Nhu trecu o secundă prin mintea lui Malko. Asta ar fi fost culmea machiavelismului. Dar nimic nu era imposibil în Asia.

— Mă duci să mănânc o îngheţată? întrebă Tu-anh. Nu am chef de lucru.

— Eşti sigură că Le Vien este la Da Nang? Aveam întâlnire cu el.

— A plecat de ieri seară. Se întoarce abia mâine.

Fata îşi luase deja geanta şi era în picioare. Malko o opri.

— Tu-anh, aş vrea să verifici dacă aveam întâlnire la ora

unsprezece pe avizo care se găseşte în faţa Majesticului, pentru o patrulare organizată de poliţia specială.

— Păi e vorba de marină, făcu vietnameza cu o disperare comică. O să dureze ore întregi!

— Te voi duce să mănânci o îngheţată *DUPĂ ACEEA,* zise Malko cu fermitate.

Tu-anh suspină şi se aşeză în faţa telefonului. Vreme de un sfert de oră biroul fu invadat de piuituri şi strigăte. Cu mica ei faţă triunghiulară crispată de enervare, Tu-anh se războia cu interlocutori invizibili. Vorbea atât de repede, încât Malko o urmărea cu foarte mare greutate.

În sfârşit închise telefonul triumfătoare.

— Şi-au bătut joc de dumneata, făcu ea. Vasul acela nu are voie să se mişte. Protejează cargoul. Şi nici vorbă de vreo întâlnire în dimineaţa asta. Comandantul nici măcar nu era acolo. Acum mergi să-mi dai îngheţata?

— Te conduc, zise Malko grav.

Asigurarea lui Richard Zansky se dizolva precum bidonvilurile sub ploaia tropicală. Malko începea să înţeleagă de ce războiul din Vietnam se împotmolea.

Două bombardiere de vânătoare americane trecură foarte jos, cu aripile încărcate de bombe şi rachete. Asta era război clar, curat, fără probleme.

— Vreau o îngheţată cu scorţişoară, ceru Tu-anh.

Richard Zansky ar fi explicat această ciudăţenie în mod logic, dar de data asta Malko era hotărât să acţioneze. Nu avea chef să-şi găsească odihna veşnică pe o orezărie.

Capitolul XI

Ca în fiecare seară la aceeaşi oră, micul bar din faţa Continentalului era plin de ziarişti care se întâlneau aici după conferinţa de presă de la 16 şi 15, ce avea loc în cealaltă parte a pieţii, la Ministerul vietnamez al informaţilor.

Cei mai mulţi reprezentau publicaţii fără importanţă, cu tiraj neglijabil. Majoritatea directorilor de ziare revindeau la bursa neagră, celor care aveau tipografii, hârtia repartizată... ceea ce

aranja pe toată lumea. Cenzura avea mai puţine articole de citit. Malko îl reperă pe Chanh perorând în mijlocul a vreo şase confraţi. Când îl văzu, vietnamezul se ridică şi veni în întâmpinarea lui.

— Aşezaţi-vă lângă noi, îl pofti el.

— Mulţumesc, zise Malko. Aş vrea doar să-mi aranjezi o întâlnire cu Kolin. Cât mai repede posibil.

Chanh se uită la el şi-i făcu cu ochiul.

— Domnului Zansky n-o să-i placă…

— Cu atât mai rău pentru el. E posibil?

Micul vietnamez îşi mângâie ţăcălia.

— Veniţi diseară la Mimi. Pe aleea Nguyen-Hue, după restaurantul Aterbea. Pe la orele zece.

Malko ieşi din barul aglomerat şi plin de fum. Ziariştii vietnamezi puneau neobosiţi ţara la cale de vreo douăzeci şi cinci de ani şi schimbau între ei minciunile cele mai gogonate de la „radio-şanţ”. Bineînţeles că nici scrumierele nu erau sigure.

Malko se strecură printre motocicletele parcate pe trotuar până la building-ul MACV-ului, o sută de metri mai departe. De acolo, de la unul din posturile reţelei private americane Tiger, îl putea suna pe Richard Zansky fără să rişte să fie interceptat de vietnamezi.

Ziua, hotelul President era şi mai sinistru.

Malko urcă direct la etajul 12. Era hotărât să nu neglijeze nici o pistă. Şi să se apere. Şi să nu mai plece nicăieri neînarmat.

Regăsi cu uşurinţă camera pe care o ocupaseră Mary-linh şi negrul.

Era încuiată. Bătu, dar nu primi niciun răspuns. Puţin mai departe, se deschise o uşă. Îşi făcu apariţia capul unei tinere.

— Psst! *COME.*

Se apropie. Era o vietnameză mică, machiată excesiv, cu o rochie care se oprea la nivelul pântecului. Încă una la care moda „midi” nu ajunsese încă.

Malko încercă să-i explice ce căuta. Micuţa păru dezamăgită.

— Ea plecat, explică femeia. Eu aici fac *BLOW-JOB* foarte bine…

Era singurul cuvânt american pe care îl cunoştea. Luă mâna lui Malko şi şi-o puse pe sâni. El se desprinse politicos. Vietnameza închise uşa descumpănită. Malko rătăci un moment

pe culoare şi aruncă o privire în sala cea mare. Tonomatul cânta şi acum pentru vreo douăzeci de tipi care consumau bere. Târfuliţele încercau să-i aducă la sentimente mai bune. Exploră totul conştiincios, chiar şi terasa cu piscina pustie. În toalete, fetele dormeau ghemuite pe o rogojină în aşteptarea serii. Se informă la recepţie pretinzând că negrul era prietenul lui. Un funcţionar vietnamez indiferent îi confirmă că plecase în ajun.

— Unde?

Nu ştia nimic şi-l durea în cot. Apoi îi explică politicos lui Malko că, dacă dorea o fată, etajul doisprezece era plin. El însuşi cunoştea o thailandeză deosebit de pricepută, care practica preţuri rezonabile. Dar se cufundă din nou în socotelile lui când văzu puţinul interes arătat de interlocutor.

Malko urcă apoi într-o maşină 4CV şi ceru să fie dus pe strada Phandin-phung. La numărul 95 era închis. Bătu la uşă până când o fată veni să-i deschidă. O coreeană. Reuşi să se facă înţeles prin gesturi şi fu condus la etajul doi. Apartamentul unde se întâlnise cu metisa era încuiat. Strecură pe sub uşă o hârtie cu numele lui şi numărul de telefon de la hotel. Pentru cazul în care misteriosul plantator, prietenul lui Mary-linh, ar fi ştiut ceva.

Când ajunse la Continental ploua cu găleata. Conducătorii bicicletelor cu scaun circulau în continuare cu stoicism, înfăşuraţi în pânză cerată, şiroind de apă.

•

După aprecierile cele mai optimiste, la Mimi numărai un miliard de gonococi pe metru pătrat. Plus un anumit număr de microbi neidentificaţi, dar de o agresivitate furioasă.

Vreo treizeci de taxi-gris se străduiau voiniceşte să contamineze corpul expediţionar al Statelor Unite. Cei mai prudenţi preferau să plătească 300 de piaştri pentru un sirop de coacăze. În schimbul lui, într-un separeu, o fată total idioată le „frământa” diferite părţi ale corpului având în minte un singur gând: să i se facă iar cinste cu un sirop cât mai repede posibil.

În faţa barului, Malko şi Chanh luptau curajos cu un batalion de taxi-gris parfumate, strâns în jurul lor, debitând complimentele cele mai uzate, cu nişte zâmbete comerciale care nu ar fi înşelat niciun seminarist.

În faţă cu siropul de coacăze, patroana, slabă şi rigidă, veghea ca micile intimităţi să nu depăşească nivelul prevăzut de

lege. Dansul şi pipăitul în public erau interzise. Cele mai multe nu cedau decât după un număr ameţitor de mare de siropuri de coacăze.

Din nefericire, americanii veneau din ce în ce mai puţin şi zecile de baruri saigoneze trăgeau targa pe uscat.

Numeroasele taxi-gris se plimbau printre mese, flecărind între ele, aţâţând clienţii, mişcând crupa, evitând cu abilitate mâinile plimbăreţe. Adevărate mici automate, rapace cum numai galbenii ştiu să fie.

— Iată-l, zise Chanh.

Pe lângă animatoare, noul venit părea imens. Patroana se aplecă peste bar şi îl sărută pe gură.

— S-a culcat cu ea, înainte, şopti Chanh. Îi dădea multe informaţii.

Kolin dispăru în stolul de fete. Reuşi totuşi să le îndepărteze politicos şi veni spre cei doi. Americanul avea trăsături energice şi dure, ochii albaştri, şi îi strânse mâna lui Malko cu sinceritate.

— Să ne aşezăm, zise el. Altfel ne pomenim cu micuţele peste noi.

Debarasă un separeu de trei taxi-gris şi se instală. Malko şi Chanh se aşezară în faţa lui.

— Trei J&B, comandă el. Nu mai beau bere fiindcă îngraşă.

— Veniţi des aici? întrebă Malko.

Kolin zâmbi.

— Trec deseori seara. Micuţele sunt amuzante când le cunoşti. După aceea mâncăm împreună o supă chinezească afară pe trotuar.

Probabil că asta le provoca oroare americanilor.

Din cauza muzicii erau obligaţi să strige ca să se poată auzi. Băutura o savurară în tăcere.

•

Cu un Kolin destul de taciturn şi un bâlbâit cum era Chanh, conversaţia nu era prea grozavă. De la sosirea americanului nu schimbaseră decât banalităţi. Malko ezita să ia taurul de coarne. Dacă se înşela, în cel mai bun caz s-ar fi pomenit în primul avion spre SUA şi adio C.I.A.! Castelul lui ar fi rămas neterminat. Dar nu mai putea da înapoi: Kolin aştepta să i se spună pentru ce fusese chemat.

Malko împinse într-o parte paharul şi se aplecă peste masă.

— Cred că sunteţi singurul om care mă poate ajuta. Toată lumea crede că sunt nebun. Inclusiv Richard Zansky.

La numele de Zansky, Dave Kolin tresări imperceptibil. Malko povesti repede ultimele evenimente petrecute de la moartea colonelului Mitchell. În final îi vorbi de „sinuciderea” metisei.

— Există o şansă ca această fată să fi spus adevărul, iar colonelul Thuc să fie un agent dublu, conchise Malko.. Ce credeţi?

— Nu este imposibil, zise domol Kolin, dar va fi foarte greu de dovedit. E puternic. E inutil să contezi pe C.I.A. Nimeni nu va merge împotriva lui Zansky, îi cunosc.

Avea o anumită amărăciune în voce. Malko simţi că nu se înşelase.

— Vreţi să mă ajutaţi? zise el.

— Nu am prea multe mijloace, răspunse americanul.

— Dar cunoaşteţi această ţară mai bine decât mine, aveţi relaţii…

Aşteptă neliniştit. În fond nu-i oferea nimic lui Kolin, iar acesta risca enorm. Dar Chang părea încântat. Uitase să se mai uite la micile taxi-gris care îl atingeau râzând şi bătându-şi joc de ţăcălia lui.

Când era vorba de comploturi, micul vietnamez se simţea în elementul lui, aşa cum se simt alţii când e vorba de intrigi amoroase. Şi chiar el îi zise lui Kolin:

— Numai un singur om ne poate ajuta…

Americanul ridică o privire interesată.

— Cine?

— Cel de la Cholon.

— Ah! Da, e posibil.

Malko nu avea cum să ştie despre cine vorbeau, dar insistă:

— E ceva urgent. Practic, ce posibilităţi avem?

Kolin zâmbi.

— Aici nu trebuie să fii grăbit. Tot ce pot să fac este să vă prezint nişte oameni care nu vă vor trăda.

— În fine, nu imediat, zise Chanh cinic.

Kolin se ridică şi întinse mâna lui Malko.

— Dacă totul merge cum vrem noi, Chanh vă va da de ştire. E mai bine să nu ne întâlnim prea des. Oraşul e infestat de informatori. C.I.A. are mulţi bani, remarcă el ironic.

O salută politicos pe patroană, o bătu uşor cu mâna peste

fund pe o mică laoţiană şi ieşi. Chanh îşi lipi gura de urechea lui Malko. Prezenţa lui Kolin îl excitase în aceeaşi măsură ca băutura.

— Îl cunosc, ne va ajuta. Îl urăşte pe Zansky. A pierdut totul din cauza lui.

— Dar dumneata?

Micul vietnamez chicoti:

— Mie îmi place corupţia. Şi asta este o frumoasă poveste cu oameni stricaţi! Dacă va merge, va fi o chestie grozavă. Ziarul meu îmi va plăti o adevărată avere pentru ea.

Saliva dinainte. Malko se uită la fetele din jurul lui.

— Crezi că suntem supravegheaţi?

— Desigur, zise Chanh. Sunt convins că Vietcongul ştie deja cine sunteţi. La fel şi ceilalţi. Dar nu au habar de ce ne întâlnim. Asta e principalul. Acum o să vă duc la un mic bordel din apropiere. Asta îi va înşela.

Malko plăti şi părăsiră barul plin de fum. Chanh opri o maşină Dauphine, adevărată umbră a celei ce fusese altădată. Cu umbrela lui, Chanh părea un învăţător.

Coborâră după cinci sute de metri, într-o mică stradă liniştită lângă Palatul guvernamental. O motoretă trecu pe lângă ei. Chanh se aplecă spre Malko.

— Ăla lucrează pentru CIO… Ne urmăreşte.

Malko nu era liniştit decât pe jumătate. Într-un oraş ca Saigonul, un accident se putea întâmpla oricând. Chanh îl trase după el. Străbătură un pasaj îngust care mirosea groaznic, intrară într-o curte şi vietnamezul bătu la o uşă. Uşa se întredeschise şi apăru o faţă istovită.

Urmă o conversaţie în şoaptă. Apoi uşa se deschise şi intrară într-o încăpere mică unde singura mobilă era un divan. Trei fete stăteau întinse pe burtă şi flecăreau. Chanh glumi cu ele şi se întoarse spre Malko.

— Le e teamă de dumneata. Aici nu vin decât vietnamezi. V-o recomand pe cea mai mică. Suge foarte bine.

— Mulţumesc, zise Malko.

Chanh nu insistă. O luă pe fată de mână şi o duse în altă încăpere. Malko aşteptă fumând o ţigară. Vietnamezul se întoarse peste zece minute cu un aer încântat. Fata venea în urma lui cu o expresie bovină.

— Împrumutaţi-mi două mii de piaştri. N-ar fi trebuit să

refuzaţi.

Malko îi dădu banii şi ziaristul plăti. Afară se despărţiră. Malko simţea nevoia să meargă singur pe jos.

— Vă sun mâine, promise vietnamezul.

Malko porni spre strada Pasteur. Simţea o stinghereală. Cine îi împiedica pe Kolin şi pe Chanh să profite de candoarea lui?

Se simţi izolat, neputincios şi îi fu ciudă pe el.

•

A doua zi, când se întoarse din strada Vo-han, îl aştepta un plic. Îşi pierduse dimineaţa ascultând o sinteză despre implantarea celor din Vietcong la periferia saigoneză. Deschise plicul.

LUAŢI MASA LA MINE. STRADA VIND-CHOSET, NUMĂRUL 46, ORA OPT.

Era şi un P.S.: „Ardeţi scrisoarea.” Malko îşi reţinu un zâmbet: mereu gustul pentru mister. Urcă în camera lui şi arse plicul. Mary-linh murise asasinată, iar pe el încercaseră să-l ucidă. Precauţiile lui Chanh nu erau chiar atât de ridicole.

Taxiul opri lângă un maldăr enorm de mizerii. Mirosul era insuportabil.

Se găsea într-un cartier popular, plin de prăvălii fără vitrine. Numărul 46 era în faţa lui. Uşa se întredeschise şi se ivi ţăcălia lui Chanh. Malko traversă şi se pomeni într-un culoar întunecat.

— Intraţi, zise vietnamezul.

Malko pătrunse într-o încăpere mică. Kolin stătea pe un taburet. În spatele lui, în picioare, se găsea o persoană care se întorsese când auzise uşa.

Era comisarul Le Vien.

Capitolul XII

Dave Kolin avea ochii injectaţi de sânge de parcă ar fi băut. Pe lângă el, Le Vien părea minuscul. Comisarul arăta la fel de bine dispus. Îi scutură mâna lui Malko ca şi cum s-ar fi găsit cu toţii în clădirea de pe strada Vo-than.

Chanh făcea pe gazda, cu aere de mare conspirator. Cei trei

bărbaţi se aşezară în jurul unei mese joase. Malko era teribil de încordat. Ultimul om pe care s-ar fi gândit să-l întâlnească acolo era Le Vien, omul de încredere al colonelului Thuc. Se întrebă deodată dacă nu cumva era victima unei intoxicaţii gigantice. Ar fi fost cam mult. Întâlnirile misterioase şi publice, micile extorcări ale lui Chanh şi acum cumsecadele Le Vien cu burtica lui, bretele mov şi privirea şireată.

Dave Kolin îşi apropie scaunul de cel al lui Malko. Îşi puse braţul după umărul comisarului Le Vien şi îl trase spre el pe micul vietnamez.

— Puteţi avea încredere în Dong ca în mine însumi, zise el solemn. Dar, înainte de a ne ajuta, vrea să ştie cu ce se va alege.

Malko nu avu timp să răspundă. Americanul continuă:

— Domnul Le Vien este un foarte bun poliţist. Ar putea foarte bine să îndeplinească funcţiile colonelului Thuc. Dacă se va dovedi că acesta este un agent vietcong.

Malko crezu că se deschise pământul sub el. Fu gata să se ridice şi să plece.

— Nu am puterea să-i fac o astfel de promisiune, zise el cu prudenţă.

— Bineînţeles, bineînțeles, făcu Kolin, dar nu vă cer decât să faceţi cunoscut după aceea adevăratul rol al comisarului Le Vien. (Rânji). Dacă va exista un DUPĂ ACEEA.

— Dacă colonelul lucrează într-adevăr pentru ceilalţi, se adresă comisarul lui Malko, părerea mea este că îl vom descoperi. Comisarul Bazin m-a învăţat multe trucuri.

Bazin era comisarul francez care formase Siguranţa vietnameză. Cei din Viet-minh îl doborâseră.

Chanh aduse o tavă cu ceai şi fructe de li-tchi. Te-ai fi crezut la o adunare de doamne. Malko simţi că scapă frâul. Cine făcea joc dublu?

— De ce l-aţi ales pe domnul Le Vien? îl întrebă el pe Kolin.

Americanul îi făcu cu ochiul vietnamezului.

— Pentru că e o canalie bătrână pe care o cunosc foarte bine. Când l-am scos din închisoare, în ziua în care a fost lichidat Diem, avea deja funia de gât. Nu era aşa de gras ca azi... nu-i aşa, Dong?

Comisarul Le Vien zâmbi încântat. Era un om cumsecade.

Kolin adăugă:

— Prietenii noştri americani sunt nişte imbecili. Vor să facă totul ei înşişi. În ţara asta noi suntem nişte străini. Chiar dacă Richard Zansky v-ar fi crezut, tot n-ar fi reuşit nimic împotriva colonelului Thuc. N-ar fi întrebuinţat metodele potrivite. Le Vien le va întrebuinţa.

Malko se uită la micul vietnamez placid şi înţelese instinctiv că putea fi tot atât de periculos ca un paner cu cobre. Şi acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu mai putea decât să se roage ca Richard Zansky să nu-şi frece în clipa aceea mâinile, încântat de festa jucată prinţului Malko Linge. Spera că şiretul Chanh se gândise la această eventualitate.

— Ce veţi face? îl întrebă el pe Le Vien.

Vietnamezul îşi încrucişă mâinile mici şi îngrijite.

— Trebuie multă atenţie, zise el. Colonelul Thuc este un om foarte, foarte bănuitor şi foarte inteligent. Îl cunosc de multă vreme. Singurul mod de a afla ceva despre el este de a introduce pe cineva sigur în intimitatea lui.

— În intimitatea lui?

Malko crezu că nu auzise bine.

— Colonelul Thuc este celibatar, explică Le Vien. Trăieşte singur. Cei din garda lui nu se culcă la el acasă. Dar sunt persoanele cele mai apropiate de el. Nu se foloseşte decât de oamenii în care are deplină încredere. Sunt singurii care au voie să poarte o armă în prezenţa lui.

— Unde vreţi să ajungeţi?

Le Vien zâmbi răbdător.

— Există un om de gardă în rezervă, pentru cazul în care unul din cei patru ar fi indisponibil. Se întâmplă ca acesta să fie omul meu. Dacă reuşesc să-l introduc în intimitatea lui Thuc, facem un pas mare. Îl vom putea studia.

— Cum veţi proceda?

Le Vien ronţăi cu lăcomie un fruct de li-tchi.

— Trebuie eliminat un om din gardă. Va fi greu căci sunt foarte prudenţi.

— Îl veţi ucide? făcu Malko cuprins de oroare.

— Sunt nişte oameni foarte răi.

Cu siguranţă că un om din garda lui Thuc nu putea fi un înger. Le Vien privea scrupulele lui Malko vădit amuzat.

— Să zicem că asta reuşeşte. Ce-am realizat?

Le Vien izbucni într-un râs vesel.

— Ştiu despre colonelul Thuc nişte lucruri pe care dumneata nu le cunoşti. Sunt multe dificultăţi de înfruntat. Va dura şi va fi greu, dar poate că vom reuşi.

Malko îl luă din scurt.

— Vă riscaţi viaţa? Nu vă e teamă?

— Sunt foarte atent, afirmă Le Vien. Nimeni din cartierul meu nu ştie că fac parte din poliţia specială. Spun că lucrez la poliţia economică. Nu se cunoaşte că semnez condamnările la moarte în locul colonelului Thuc. E foarte, foarte prudent. În felul ăsta pe documente nu apare decât numele meu.

Comisarul izbucni într-un râs şi mai vesel. Malko începu să înţeleagă de ce nu-l avea la inimă pe Thuc.

Le Vien se ridică.

— Pe mâine, la birou. Acolo mai ales, nicio vorbă. Fetele nu sunt sigure. Există şi microfoane ascunse. Domnul Thuc este foarte, foarte prudent.

Malko avu deodată o inspiraţie.

— Ce s-a întâmplat cu May-li, fata cu păr lung?

Le Vien se încruntă.

— Ah da, May-li! este la Da Nang. Voiaţi să vă culcaţi cu ea? (Izbucni într-un râs zgomotos.) Am să vă găsesc o alta care nu e bolnavă.

— Dumneata ai trimis-o la Da Nang?

— Nu. A plecat la ordinul colonelului.

Malko fu gata să-şi răstoarne ceaiul de bucurie. Era primul indiciu clar, fără vreo interpretare posibilă a culpabilităţii colonelului Thuc. Îl reţinu pe Le Vien care pleca.

— De cât timp va fi nevoie?

Comisarul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Săptămâni sau luni. Poate că Thuc ne va ucide înainte de a ajunge la capăt.

Chanh îl însoţi pe culoar. Malko auzi uşa închizându-se. Vietnamezul se întoarse cu ţăcălia tremurând de bucurie.

— Prin urmare?

Kolin picotea în fotoliu.

— Nu ştiam că Le Vien e prietenul dumitale, remarcă Malko.

— E un om inteligent, zise Chanh, ştie care îi este interesul. Şi îl urăşte pe colonelul Thuc.

— Pentru povestea cu semnăturile?

Chanh îşi scutură ţăcălia.

— Nu, şi mandarinii procedau aşa. Dar acum doi ani, postul de comisar la Cholon era vacant. În mod normal, el revenea comisarului Le Vien. Colonelul Thuc l-a dat altui poliţist mai apropiat lui. Le Vien nu l-a iertat niciodată.

Malko nu mai înţelegea. Cholon, fostul cartier al plăcerilor era populat de chinezi. LUMEA-MARE, giganticul cazino-bordel, fusese închis de ani de zile şi transformat în cazarmă. Nu mai rămăsese decât o mână de baruri prăpădite şi Curcubeul cu terasa împresurată de grilaj şi clientelă rară. Nu avea cu ce tenta lăcomia lui Le Vien.

— Fifth District – Cholon – explică Chanh, este locul unde un comisar îşi pune familia la adăpost de nevoi în şase luni. Din cauza chinezilor. Îi arestează şi îi acuză că sunt vietcongi. Apoi le dă drumul, după ce plătesc. Dacă nu plătesc ajung la Con-son. Şi Le Vien e sărac. Nu a avut niciodată comisariate bune.

Malko dăduse peste nişte oameni grozavi. Parcă îl lua cu ameţeli.

— Şi dacă Le Vien găseşte mai avantajos să trădeze? sugeră Malko. Thuc încă îl mai poate pune comisar în districtul cinci…

Chanh izbucni într-un râs ascuţit.

— Nu se ştie niciodată. În cazul acesta va trebui să băgăm de seamă la vreme şi să-l ucidem.

Kolin rânji şi zise:

— Dumneata eşti un *freshman,* boboc! Aici trebuie să ai nervii tari. Pentru că vieţuieşti împreună cu frica. Vei vedea, ieşind de aici îţi va fi frică.

— Dar dumneata? zise Malko. Dumneata nu câştigi nimic din afacerea asta.

Americanul îl fixă cu o privire vitroasă.

— Eu? Ba da. Sunt o epavă, un beţiv bătrân. Colegii de la ambasadă mă evită. Nu am nici măcar cu ce să-mi plătesc climatizarea din biroul meu. Pentru că această lichea de Zansky a reţinut o telegramă. Ştia că îl voi lichida pe Diem. I se interzisese. Dar era mai simplu să mă lase să fac treaba şi apoi să mă dezavueze. Crezi că e un motiv suficient?

Ochii lui Kolin străluceau de ură. Malko simţi că – cel puţin el – nu juca dublu. Ura este unul din motoarele cele mai sigure ale maşinii umane.

— Să sperăm că Le Vien este un om sigur precum credeţi.

Kolin ridică un deget profetic.

— Începând din clipa asta, nu te mai urci în nici o maşină necunoscută. Nu mai mergi pe marginea trotuarului, altfel o maşină se opreşte, o portieră se deschide şi... nu ne mai vedem în veci! Încurajator!

Kolin se ridică din fotoliu, puse mâna pe umărul lui Malko şi spuse cu solemnitatea beţivilor:

— Dacă Thuc îţi vine de hac, îţi promit că eu voi merge mai departe. Doar ca să-l enervez pe ticălosul ăsta de Zansky, O.K.?

— O.K., făcu Malko moale.

Din ce în ce mai bine.

— Dar dumneata crezi că Thuc este într-adevăr un vietcong?

Kolin făcu un gest vag care însemna că nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Malko ieşi primul. Strada era pustie şi întunecoasă. Niciun taxi. Auzi în spate zgomotul unui motor şi se întoarse tresărind.

Era o vechitură de 4CV care se târa cu treizeci la oră. Malko se asigură că şoferul era singur şi urcă.

Abia când ajunse la Continental se linişti. Realizase brusc că intrase în cuşca cu tigri şi că uşa se închisese în urma lui.

Capitolul XIII

Militarul din poliţia de asalt, în ţinută leopard, de gardă în faţa cartierului general al poliţiei, fluieră şi ridică braţul. Trei dintre colegii lui blocară imediat strada Vo-tanh, pentru a lăsa să iasă un Pontiac vechi care viră la stânga, spre Piaţa Mare, şi se pierdu în circulaţie.

Fără escortă, fără motociclişti, niciun semn exterior al puterii. Cei care vedeau maşina trecând nu distingeau decât un civil cu ochelari, puţin cam grăsuţ, aşezat pe bancheta din spate, împreună cu un alt bărbat. În faţă alţi doi bărbaţi. Nu se putea zări puşca de asalt M16 pusă pe podea, nici grenadele aşezate la îndemâna şoferului.

Nimeni nu putea bănui că cel care se găsea în Pontiac era atotputernicul colonel Thuc.

Maşina se îndreptă spre Palatul prezidenţial, merse de-a lungul grilelor şi se pierdu apoi pe străduţele vechiului cartier şic

al Saigonului. Acum vilele cădeau în ruină, zugrăveala se distrugea şi sârma ghimpată desfigura vegetaţia. Cu o privire vioaie, colonelul Thuc scruta toate bicicletele cu scaun care treceau pe lângă maşina lui, gata să se pună la adăpost la cea mai mică alarmă. Era momentul cel mai periculos din viaţa lui.

Cu pistolul-mitralieră pe genunchi, omul aşezat lângă el era pregătit să tragă în orice moment. Dar nu se întâmpla nimic. De parcă mâna lui Buddha îl proteja pe colonelul Thuc.

Maşina încetini în faţa unei mici clădiri. Colonelul locuia acolo la etajul trei. Nu exista scară, numai un ascensor, ceea ce simplifica mult supravegherea.

Pontiacul aproape că se opri. Omul de lângă şofer sări jos şi maşina demară din nou. Tânărul, fără măcar să-şi ascundă arma, inspectă clădirea, trotuarul şi vecinătatea casei. Intră chiar într-o băcănie de alături să vadă cine se găsea înăuntru. Apoi ieşi liniştit şi aşteptă întoarcerea maşinii.

Aceasta dădu ocol clădirii. Colonelul intrase în legătură radio cu un alt om de pază aflat în apartament. Pentru a nu avea nici o surpriză neplăcută când va urca.

Când apăru botul Pontiacului, omul care sărise din maşină făcu un semn cu mâna. Maşina trase la trotuar. Colonelul Thuc coborî imediat, urmat de cel care stătuse lângă el. Deschise uşa clădirii, intrară amândoi şi uşa fu închisă în urma lor. Holul era gol. Thuc apăsă pe butonul ascensorului.

Omul aştepta tăcut în spatele lui. Şeful poliţiei zise:

— Vii să mă iei diseară la ora zece, Vinh.

— Da, colonele. La ora zece.

Ascensorul sosea. Thuc deschise uşa.

— Pe mai târziu, îi zise tânărul bătându-l uşor pe umăr.

Vinh aşteptă ca ascensorul să urce înainte de a ieşi. Era un bărbat lipsit de imaginaţie, luat de pe orezăria lui, aproape analfabet, dar dotat cu un extraordinar simţ al tirului. Dezertase şi Thuc îl recuperase mai înainte de a fi repartizat într-o grupă de deminare. De atunci îi era devotat ca un câine.

Pontiacul aştepta. Vinh urcă în spate. Şoferul porni maşina fără să spună o vorbă. În fiecare seară Vinh lua masa în încăperea din spate a unei băcănii, la Gua-dinh. Alte două încăperi din faţă formau bordelul, iar prostituatele, femei văduve sau părăsite, locuiau în cocioabele vecine. Vinh avea una pentru trei sute de piaştri. Se ştia cu ce se ocupă şi i se

dădeau numai fete sănătoase.

Colegii lui îl lăsară la casa cu pricina. În faţă se găsea un spital militar. Vinh intră în casă şi se aşeză în fund, sub un fel de boltă interioară. Mâncă cu poftă. Lângă el, un mutilat bea o bere şi se tânguia că nevasta îl părăsise pentru un căpitan american. Patroana îl făcu să tacă zicând că nevastă-sa nu era decât o curvă şi că, dacă se mai plângea, n-o să-i mai dea bere pe credit. Vinh nu asculta conversaţia. Se întreba ce fată va alege. În cele din urmă se hotărî.

— Să mi-o aduci pe Quac, îi şopti el patroanei când aceasta trecu pe lângă el.

Se scobi în dinţi, scuipă, apoi se duse în încăperea din faţă unde se întinse pe unul din cele două paturi. Îşi scoase cu grijă tocul şi puse pe podea un Magnum 38. Apoi îşi desfăcu cămaşa şi pantalonii.

Apăruse şi fata. Avea pe ea nişte pantaloni din mătase neagră şi un bolero asortat. Îi zâmbi lui Vinh: era un client permanent. Îşi scoase hainele şi se întinse lângă el. Vietnamezul se sprijini confortabil pe spate, prinse capul fetei şi îl apăsă pe pântec. Docilă, fata nu opuse rezistenţă, aşezându-se în genunchi între picioarele bărbatului. Cu ochii în tavan, Vinh urmărea valul plăcerii în ascensiune.

Râgâi şi închise ochii. Pentru trei sute de piaştri era într-adevăr formidabil. O clipă îi trecu prin minte să-i dea fetei mai mult de cincizeci de piaştri.

Dar se auzi un zgomot uşor şi deschise imediat ochii. Ţeava unui Colt 45 era deja la zece centimetri de tâmpla lui. Arma era ţinută de un vietnamez tânăr îmbrăcat în negru, uniforma comitetelor crimei Vietcongului. Vinh nu avu timp nici să-i fie frică. Flama îl orbi şi simţi un şoc teribil.

Jumătatea superioară a capului fu proiectată în spaţiul dintre divan şi perete, cu un ochi suspendat de nervul optic. Muribundul avu o tresărire care îl smulse din gura prostituatei. Absorbită de ceea ce făcea, fata nu auzise venirea ucigaşului. Acesta se aplecă şi, conştiincios, mai trase un glonţ în ceafa lui Vinh.

Ceea ce era complet inutil.

Fata urlă cu o voce ascuţită, cuprinsă de un tremur convulsiv. Tânărul ucigaş ocoli patul şi ieşi în fugă din încăpere. Pe culoar se lovi de patroana care venea în grabă să vadă ce se

întâmplase. Femeia se dădu înapoi terorizată.

Afară aştepta un scuter. Ucigaşul urcă şi scuterul demară imediat. Drumul era aproape pustiu. Cinci sute de metri mai departe, ucigaşul sări de pe motocicletă şi se pierdu în labirintul străduţelor. Avea întâlnire cu cel care urma să-i dea restul de cincizeci de mii de piaştri.

Alergă zece minute, apoi ajunse la o răspântie. În staţia de autobuz nu se găsea nimeni. Păşi în lumină.

Din spatele lui demară imediat o maşină. Se întoarse şi duse mâna la centură să-şi scoată arma. Mica speranţă îl mai chinui câteva secunde. Apoi văzu ţeava unui pistol-mitralieră şi simţi gloanţele pătrunzându-i în piept. Sângele îi umplu gâtul şi ucigaşul căzu.

Omul care îl doborâse se dădu jos, deschise portbagajul maşinii şi-l aruncă înăuntru. Slavă Domnului, victima fusese tuberculoasă şi nu era prea grea.

•

Colonelul Thuc contempla gânditor corpul lui Vinh. Fuseseră curăţate de bine de rău rămăşiţele de creier şi sânge, dar mirosul morţii îmbiba camera. Restul gărzii personale aştepta hotărârea şefului lor.

Casa era goală. Toţi cei care se găseau în ea fuseseră duşi în blocul special pentru interogatoriu. Cu toate că Thuc nu-şi făcea nicio iluzie, ucigaşul venise din exterior. În privinţa asta ştia că nu va afla nimic.

Fusese prevenit imediat şi ţinuse să vină personal. Vinh îi fusese totdeauna foarte devotat. O formidabilă maşină de omorât, ceva mai apropiat totuşi de colonel decât ceilalţi oameni din garda personală. Din motive care nu aveau nicio legătură cu serviciul.

Colonelul Thuc se întoarse cu spatele la cadavru.

— Să fie transportat la morgă, ordonă el. Şi corpul să-i fie trimis la el în sat.

Ieşi şi urcă în Pontiac, apoi aprinse o ţigară englezească în timp ce maşina se îndrepta spre Saigon.

Asasinatul acesta îl agasa, îl surprindea şi îl îngrijora. Se lăsase luat prin surprindere. Semn rău… încerca cu luciditate să vadă toate ipotezele.

După rană, Vinh fusese ucis cu un pistol de calibru mare, un

Colt 45 sau K54 Chicom. Toată lumea avea astfel de arme la Saigon, şi vietcongii şi poliţia. Metoda întrebuinţată era tipică Vietcongului, dar nici asta nu însemna nimic. Vinh nu era destul de important ca să constituie ţinta unei execuţii. Deci, în realitate, era vizat colonelul Thuc. Dar de ce?

Thuc era prea priceput în toate subtilităţile Asiei ca să neglijeze vreo ipoteză, chiar şi extravagantă. Uneori chiar şi el procedase într-un mod foarte complicat.

O clipă îi trecu prin minte o idee pe care o respinse imediat. Nu putea fi vorba de un străin. Numai vietnamezii putuseră să-i urmărească omul, să-i cunoască obiceiurile şi să-l ucidă în acest fel. Şi zâmbi dispreţuitor gândindu-se la „marele” Richard Zansky.

Pontiacul sălta pe drumurile desfundate din Gia-dinh. Colonelul Thuc îşi strivi cu nervozitate ţigara în scrumieră. Fără Vinh era obligat să se lipsească de singura lui destindere. Sau să se reorganizeze complet.

Deja programul din seara aceea era dat peste cap şi asta îl contraria în aceeaşi măsură ca şi crima. Avea o existenţă primejdioasă şi încordată. În viaţa lui nu exista nicio femeie, nu bea alcool şi, contrar majorităţii vietnamezilor, nu practica jocuri de noroc.

Maşina opri în faţa apartamentului său. Thuc nu-şi dăduse seama de drumul parcurs. Ieşi cu precauţie. O primejdie necunoscută îi dădea târcoale. Nu era momentul să comită o imprudenţă. Cei trei oameni din gardă îl însoţiră până la apartament, apoi îl părăsiră. Colonelul rămase singur. Se dezbrăcă şi când fu complet gol execută câteva mişcări de yoga, continuând să reflecteze. Îşi reproşa o mică greşeală comisă cu câteva zile mai înainte. Dar asta nu putea să aibă legătură cu evenimentele actuale. După zece minute se opri gâfâind şi se duse să facă un duş.

Apoi se întinse pe pat, după ce întredeschise sertarul măsuţei unde se găsea pistolul. Nu avusese niciodată încredere în armele automate.

•

Richard Zansky se uită cu o privire dezgustată la şobolanul enorm care traversa grădina, la un metru de masă, sub bolta Continentalului. Două pisici ţâşniră din spatele unui elefant de

porţelan şi trecură la asalt.

Şobolanul le ţinu piept, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

Pisicile se opriră, cu blana zbârlită, cu privirea înspăimântată: le era frică de rozători. Apoi, dezgustate, făcură cale întoarsă spre o pradă mai uşoară.

— Le atacă şi le muşcă de bot, zise Richard Zansky. Sunt adevărate fiare. Nicăieri n-am văzut atâţia şobolani ca la Saigon. Mişună peste tot.

Malko se uită la marele rozător. Chelnerul care îi servea nu-i dădea nicio atenţie. Pe comisarul Le Vien nu-l mai întâlnise decât la birou.

De la Chanh nu mai primise nicio veste şi nu îndrăznea să se intereseze cum merg lucrurile.

Doar năvalnica Elena continua să-l sune mereu. Cum pleca generalul, Elena se şi năpustea la telefon.

În fiecare zi îi hărăzea câte un pic din sănătatea lui. În timp ce grasul Nhu se distra jucând tenis.

— În ce fază s-a ajuns? întrebă Malko.

Americanul învârtea între degete un cocoloş de pâine.

— Dacă totul merge bine, zise el, Pasărea de Pradă îşi va lua zborul în ziua stabilită. Datorită intervenţiei dumitale eficace, adăugă el.

Malko avu impresia că în vocea lui Zansky era o umbră de ironie.

— Ce mai face prietenul dumitale, colonelul Thuc?

— Ieri seară am luat masa împreună. Specialităţi vietnameze excelente. În ceea ce-l priveşte pe el, totul va fi gata pentru SĂRBĂTOAREA SUFLETELOR RĂTĂCITOARE. Apropo, nu-l mai suspectezi că e agent comunist?

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, americanul îşi strâmbă gura vrând să arate că zâmbeşte şi se aplecă peste masă.

— Dragul meu SAS, dacă Thuc ar fi fost un vietcong, până acum ai fi fost deja mort. E foarte puternic. Deci…

— N-am să merg până acolo încât să alunec de bunăvoie în râul Saigon ca să dovedesc că am dreptate, zise cu răceală Malko. Dar regret că nu mi-ai dat voie să fiu împăcat.

În sala acoperită, o nuntă de chinezi făcea un vacarm îngrozitor. Richard Zansky se strâmbă.

— Ţii la ideile dumitale! Noroc că Thuc nu e ranchiunos.

— Care este scopul acestei întâlniri? întrebă Malko ca să

schimbe subiectul conversaţiei.

Zansky se încruntă.

— Să te pun în gardă. Mi s-a spus că te-ai întâlnit cu Dave Kolin. Ai grijă. E un beţiv şi un tip înăcrit. Te-ar putea băga într-o poveste urâtă; se pare că s-a lansat pe piaţa neagră. Nu vreau să te văd zăcând într-o închisoare vietnameză. Nu e un loc unde ai putea sta mai mult de zece minute.

— Mă va scoate prietenul nostru Thuc.

— Nu e sigur. Ţine mult la principii.

— În fond, prezenţa mea la Saigon nu se mai justifică de vreme ce generalul Nhu a revenit la sentimente mai bune.

— Glumeşti! Misiunea dumitale va dura atâta vreme cât voi avea
nevoie de scândura asta putredă. Şi s-ar putea să dureze. N-ai decât să închiriezi o vilă. S-au să-ţi construieşti un castel.

— O fortăreaţă, dat fiind ambianţa.

Richard Zansky izbucni în râs. Se simţea bine. Totul mergea cum fusese prevăzut. Dacă reuşea lovitura asta ar fi obţinut un post important în STATE DEPARTMENT. Adio cu putreziciunea Saigonului.

Nu i-ar fi displăcut o mică ambasadă.

Americanul aprinse fericit o havană. Va fi binefăcătorul Vietnamului. Graţie cunoaşterii oamenilor şi a ţării.

Visa să aibă o statuie în faţa clădirii care adăpostea Adunarea naţională, în locul celor doi soldaţi de bronz care mergeau la asalt. Azi avea din nou întâlnire cu colonelul Thuc. Deseori, şeful poliţiei îl ducea într-un golf împânzit cu blockhaus-uri, situat între două cazarme sud-vietnameze. Acolo nu existau microfoane şi nici spioni. Îşi zise că cei care îl omorâseră pe Mitchell vor fi luaţi prin surprindere. Zansky zâmbi la acest gând agreabil: tare îi mai plăcea să nu rămână dator.

Richard Zansky se ridică.

— Trebuie să plec.

Malko îl privi cum se îndepărtează cu paşi mari, imagine a puterii americane.

•

Colonelul Thuc îşi supraveghea cu coada ochiului noul om din garda personală. Părea nervos, şi lui Thuc nu-i plăceau oamenii nervoşi.

Mai ales când era vorba de cei cărora le încredinţa propria lui securitate. Bineînţeles, acesta nu era un necunoscut. Avea gradul de subcomisar şi fusese folosit la câteva execuţii deosebit de discrete şi eficace.

Un băiat de valoare.

Dar, de câteva zile, avea impresia că poliţistul dorea să-i vorbească. Sau că îl tracasa ceva. Mâna lui Thuc atinse uşor patul armei de sub uniformă. Faptul că era stângaci îi mai salvase deja viaţa.

Ancheta în privinţa morţii lui Vinh nu înaintase nici măcar cu un milimetru. Thuc sperase să pună mâna pe ucigaş sau măcar să-i găsească cadavrul. Se gândea la o acţiune a celor de la CIO, fără să-i poată ghici totuşi motivele.

Toţi oamenii prezenţi în momentul asasinatului fuseseră torturaţi prin grija comisarului Le Vien, dar fără niciun rezultat. Nici nu se aştepta la vreunul. Era rutina groazei, atâta tot.

— Ce vrei? îl întrebă el cu brutalitate.

Poliţistul tresări atât de violent încât se lovi cu capul de tavanul maşinii.

Din spatele ochelarilor, Thuc îl examina încercând să ghicească în ochii negri cuprinşi de spaimă. Omul înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Nimic, Excelenţă, nimic.

Colonelul Thuc observă că se uita cu coada ochiului la şofer. Îl apucă de reverul hainei şi îl trase spre el.

— Vrei să-mi vorbeşti? Între patru ochi?

Abia mişcase buzele şi cei din faţă nu-l auziseră.

Celălalt dădu afirmativ din cap. Colonelul îi dădu drumul uşurat. Nu era decât un trădător în plus care voia să-i aducă ceva la cunoştinţă.

— Acasă, ordonă el şoferului.

Zece minute mai târziu maşina opri în faţa locuinţei liniştite.

— Vino cu mine, zise politicos colonelul.

Acum nu-i mai era frică deloc. Simţea că îl hipnotiza pe poliţist ca o cobră. Nu degeaba i se spunea Scorpionul. Îi ceru totuşi să treacă înaintea lui şi în ascensor nu-l scăpă din ochi. Celălalt îşi ferea privirea. Thuc îl împinse în apartament.

— Acum vorbeşte, Lu.

Maşina aştepta jos, pentru cazul în care ar fi fost necesară o intervenţie imediată.

Poliţistul ridică ochii cu timiditate.

— E în legătură cu Vinh…

— Ştii cine l-a ucis?

Lu scutură din cap.

— Nu, nu, Excelenţă, dar…

— Ce?

Poliţistul se hotărî brusc să vorbească:

— Locul unde trebuia să vă ducă în seara când a fost ucis, ei bine, eu i-l indicasem… N-am vrut să vă vorbesc despre asta, dar acum…

Thuc se încruntă dezamăgit. Nu se aştepta la asta.

— Explică-mi.

Celălalt dădu drumul unui val de cuvinte. Vinh fusese prietenul lui şi îi vorbise despre gusturile colonelului.

Colonelul Thuc clătină din cap, deja interesat. Moartea lui Vinh rămânea un mister, un mister pe care trebuia să-l elucideze cu orice preţ, dar Lu îi oferea o destindere.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? făcu el cu severitate.

Celălalt coborî ochii abject, îndreptându-şi privirea spre un anumit loc.

— Credeam…

— Cine e?

— Un bătrân, Excelenţă. Are nişte lucruri minunate. (Lu prinse curaj văzând atenţia cu care îl urmărea Thuc.) Are un client dar nu vrea să se despartă de comorile lui înainte de a le fi văzut dumneavoastră.

— Putem merge acum?

Lu ezită.

— Cred că da. Dar mi-ar fi plăcut să-l previn pentru a vă primi cum se cuvine.

— Hai să mergem, zise colonelul Thuc.

Îi plăcea să-i surprindă pe oameni. Asta îi punea într-o poziţie de inferioritate. Viciul lui îl tortura. Era partea cea mai secretă din el, pe care puţini o cunoşteau. Uneori, în singurătatea biroului, scotea din sertar unul din acele talismane şi visa.

Totuşi, vreme de câteva minute sperase că Lu îi va spune ceva nou despre moartea lui Vinh. În direcţia asta înregistra un eşec.

Se debarasă cu greu de această idee în timp ce cobora cu ascensorul. Şi recunoscu cu furie că el, Scorpionul, omul cel mai

puternic din Saigon, era cuprins de frică.

Capitolul XIV

Bătrânul tigru dormea, strivit de căldură, cu labele în sus în fundul cuştii lui murdare: era imaginea Vietnamului. Năpârlea şi părea slab, înfometat şi nostalgic. De lângă Malko, un copil aruncă o piatră care îl lovi peste bot; dar animalul nu avu nicio reacţie... Unde era „Ong Cop”, Seniorul Tigru, care teroriza altădată satele din deltă? Bombele aruncate de avioanele B.52 omorâseră şi tigrii. Acesta care scăpase vegeta în mijlocul grădinii zoologice din Saigon. Gurile rele spuneau că devenise vegetarian.

Malko tocmai îşi întorcea faţa de la tigru când zări în spatele lui silueta slăbănoagă a lui Chanh. Vietnamezul aşteptă să se îndepărteze familia care îl admira pe Ong Cop.

— Totul merge bine, îi şopti el lui Malko. Vă supraveghez de vreo douăzeci de minute. Nu vă urmăreşte nimeni. Aici este singurul loc din Saigon unde poţi să-ţi dai seama dacă eşti urmărit.

Era adevărat. Aleile lungi erau aproape goale.

Cu câteva ore mai înainte, Chanh se întâlnise cu Malko pe unul din culoarele Continentalului şi îi strecurase în mână o bucată de hârtie, pe care era scris un singur rând: „So-thu, ora patru”.

So-thu era grădina zoologică de lângă fluviu, în partea de est a oraşului. Malko ajunsese acolo cu taxiul.

— Avem noutăţi? întrebă Malko îngrijorat.

Chanh chicoti.

— Da. Prietenul nostru Le Vien s-a descurcat bine... Şi colonelul nu a bănuit nimic.

Malko tresări în faţa siguranţei lui Chanh.

— De unde ştii?

— Altfel am fi fost cu toţii deja morţi, făcu Chanh cu un râs vesel.

— Ce facem aici?

— Aşteptăm pe cineva, făcu misterios Chanh.

Sosea o nouă familie şi vietnamezul se îndepărtă de Malko.

Grădina zoologică era o oază de pace în mijlocul Saigonului. Pentru cinci piaştri uitai de zgomotul şi de murdăria oraşului. Grupuri de fete cu umbrele se plimbau fără grijă pe alei. Îndrăgostiţii se ţineau de mână, alţii se rugau în faţa superbei pagode de la intrare, făcută din lemn pictat în toate culorile. Singurele semne ale războiului: tranşeele care tăiau unele peluze şi un grup de soldaţi coreeni care se fotografiau sistematic în faţa fiecărei cuşti. Chanh se întoarse la Malko.

— Iată-i, zise el printre bâlbâielile lui obişnuite.

Pe alee venea un bătrânel. Probabil că nu avea mai mult de un metru şi jumătate. Faţa îi era plină de riduri, nu mai avea decât câteva fire de păr alb şi purta o pereche de ochelari cu ramă de baga. Chanh se înclină adânc în faţa lui. Malko îl vedea prima dată pe micul cinic vietnamez manifestând respect pentru cineva.

— Vi-l prezint pe domnul Trung-nan.

Bătrânelul întinse o mână scofâlcită şi zise cu o voce subţire în franceză:

— Bună seara, domnule.

— Domnul Trung-nan este anticar, spuse Chanh. Voia să vă cunoască.

Bătrânul încercă să surâdă.

— Îmi place să-i cunosc pe cei pe care îi servesc. Acum sunt sigur că existaţi.

Îl luă pe Malko de braţ şi îl trase la câţiva metri de Chanh. Vocea îi era la fel de diafană ca şi corpul.

— Am şaptezeci de ani, zise el. Un singur lucru mai doresc pe lumea asta: să merg la primăvară în Olanda ca să văd câmpurile de lalele. Aţi putea să-mi promiteţi lucrul acesta, domnule, dacă vă ajut?

Malko avu impresia că nu auzise bine. În acel Saigon unde domneau căldura grea şi umedă şi sârmele ghimpate, întrebarea era deosebit de ciudată... Dar bătrânul era serios ca un papă.

— Nu mi se pare ceva foarte dificil, zise cu prudenţă Malko.

— Am fost la Florenţa, continuă bătrânul anticar, şi la Versailles. E minunat. Dar înainte de a muri vreau să văd lalelele. (Făcu cu ochiul.) Bineînţeles, am şi alte motive pentru care vă ajut. Dar mi-ar plăcea să văd lalelele!

Chanh se apropiase. Deodată se auzi un tunet. Cerul se acoperise pe nesimţite de nori.

— Va ploua, zise Malko. Dar…

Se opri. Anticarul părea terorizat şi se uita la cer de parcă acesta se pregătea să-i cadă în cap. Un tic îi crispa colţul gurii.

Căzură câteva picături mari şi călduţe. Malko simţi una pe mână. Alta ateriză pe capul bătrânului anticar. Omul scoase un geamăt scurt şi încercă să-şi acopere creştetul cu mâinile împreunate. Tremura şi avea faţa deformată de o mare spaimă.

Deodată Chanh îşi scoase cămaşa şi o întinse bătrânului care îşi protejă capul. Abia atunci trăsăturile lui îşi recăpătară calmul. Anticarul o porni repede în faţa lor. Malko se uită întrebător la Chanh.

— Domnul Trung-nan a stat cinci ani în închisoare. În fiecare zi îl atârnau cu capul în jos şi îl băteau. Chestia asta se numeşte la poliţia specială „bananul răsturnat”. Tot sângele îi venea în cap, unde nu uitau să-l lovească. Pielea capului i-a devenit atât de fragilă, încât nu mai poate suporta nici nici cea mai mică atingere. Chiar şi o picătură de ploaie îi provoacă o durere insuportabilă.

— De ce a fost torturat?

— Nu voia să spună că e comunist.

— Şi era?

— Nu.

Bătrânul, care mergea înaintea lor, se întoarse şi-i zâmbi lui Malko.

— Omul care îl lovea în cap se numea Thuc, zise domol Chanh. Pe vremea aceea nu era decât comisar adjunct. Astea sunt lucruri care nu se uită.

Îl ajunseră din urmă pe anticar în faţa pagodei. Bătrânul cumpără bastonaşe de tămâie, le aprinse şi le înfipse în faţa altarului.

— Pentru succesul acţiunilor noastre, zise el cu un râs piţigăiat.

Malko se simţi puţin ridicol. Ce opunea el lui Thuc şi organizaţiei lui? Un beţiv, un mitoman plin de fantezie şi un bătrân nu prea întreg la minte… Frumoasă infanterie!

— Domnule Trung-nan, întrebă el, ce veţi face?

Anticarul clătină din cap.

— Dragă domnule, ceea ce nu veţi şti, nu veţi putea spune.

Ploaia se oprise. Îi înapoie cămaşa lui Chanh şi se îndepărtă, înainte de a trece de poarta grădinii zoologice întoarse capul şi îi strigă lui Malko:

— Nu uitaţi lalelele!

•

Colonelul Thuc se strecura cu precauţie printre acele vechituri de necrezut. De-a lungul pereţilor, protejate de geamuri, se etalau în rafturi bucăţi de veselă vechi şi pline de praf. Mai multe obiecte mari tronau pe o masă; printre ele o enormă vază Ming. Bătrânul anticar se aplecă până la pământ în faţa şefului poliţiei, murmurând că locuinţa lui era mult prea umilă pentru a primi un astfel de personaj.

Un zâmbet de automat pluti pe buzele lui Thuc. Abia dacă acordase o privire anticarului. Faţa acestuia nu-i spunea absolut nimic. În treizeci de ani de carieră interogase atâţia oameni! Îşi scutură mâneca hainei pe care se luase puţin praf. Adulmeca mirosul acelui loc ca un câine, căutând posibila capcană. Lu îl urma ca o umbră, iar ceilalţi doi oameni din gardă rămăseseră în maşină. În ziua aceea se deplasa cu un Peugeot 504 nou, confiscat de la un traficant de aur.

Colonelul nu era chiar îngrijorat. Dar învăţase să nu aibă încredere în nimeni.

— Excelenţă, făcu Trung-nan, această vază are aproape trei sute de ani. Provine din vechea noastră cetate imperială. Este o piesă unică pe care am expus-o special pentru dumneavoastră.

Thuc zâmbi politicos şi mângâie porţelanul albastru cu vârfurile degetelor. Puţin îi păsa de vază. Lu se repezi şi-i vorbi bătrânului la ureche. Acesta dădu din cap, păru că se chirceşte şi mai mult, şi se dădu în lături să-şi lase oaspetele să treacă înainte.

— Dacă Excelenţa sa binevoieşte, am pregătit un ceai modest. Aş vrea să arăt Excelenţei sale câteva piese din colecţia mea personală.

Anticarul ridică o perdea şi cei trei bărbaţi pătrunseră într-o încăpere ocupată în mare parte de un pat cu baldachin. Mirosea a praf şi a tămâie. În faţă se găsea o masă joasă cu o tavă de ceai. Colonelul Thuc se aşeză pe marginea patului. Pereţii aproape că dispăreau în spatele unor vase şi statuete vechi. Lu făcu turul încăperii şi tresări: ceva mişcase într-un colţ al

camerei întunecate. Colonelul Thuc făcu un pas înapoi. Dar anticarul îl linişti cu un glas plin de umilinţă.

— Este nepoata mea, Excelenţă. Mă ajută la întreţinerea celor mai frumoase piese.

Lu se aplecă spre ea.

O fetiţă stătea pe o grămadă de cârpe şi freca nişte piese de veselă. Nu avea mai mult de 14–15 ani, dar părul ei negru şi pieptul puternic dezvoltat pentru o vietnameză dădea impresia că e mai mare. Fata lăsă în jos un botic de pechinez, cu nişte ochi vioi şi un mic nas în vânt. Nu era drăguţă, ci numai ciudată.

— Sunt al treilea unchi al ei, suspină Trung-nan, nu mă mai are decât pe mine. Războiul…

Thuc înclină politicos capul. Vietnamezii au simţul familiei. Colonelul îl concedie pe Lu cu o privire. Încăperea nu mai avea altă uşă şi nici nu avea ferestre. Bătrânul şi fata nu îl nelinişteau. Trung-nan turnă ceaiul.

În timp ce colonelul bea, bătrânul păşi şchiopătând până la perete şi aduse de acolo un cufăraş greu din lemn de santal. Îl deschise în aşa fel încât capacul să-i ascundă colonelului conţinutul. Thuc nu mai simţea gustul acrişor al ceaiului verde. Gura i se uscase brusc.

Mâna pergamentoasă reapăru ţinând un obiect lung de jad negru. Replica exactă şi meticuloasă a unui membru viril în toată plenitudinea lui. Trung-nan o întinse colonelului şi zise cu modestie:

— Această piesă provine din Se-Ciuan.

Nimic uimitor. Nu există o artă erotică vietnameză. Totul venea de la chinezi, infinit mai rafinaţi şi înnebuniţi după acest gen de obiecte.

Degetele colonelului Thuc se strânseră în jurul testiculelor de jad.

Pe membrul propriu-zis fuseseră sculptate delicat scene erotice. Extremitatea reprezenta un sex de femeie. Ochelarii lui Thuc se aburiră. Niciodată nu mai văzuse o astfel de piesă! Imitaţiile vietnameze erau grosolane şi lipsite de farmec. Între timp, Trung-nan mai scosese o piesă din cufăr. Ceva mai mică, din fildeş galben, puţin curbată, nu purta gravată decât o literă chineză.

— Mandarinii din Annam se serveau de aşa ceva acum două secole pentru a antrena tinerele fete. Asta şi explică talia ei

modestă.

Având un membru în fiecare mână, colonelul Thuc semăna cu un basorelief dintr-un templu hindus… Arsura din pântec creştea cu fiecare secundă. Curajos, Trung-nan continua să-şi scoată la iveală comorile.

Iată o piesă foarte rară…

Aceasta avea forma unui bumerang australian. Totuşi cele două extremităţi se deosebeau prin formă şi culoare. Cea mai mică era din jad verde, iar cealaltă din jad roşu. Calitatea excepţională le făcea să pară transparente.

Bătrânul Trung-nan se aplecă la urechea lui Thuc şi murmură o explicaţie, apoi zise cu voce tare:

— I se zicea ARCA CELOR O SUTA DE MII DE BUCURII.

Colonelul Thuc respiră profund. Cum putuse să-i scape până acum o asemenea comoară? Lui, care avea reputaţia că ştie tot ce se petrece în Saigon. Era un gând neplăcut pe care nu avu timp să-l aprofundeze. Anticarul scosese un alt obiect din cufăr.

Enorm. Dintr-un fildeş aproape alb. O linie de creste se înfăşură în spirală de-a lungul lui. Trung-nan deşuruba baza, descoperind o cavitate scobită în masa obiectului.

— Mandarinii foarte rafinaţi introduceau aici câţiva cărbuni aprinşi sau un lichid foarte cald, explică el. Acesta se numea Izvorul Fericirii Absolute.

Colonelul Thuc luă Izvorul Fericirii Absolute în mâna dreaptă şi-şi trecu degetele mâinii stângi peste asperităţi.

Inima îi bătea surd şi spera că tulburarea care pusese stăpânire pe el nu era vizibilă.

În fine, Trung-nan scoase din cufărul lui un obiect erotic gigantic care nu avea nicio proporţie omenească. Aparent, nu avea nimic deosebit în afară de talie şi patina timpului. Ca şi precedentul, baza lui se deşuruba. Anticarul vru să-l desfacă, dar mâna îi alunecă pe fildeşul lustruit. Ridică capul.

— Chi-tu!

Fetiţa se ridică şi se apropie. Nu avea mai mult de un metru patruzeci. Se aşeză în poziţia lotusului, la picioarele colonelului Thuc, strânse baza obiectului între coapse şi îl deşurubă cu amândouă mâinile. S-ar fi zis că îi fusese grefat un sex monstruos.

— Sufăr de arterită, explică bătrânul. Nu mai pot să mă servesc de sărmanele mele degete.

Fetiţa deşurubă delicat baza obiectului enorm. Îl clătină apoi uşor şi din el apăru un al doilea obiect. Şi acesta avea o talie impozantă. Cu o faţă nepăsătoare, fetiţa continua să deşurubeze. Mânile ei mici şi brune se mişcau cu abilitate. Pe măsură ce le desfăcea, aşeza simbolurile falice la picioarele colonelului Thuc, fără să-i întâlnească privirea.

Acesta era fascinat de mâinile delicate care se deplasau pe fildeş. Era incredibil de erotic. Deodată vietnamezul fu frapat de un detaliu. Fetiţa avea picioarele murdare şi ţinuta mai curând neglijentă, în timp ce unghiile erau lungi şi impecabile, uşor colorate în roz. Cu gura căscată, o privi cum continuă demontarea, în total erau opt componente, îmbucate unele în altele. Când termină, fata păstră obiectul cel mai mic în mână jucându-se distrată cu el.

Colonelul Thuc nu-şi lua ochii de la pieptul pe care se mulase mătasea grosolană. Bătrânul continuă:

— Şi acesta este un set foarte rar. Este modelat dintr-un singur fildeş de elefant. Provine din Birmania. A fost folosit pentru plăcere sau tortură. Astfel erau pedepsite femeile necredincioase în Mandalay.

Colonelul Thuc nu mai asculta. Încerca să-şi pună ordine în gânduri. Cu preţul unui mare efort, reuşi să apuce ceaşca şi să bea câteva înghiţituri. Fetiţa răsucea în mână cel mai mic dintre cele opt componente.

— Sunt într-adevăr nişte obiecte foarte frumoase, zise Thuc cu o voce pe care şi-o controla cu mare greutate. Voi fi bucuros să ţi le cumpăr.

Bătrânul clătină capul cu indulgenţă.

— Dar, Excelenţă, nu sunt de vânzare.

Thuc fu gata să verse ceaiul.

— Nu sunt de vânzare?

Bătrânul puse cu repeziciune toate obiectele la loc în cufăr. Ca telecomandată, fetiţa începu să înşurubeze cele opt componente. Cu gesturi lente şi pline de respect. Thuc crezu că l-a lăsat judecata.

— Ştiu că Excelenţa sa este un colecţionar ca şi mine, zise anticarul. De aceea am fost fericit să-i arăt câteva piese. Dar asta e colecţia mea personală, unică. Nu mă pot despărţi de ea.

Colonelul Thuc se întrebă dacă vorbeşte serios. Adulmeca o târguială subtilă, dar încă nu vedea unde voia bătrânul să

ajungă. Acesta strânsese deja totul. Thuc se simţea oribil de frustrat.

— Dar vreau să le cumpăr, insistă Thuc, dispreţuind cele mai sacrosante reguli ale târguielii.

— Este imposibil, făcu cu fermitate Trung-nan. Nu sunt de vânzare.

Ochii lui Thuc căpătaseră o fixitate primejdioasă. Era destul să pocnească din degete pentru ca bătrânul să dispară pentru totdeauna. Nimeni nu l-ar fi întrebat nimic niciodată. Dar şi-ar fi pierdut prestigiul în faţa lui. Sunt anumite lucruri pentru care în Asia nu se foloseşte forţa. Thuc ştia că bătrânul îl ţine la cheremul lui. Se ridică.

— Ofer o sută de mii de piaştri pentru acest cufăr, zise el.

Era o suma enormă.

Trung-nan clătină din cap.

— Excelenţa sa este prea generoasă, dar aceste obiecte nu au preţ, iar eu sunt deja un om bătrân care n-ar şti ce să facă cu o asemenea sumă.

Colonelul Thuc clocotea în sinea lui. Anticarul îşi bătea joc de el. Ori voia un preţ aberant pentru obiectele acelea erotice, ori avea altceva în minte. Cu moartea în suflet, se hotărî să părăsească prăvălia pentru a nu-şi pierde prestigiul. De parcă i-ar fi ghicit gândul, bătrânul fu deodată numai un zâmbet:

— Dat fiind înalta poziţie a Excelenţei voastre, şopti el, pot să fac o excepţie. Nu vreau niciun ban pentru aceste obiecte. Dar aş fi bucuros să le împrumut Excelenţei voastre pentru a le putea supune admiraţiei prietenilor.

Thuc fu luat prin surprindere. Nu prevăzuse asta. Bătrânul anticar îi întindea cufăraşul. Îi fu cu neputinţă să se stăpânească: îl luă. Trung-nan se aplecă până la pământ şi zise domol:

— Aceste obiecte sunt foarte preţioase, Excelenţă. Le lustruiesc în fiecare dimineaţă. V-aş putea cere să o luaţi şi pe nepoata mea Chi-tu, ca să aibă grijă de ele? Când n-o să le mai vreţi, o veţi trimite înapoi cu aceste obiecte.

Uşurarea fu gata să-i spargă pieptul colonelului Thuc. Deci asta era! Bătrânul îşi vindea pretinsa nepoată. Fata trebuia îmbrăcată şi după aceea primea o importantă sumă de bani, corespunzătoare cu felul în care o va folosi. De douăzeci de ori mai mult ca pentru o folosire „normală”. Era simplu, dar genial.

Astfel obiectele puteau fi folosite la nesfârşit. Era mult mai avantajos decât să le vândă.

— Este o soluţie înţeleaptă, admise Thuc, ascunzându-şi satisfacţia. Când îţi voi trimite înapoi aceste obiecte amuzante, voi avea grijă să te despăgubesc.

Trung-nan protestă spunând că aşa ceva nici măcar nu-i trecuse prin minte. Era fericit să facă un serviciu unui personaj atât de puternic ca Excelenţa sa.

Colonelul Thuc se grăbea acum să părăsească prăvălia aceea jegoasă. Fetiţa se ridicase şi luase cufăraşul din mâinile unchiului ei. Thuc se trase înapoi din faţa plecăciunilor bătrânului anticar. Cei trei oameni din gardă moţăiau în maşină. Se înghesuiră toţi în faţă pentru a-i lăsa pe Thuc şi pe fetiţă pe bancheta din spate.

— Câţi ani ai? o întrebă Thuc ceva mai târziu.

— Paisprezece ani, răspunse ea, cu o voce neutră.

De-a lungul traseului nu mai schimbară alte cuvinte. Colonelul Thuc îşi alungase din minte moartea lui Vinh şi ameninţările invizibile care planau asupra lui. Bătrânul anticar îi găsise defectul armurii.

Fiecare are punctul lui slab.

Capitolul XV

Colonelul Thuc se întinsese pe un divan jos, cu cutia de obiecte erotice deschisă lângă el. Chi-tu stătea în poziţia lotusului, la picioarele lui, cu o expresie de totală indiferenţă pe mutra ei mică de pechinez. Nu schimbaseră trei cuvinte într-o oră. Vietnamezul nu ştia cum s-o abordeze. Şi mai era devorat de dorinţă. Se dezbrăcase şi nu purta decât un chimono de mătase neagră. Apartamentul era închis ermetic. Se simţea liniştit.

Mângâie domol obiectul negru. Se uită la fată. Chi-tu se uită la el. Bărbatul îi zâmbi şi ea izbucni într-un râs de nebună sau de copil foarte mic.

— Vino, zise el.

Docilă, ea se ridică şi veni să se aşeze pe pat. Thuc îşi scoase

ochelarii şi clipi din ochii lui de miop. Întinse obiectul fetiţei. Ea îl luă şi, aplecându-se, îşi descoperi pieptul. Thuc îşi strecură mâna în bluza întredeschisă şi strânse un sân cald şi tare. Ea gânguri, gâdilată, şi se întoarse cu spatele. Fără să dea drumul obiectului negru.

Thuc o prinse de talie şi o întinse lângă el. Privirile li se încrucişară pentru prima dată. În ochii lui Chi-tu nu era nicio urmă de teamă, doar o mare curiozitate şi un oarecare amuzament. Thuc îşi trecu limba peste buze şi îi desfăcu cu brutalitate bluza. În faţă îi apăru un sân superb cu mameloane roz.

Chi-tu râse gâdilată. Fără să dea drumul obiectului erotic, îndepărtă chimonoul lui Thuc şi îşi strecură cealaltă mână spre pântecul lui. Bărbatul îi reţinu braţul.

— Nu mă atinge, zise el tăios.

Ea scoase un ţipăt şi trase mâna. Thuc respiră adânc. Nu suporta să-i fie atins locul rănii. Era un secret pe care nu trebuia să-l ştie decât el.

O dezbrăcă complet pe Chi-tu. Avea nişte fese rotunde şi brune şi un perişor neted ca toate vietnamezele.

Ezita în mod inexplicabil să-i ceară ceea ce cerea fără ocolişuri de la toate târfele cu care îşi împărţea momentele de destindere.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile cele mai secrete, Chi-tu se aşeză în genunchi, ţinând obiectul în faţa ei vertical, până când atinse fildeşul cu buzele. Spectacolul acelei coloane de fildeş îl excita teribil pe Thuc.

Fata îi pândea reacţiile cu coada ochiului. Accentuă mişcarea. Cu un geamăt înăbuşit, Thuc se aplecă şi apucă obiectul curbat. Apoi îl înfipse în Chi-tu. Şi imediat se simţi uşurat de parcă ar fi fost el însuşi. Fata începu să se mişte încet, să geamă. Dădu drumul obiectului negru, se culcă pe o parte, apoi pe spate, oferindu-i lui Thuc toate crispările feţei.

Bărbatul gâfâia. Niciodată nu mai cunoscuse aşa ceva. Târfele de bar, cu care se deda la aceste jocuri, nu simţeau nici cea mai mică plăcere şi se pretau la iniţiativele lui cu o pasivitate stupidă.

Chi-tu era diferită. Fata părea că simte o plăcere violentă. Se oferea cu ondulări ritmice mişcărilor sacadate ale mâinii colonelului Thuc. Într-o străfulgerare îi trecu prin minte că

bătrânul anticar fusese de o abilitate diabolică. Nu se mai putea lipsi de Chi-tu.

Deodată Chi-tu smulse mâna lui Thuc. Atât de violentă încât obiectul negru căzu.

— Te doare? o întrebă Thuc surprins.

Fără să răspundă, Chi-tu apucă fildeşul negru şi îl puse la loc cu o grimasă de plăcere. Apoi, ţinându-l cu amândouă mâinile, închise ochii fără să se mai ocupe de colonelul Thuc.

Thuc contempla spectacolul gâfâind. Fata nu juca teatru. Dar când se aplecă asupra ei şi îi puse întrebări obscene ea nu-i răspunse, de parcă ar fi fost mută.

În sfârşit, se răsuci şi rămase nemişcată, cu fildeşul negru ieşindu-i din pântec ca o excrescenţă ireală.

•

Sudoarea curgea pe faţa şi pe corpul lui Thuc. Se jucau împreună cu obiectul erotic care avea forma unui bumerang. Fata părea la fel de obişnuită cu el ca şi cu celelalte. Colonelului Thuc îi era frică să-şi continue experienţele, Chi-tu părea neobosită.

Multă vreme, în timp ce încerca asupra ei şi jadul şi fildeşul, pândise aplecat peste ea o expresie de oboseală sau de dezgust. Dar Chi-tu părea că nu este decât un sex mut care venea în întâmpinarea celor mai secrete dorinţe. Şi, debarasat de zdrenţe, corpul ei le-ar fi făcut să scrâşnească din dinţi pe cele mai frumoase târfe din Cholon.

Thuc fu cel care puse capăt jocului, smulgând fildeşul din acea carne tânără. Chi-tu deschise ochii întrebătoare, întorcându-se deja pe jumătate spre el. Dar Thuc o respinse domol, aşa cum ai încerca să te debarasezi de un animal prea familiar.

— Trebuie să dormim, zise el. Mâine lucrez.

Se gândise s-o trimită înapoi pe fată în mijlocul nopţii şi să oprească cufăraşul. Dar acum nu mai voia.

— Te vei culca aici, zise el.

Exista un divan pe care dormea omul din garda personală în perioadele periculoase.

Docilă, Chi-tu părăsi patul şi se ghemui pe canapea fără să se îmbrace. Cinci minute mai târziu dormea cu gura deschisă. Thuc îi atinse uşor şoldurile şi, în somn, ea îşi desfăcu picioarele de

parcă ar fi fost pătrunsă de un sex invizibil.

Thuc simţi că îl trec sudori reci. Aceste jocuri nu fuseseră până atunci decât o simplă destindere. Un soi de transfer care îl relaxa ca o partidă de şah. În felul acesta uita viaţa lui singuratică şi tot ce-l costase mutilarea.

Se străduí apoi să se gândească la problemele încă nerezolvate. Pasărea de Pradă se prezenta bine. Planul lui mergea spre succes. Nici măcar Richard Zansky nu ştia totul. În felul acesta nu avea cum să afle.

„De fapt, îşi zise Thuc, superstiţios ca toţi vietnamezii, apariţia neaşteptată a lui Chi-tu în viaţa mea e o prevestire bună”.

Numai moartea lui Vinh rămânea de neexplicat. Thuc construi o nouă ipoteză. Ar fi putut fi mâna vicepreşedintelui. Acesta îl ura. Cu câteva săptămâni mai înainte, Thuc făcuse să eşueze una din operaţiunile lui de trafic de aur şi piaştri. Vicepreşedintele a fost nevoit să-l pună pe propriul şofer să-l execute pe directorul aeroportului Tan-sonnhut, complicele lui cel mai eficace. Nu i-o iertase lui Thuc. Colonelul aflase de la spionii lui că vicepreşedintele nu mai contenise cu tot felul de ameninţări îngrozitoare la adresa şefului poliţiei. Neîndrăznind să-l lovească chiar pe el, îi doborâse unul din oameni. Semăna foarte mult cu metodele lui. Era un om slab, lăudăros, beţiv şi fumător înveterat de opiu.

Deodată lui Thuc îi fu puţin ruşine gândindu-se la cele ce se petrecuseră mai adineauri. Se consolă zicându-şi că putea oricând să trimită fata, cu cutie cu tot, înapoi la canalia de unchi-su. Poate că şi el se folosea de ea. Dragostea dintre unchi, mătuşi şi nepoţi era lucru curent în Vietnam.

Dar vicepreşedintele va fi măturat de Pasărea de Pradă. Un zâmbet lumină faţa durdulie a colonelului Thuc. Era demna încoronare a carierei lui.

•

Când se trezi era ziuă în amiaza mare. Nu auzise deşteptătorul potrivit să sune la şase şi jumătate. Se ridică tresărind, conştient de prezenţa cuiva în cameră, cu mâna pe pistolet.

Îmbrăcată, Chi-tu stătea jos în mijlocul încăperii şi îşi cosea

nasturii de la cămaşă. Colonelul Thuc zâmbi fără să vrea. Avea oroare şi se ferea de servitori. Mulţi dintre vechii lui prieteni se pomeniseră cu gâtul tăiat în somn pentru că avuseseră încredere într-o bătrână *AMAH* ştirbă, molfăind betel, care deschisese uşa ucigaşilor. Şi, în plus, servitorii ascultă tot ce se vorbeşte. Iar colonelul Thuc avea nevoie să nu se ştie nimic. Trăia în taină. Cu întreţinerea hainelor se ocupa un boy de la birou. Nu făcea treabă prea bună. Dar Thuc nu era un om cochet.

După ce dădu câteva telefoane, se trezi în faţa unei dileme teribile. Să o trimită pe fată la unchiul ei sau să o lase în apartament.

Două soluţii la fel de neplăcute pentru motive opuse. Se hotărî văzând maşina care venise să-l ia.

— Rămâi aici, zise el. Găseşti de mâncare în bucătărie. Mă întorc diseară.

Apartamentul nu conţinea niciun obiect de valoare. Documentele se găseau în seif-ul de la birou. Închise uşa cu cheia şi chemă ascensorul, într-o dispoziţie excelentă.

În seara aceea avea loc un mare cocktail la palat în onoarea preşedintelui Coreei de Sud. Colonelul Thuc se gândea cu regret că nu o va putea regăsi pe Chi-tu imediat după orele de birou.

Oameni din garda personală îl salutară cu respect. Niciodată nu veneau să-l ia la aceeaşi oră şi şoferul nu folosea niciodată acelaşi traseu. Îi adresă lui Lu un zâmbet deosebit de călduros. Şi se întrebă, în timp ce maşina se îndrepta spre strada Vo-tanh, cum să se răzbune pe vicepreşedinte.

•

Malko intră în biroul lui Chanh cu zece minute mai devreme. De mai multe zile, micul vietnamez se făcuse invizibil. Malko fierbea. Pasărea de Pradă se apropia cu rapiditate de ziua stabilită.

De două ori luase cina la Aterbea, în faţa lui Kolin, fără ca americanul să-i fi adresat cel mai mic semn de recunoaştere.

Comisarul Le Vien nu era aproape niciodată la biroul lui. Uneori intra la Malko, îi spunea o banalitate şi dispărea să hăituiască reţelele vietcongilor. Acestea renăşteau pe măsură ce erau decapitate.

O adevărată muncă de Penelopă.

Aproape nimic nu se mai întâmplase de la moartea metisei şi atentatul împotriva lui. De parcă ar fi visat. Iar misteriosul plantator, prietenul lui Mary-linh, nu dăduse semn de viaţă.

Întâlnirile cu doamna general Nhu erau din ce în ce mai vulcanice.

În aşa măsură încât se întreba dacă nu va rămâne cu sănătatea zdruncinată după această şedere la Saigon. Cu cât Pasărea de Pradă era mai aproape, cu atât mai mult se îndopa cu opiu generalul.

Şi cu atât mai mult sporeau nevoile sexuale ale Elenei.

Chiar se întreba dacă nu cumva se îndrăgostise de el.

Complotul lui Kolin şi Chanh i se părea acum înceţoşat.

Nu mai putea să suporte ambianţa înăbuşitoare de la Saigon, sârma ghimpată, străzile goale noaptea, şi mai ales această inacţiune aparentă care ar fi putut duce la o catastrofă.

Când îl zări pe Malko, Chanh începu să clipească din ochii lui miopi şi îl trase imediat afară din birou.

— Totul merge bine, îi şopti el când ajunseră în culoarul întunecos. Ne vom întâlni cu comisarul. Dar trebuie prudenţă. Avem întâlnire la MACV biroul 125. Să fiţi acolo la ora şase.

Şi se eschivă lăsându-l încă o dată pe Malko cu mâna goală.

•

Comisarul Le Vien zâmbea blajin, jucându-se cu trei obiecte mici şi rotunde pe care le ţinea în scobitura mâinii lui grăsuţe.

Biroul 125 cuprindea mobile funcţionale şi se găsea la capătul secţiei Presa MACV-ului. Era o enclavă situată în inima Saigonului, climatizată şi păzită de soldaţi americani.

Aici nu aveau cum să-l întâlnească pe Richard Zansky. Soldaţii nu puteau să sufere C.I.A. de la povestea cu My-lai. Malko nu ştia cum de reuşise să între Chanh aici, unde era interzis în principiu accesul vietnamezilor şi al oamenilor din poliţia secretă.

— Ce sunt astea? întrebă Malko.

Fără să răspundă, Le Vien îi strecură în mână cele trei obiecte. Erau nasturi de tunică militară. Ochii vietnamezului sclipeau de şiretenie. Se aplecă spre Malko, luă unul din nasturi şi zise:

— Acesta este un microfon.

Luă un alt nasture.

— Acesta este un emiţător miniaturizat.

Apoi pe al treilea.

— Iată o baterie care permite emiţătorului să funcţioneze trei zile.

În jurul degetelor lui era înfăşurat un fir aproape invizibil.

— Antena, explică vietnamezul. Începând de mâine colonelul Thuc va deveni un emiţător ambulant fără ştirea lui. (Râse scurt.) Vom şti tot ce spune, tot ce face. Chiar şi când va fi singur. Şi nu se va feri niciodată.

Malko simţea că se sufocă.

— Şi cine va coase nasturii tunicii? Cine va întreţine aparatul în stare de funcţionare?

Chanh se delectă povestindu-i lui Malko cum o introduseseră pe nepoata lui Trung-nan în intimitatea colonelului Thuc. Subliniind dificultatea cu care descoperise această înclinaţie secretă a colonelului Thuc. A trebuit să fie interogaţi oamenii din gardă cu precauţii infinite. Le Vien iradia de bucurie. Ai fi zis că era vorba de o păcăleală trasă unui prieten, nu de o manevră în urma căreia toţi riscau să-şi piardă viaţa.

— Acum rămâne să aşteptăm, conchise Le Vien. Mai devreme sau mai târziu ne va furniza un indiciu care ne va permite să punem mâna pe el. Dacă e vinovat.

Malko reflecta. Prin urmare Pasărea de Pradă trebuia puţin amânată. Pentru asta era nevoie să-l manipuleze pe grasul Nhu fără ştirea lui Richard Zansky. Ce mai sudori reci în perspectivă!

— Şi fata? Nu e pericol să vorbească?

Chanh chicoti cu veselie.

— Prea îi e frică de unchiul ei. Urăşte poliţia. Poliţiştii i-au ucis toată familia. Dacă i s-ar cere, ar fi în stare să-l pândească pe Thuc când adoarme şi să-i scoată ochii.

Malko preferă să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă Chanh se înşela.

— Cine e la recepţie?

Comisarul păstrase chestia mai interesantă la urmă. Mutra lui cumsecade radia de veselie.

— Un om în care putem avea toată încrederea: Kolin. Vom avea cusute microfoane chiar şi în perna lui Thuc. Îl vom spiona zi şi noapte.

Vocea lui Le Vien vibra de mândrie. Şi avea şi de ce: făcuse o treabă bună împotriva unui om atât de bănuitor şi atât de bine

păzit.

Capitolul XVI

Întinsă lângă Malko, Elena se juca distrată cu firele de păr de pe pieptul lui. Erau amândoi în întregime goi şi ventilatorul îi răcorea. Vila generalului Nhu era tăcută, şi chiar zgomotul circulaţiei ajungea până la ei filtrat de ventilaţie.

Ca de obicei, generalul plecase de acasă, ocupat cu misterioasele lui întâlniri. Servitorii se învârteau probabil pe lângă gaura cheii.

Deodată tânăra femeie se lipi cu tandreţe de Malko.

— Când totul va fi terminat, vei pleca?

Malko nu vru să-i spună că trăia cu valiza gata pregătită de plecare, atât de mult se săturase de Vietnam. Ar fi fost o lipsă de diplomaţie, şi hotărâse să fie la fel de machiavelic ca adversarii lui.

— Nu pot rămâne veşnic aici, suspină el ipocrit.

Închise ochii ca să poată visa mai comod la confortabilul aparat DC-8 al companiei Scandinavian Airlines care îl va duce către Europa şi America. Nerăbdarea lui era atât de mare încât cunoştea pe de rost numărul cursei. Zborul de la Saigon la Bangkok nu va fi mai puţin plăcut. Compania Thai Internaţional îşi modernizase flota cu aparate Douglas DC-9, dar stewardesele erau la fel de drăguţe în sarong-urile lor multicolore.

— Ţi-ar place să rămâi? îl întrebă Elena, privindu-l cu gravitate.

El făcu pe idiotul.

— Nu văd cum.

— Generalul face ce-i spun eu. E suficient să întârzie puţin Pasărea de Pradă. Este foarte superstiţios... Îi voi spune că am fost să consult un mag şi că auspiciile nu sunt favorabile în acest moment.

— Ai face asta?

Elena se aşeză călare pe el.
— Da, dacă faci şi tu altceva.

•

Malko îi mulţumi cerului în tăcere. Pasărea de Pradă trebuia să fie întârziată. Căci comisarul Le Vien şi Kolin nu obţinuseră încă niciun rezultat. Sau colonelul Thuc era mai bănuitor decât crezuseră, sau metisa îşi bătuse joc de el... Până în clipa aceea nimic nu permitea să se creadă că avea cel mai mic contact cu Nordul.

În schimb era cu siguranţă cel mai muncitor ofiţer din armata vietnameză. Se prezenta la birou totdeauna la ora opt şi îşi lua mereu de lucru acasă, telefona tot timpul şi primea informatori nebănuiţi.

Duminica trecută, în loc să se repeadă din zori spre capul Saint-Jacques, cum făcea tot Saigonul, în căutarea unei unde de răcoare, el avusese o consfătuire de lucru cu şeful poliţiei de asalt.

Sistemul de transmisie funcţiona perfect. Kolin era schimbat la recepţie de o altă persoană despre care Malko nu aflase nimic. Nu fusese informat din mai multă siguranţă. Chanh părea că se cocârjează pe măsură ce trecea timpul.

Singura hibă a lui Thuc era blânda Chi-tu.

•

Dong Thuc îşi revenea din delirul lui erotic, cu gura păstoasă şi stomacul contractat. Chi-tu dormea pe covor, cu gura deschisă, întinsă pe spate, cu braţele încrucişate, cu un obiect erotic ieşindu-i din corp. Inundată de plăcere.

Poliţistul o privi îndelung. Era sub dominaţia acestei fete. Totul se petrecuse treptat. După prima vâlvătaie de erotism, provocată de îmbinarea fericită a extraordinarelor instrumente ale bătrânului anticar cu această fată aproape mută, cu corp de caisă, devorată de dorinţă, Thuc se calmase, revenise la realitate. La urma urmelor nu era decât o târfă, ca toate celelalte. Pe care o va plăti.

În zilele următoare cunoscuse piscurile fericirii: ziua lucra şi noaptea se abandona cu furie jocurilor lui erotice.

Chi-tu îi venea în întâmpinarea tuturor dorinţelor. Şi el se juca cu corpul ei prin intermediul obiectelor erotice. Cu faţa

nepăsătoare, cu ochii închişi, Chi-tu nu se dădea în lături de la nimic, luând-o chiar înaintea gesturilor lui Thuc, de parcă i-ar fi citit gândurile.

În faţa acestei detaşări supraomeneşti, el avea impresia că îşi pierde mintea. De parcă voluptatea pe care o simţea partenera lui i s-ar fi comunicat prin osmoză. O voluptate pe care nu mai putea să o simtă şi nici să o provoace cuiva.

A doua zi părăsise biroul mai devreme din întâmplare. O găsise pe Chi-tu întinsă pe pat, provocându-şi plăcerea cu o furie tăcută şi abstractă. Nici măcar nu deschise ochii când el intrase în cameră. Şi abia se înfiorase când se aruncase aspra ei cu un alt obiect erotic.

Apoi bărbatul ajunsese la extazul suprem: obiectul sculptat din fildeş, care le înnebunea pe femeile deprinse. Chi-tu îl primise fără ezitare. Apoi, deodată, începuse să urle, atât de tare încât Thuc, instinctiv, îi pusese o mână la gură.

Ea îl muşcase.

Apoi, cuprinsă parcă de nebunie, se încolăcise în jurul bucăţii de fildeş. Până când Thuc, epuizat, îi dăduse drumul.

Colonelul clătină din cap în întuneric. Era un diavol, un *MACOUI,* ca cei cu care îl ameninţau părinţii lui. Trebuia să se debaraseze de ea.

Dar nu avea curaj.

•

Kolin puse jos casca şi opri magnetofonul. Apoi îşi şterse sudoarea care îi picura de pe frunte. Chiar cu toate geamurile deschise, Simca lipsită de climatizare era un adevărat cuptor. Dar era tot ce-şi putea permite. Şi încă avusese noroc că-l putuse urmări pe Thuc până în acel colţ îndepărtat al perfidiei Saigonului, Thi-ghe.

Se oprise pe un drum de pământ, lângă un zid orb. Thuc nu putea fi foarte departe căci emisia era captată cu claritate.

În sfârşit, spionarea sistematică a şefului poliţiei începea să-şi arate roadele. Kolin nu mai simţea nici căldura, nici oboseala. De zece zile lucra şaisprezece ore pe zi, stând uneori ceasuri întregi în plin soare pentru a nu se îndepărta prea mult de Thuc. În Saigon recepţia era foarte frecvent proastă.

Kolin tremura de bucurie. Se grăbea să ajungă la el acasă şi să reasculte banda. În acel moment Thuc urcase din nou în

maşină şi se îndrepta spre Saigon, însoţit de oamenii gărzii sale personale. Prin urmare nu erau şanse să mai capteze ceva interesant. Porni motorul şi întoarse.

Omul cu care colonelul Thuc tocmai se întâlnise într-o căsuţă din Thi-gne se numea Go-vap. Unul din cei trei şefi căutaţi de Vietnamul de Sud. Şeful logisticii Vietcongului în deltă. Pe capul lui se pusese un preţ de un milion de piaştri. Thuc avea toate motivele să-l cunoască: luptaseră împreună împotriva francezilor în cadrul Viet-minh-ului vreme de cinci ani.

În cursul întâlnirii chiar făcuseră aluzie la trecutul lor. Şi la alte fapte pe care Kolin nu le cunoştea. Erau atât de pricepuţi în arta secretului, încât chiar şi singuri fiind foloseau un soi de cod.

În cazul acesta, Chanh, mult mai priceput la subtilităţile vietnamezilor, avea să le fie foarte preţios.

Dar americanul înţelesese prea bine altceva: întâlnirea care trebuia să aibă loc peste trei zile, în acelaşi loc, cu un al treilea personaj pe care Thuc îl numise Ho.

Kolin trecu pe lângă o cazarmă fredonând. În sfârşit se va răzbuna. O ţărancă scuipă un jet lung de betel roşu pe caroserie şi Kolin nici măcar nu o ocări. La podul Bien-hoa trebui să aştepte aproape douăzeci de minute trecerea în celălalt sens a unui interminabil convoi de camioane cu muniţii. Americanul cumpără puţină trestie de zahăr decupată artistic de la una din micile vânzătoare şi începu să o sugă.

Era ceva fabulos: şeful tuturor poliţiilor din Vietnamul de Sud întâlnindu-se cu un şef vietcong pe ascuns fără să-l aresteze. Ideea de a-şi aduce oamenii din garda personală la această întâlnire era genială. Se apropia sfârşitul lui Thuc. Şi cu aceeaşi ocazie pierderea prestigiului lui Richard Zansky.

Porni şi maşina pătrunse hurducându-se pe podul metalic de peste apa noroioasă. Viaţa era frumoasă.

•

Colonelul Thuc se simţea stingherit în biroul lui fără ferestre. Fusese totuşi fericit să regăsească climatizarea şi umbra după plimbarea făcută sub soarele arzător.

Nu avea chef să lucreze şi asta era ceva excepţional pentru el. Nu voia să recunoască că o dorinţă furioasă îl îndemna să se reîntoarcă la Chi-tu. Era nedemn de el şi de cei care aveau încredere în el.

Nu avea nimic urgent. Cu excepţia a trei condamnări la moarte care urmau să fie semnate de comisarul Le Vien. Thuc scrise pe margine: „De acord”. Cu creionul ca să se poată şterge. Era inutil să-şi facă duşmani.

Mai rezistă câteva clipe, apoi se ridică şi ieşi din birou.

Oamenii din gardă se arătară puţin miraţi. Unul dintre ei se repezi să aducă maşina, în timp ce altul lua armele.

Colonelul Thuc se instală cu voluptate pe banchetă: simţea ceva asemănător cu bucuria unui şcolar care a chiulit de la şcoală.

Tot drumul se strădui să se concentreze asupra grijilor profesionale. Ancheta în privinţa vicepreşedintelui nu avansa. Totuşi trebuia să afle de ce omul lui fusese asasinat.

Unii dintre predecesorii săi muriseră prematur tocmai fiindcă nu răspunseseră la timp la acest soi de întrebări.

Când deschise uşa Chi-tu stătea pe rogojină şi cosea un nasture la una din hainele lui de uniformă. Fata ridică ochii spre Thuc privindu-l înspăimântată. Apoi dădu drumul hainei.

Colonelul se aplecă spre ea să-i mângâie sânii, dar alunecă şi sfărâmă cu piciorul unul din nasturii tunicii. Chi-tu scoase un mic ţipăt şi trase haina spre ea, de parcă ar fi vrut să o ascundă.

— Nu face nimic, zise domol Thuc, ai să-mi coşi alt nasture.

Nu avea nimic împotrivă ca fata să coasă în absenţa lui. Dar când era el acolo, Chi-tu avea alte îndatoriri... Luă haina să o pună pe pat.

Rămase încremenit cu tunica în mână. Nişte fire de cupru ieşeau din nasturele spart. Colonelul Thuc înţelese instantaneu şi avu impresia că se transformă într-un bloc de gheaţă.

Privirea i se încrucişă cu cea a fetei. Şi citi în ea o frică animalică, viscerală, care îl paraliză ca în faţa unui şarpe. Aşeză tunica uşor pe pat şi o apucă pe Chi-tu de păr.

— Târfă scârboasă.

Vorbise fără să ridice glasul. Orele următoare aveau să fie decisive pentru supravieţuirea lui. Dacă nu era prea târziu.

Îşi strivi genunchiul de gura fetei în timp ce-i aducea capul înainte trăgând de păr. Se auzi un zgomot moale şi oribil. Chi-tu scoase un strigăt de şoarece. Nasul şi gura ei nu mai erau decât o masă sângerândă. Thuc îi dădu drumul şi ea căzu pe spate.

Colonelul îi dădu ocol ţintind cu grijă pântecul, având grijă să

nu lovească prea tare şi să rupă splina sau ficatul. Chi-tu trebuia să vorbească, să spună totul, absolut totul. Şi pentru asta trebuia să trăiască.

Încă puţin.

Durerea o făcu pe fată să vomeze. Tot ce vomă se amestecă cu sângele formând o băltoacă brună pe rogojină. Thuc îi înfundă capul în ea cu lovituri de călcâi. De data asta fata urlă sălbatic, fără nicio reţinere.

Apoi colonelul Thuc se îndreptă spre telefon. Nu se gândise că ziua se va termina astfel.

Capitolul XVII

Ţeapa lungă de lemn tare pătrunse cu uşurinţă în obrazul lui Chi-tu. Fata urlă când vârful ascuţit atinse gingia. Colonelul Thuc apăsă mai tare. Strigătul ţâşni strident şi se prelungi cu fibrilaţii ascuţite, apoi muri într-un sunet ciudat care amintea de sunetul unei broaşte râioase.

Colonelul Thuc o contemplă pe Chi-tu. Capul fetei semăna cu o imensă perniţă de ace. Zeci de ţepe lungi îi ieşeau din obraji, din buze, din gât. Sângele curgea din fiecare rană minusculă. Thuc îşi trecu mâna peste extremităţile ţepelor, de parcă ar fi mângâiat cu precauţie un arici. Acum durerea devenea insuportabilă. Strigătul lui Chi-tu făcu din nou să vibreze pereţii. Era un vechi mod de tortură practicat deja de Viet-minh împotriva francezilor. Când nu mai era loc pentru a înfige încă o ţeapă capul era tăiat... în realitate, mai mult un joc crud decât o tortură. Colonelul Thuc nu avea mult timp la dispoziţie pentru a o face să vorbească pe Chi-tu. Şi era aproape sigur că nu ştia nimic. Nu voia să o dea pe mâna călăilor lui obişnuiţi. Numai el trebuia să audă vorbele fetei.

Era aproape ora şapte. Chi-tu îndura de două ore supliciul, legată de masa de bucătărie care folosea la interogatoriu. Patru perechi de cătuşe erau fixate de masă pentru a-i imobiliza membrele. Lemnul era închis la culoare şi aspru, impregnat de sânge, umori, lacrimi şi sudorile morţii. Chi-tu repetase de la început că nu ştie nimic, că unchiul ei îi spusese să coasă

nasturii. Nimic mai mult.

Colonelul Thuc ezită, înainte de a înfige următoarea ţeapă. Bătrânul anticar trebuia să-i fi fost deja adus. Lu, primul care fusese căutat, nu era nicăieri. Nu-l găsiseră acasă. Era ziua lui liberă.

Thuc o lăsă pe Chi-tu, înaintă până la uşă şi o deschise. Doi poliţişti cu pistoale-mitralieră păzeau intrarea în vilă. Clădirea era una din anexele poliţiei speciale, acolo unde aveau loc interogatoriile mai puţin obişnuite. Ascunsă în mijlocul vegetaţiei, lângă Liceul Ambroise Paré.

— Nimic nou? întrebă Thuc.

— Nimic, colonele.

Faţa blajină a lui Thuc nu exprima nimic. Cu toate că în încăpere era o căldură sufocantă, colonelul nici măcar nu transpira.

Închise uşa şi se întoarse la Chi-tu. Fata gemea fără încetare, întinsă goală pe masă. Sfincterii cedaseră din cauza durerii şi mirosul era îngrozitor. Thuc se uită la ceas. Peste două ore trebuia să fie la dineul dat de preşedinte. Până atunci totul trebuia să se sfârşească.

Două cavităţi de plastic negru acopereau ochii lui Chi-tu ca nişte ciudaţi ochelari de orb, legaţi cu un elastic în jurul capului. Dedesubt se găseau, în contact cu ochii, doi păienjeni carnivori enormi.

La prima vedere nu părea ceva teribil. Totuşi japonezii folosiseră des această metodă. Păienjenii înfometaţi nu puteau să facă nimic împotriva plasticului care era prea dur. Dimpotrivă, corneea, moale şi accesibilă, constituia pentru ei o hrană delicioasă: era suficient să roadă pleoapa.

Din când în când Chi-tu tresărea şi scotea un strigăt înăbuşit. Era semnul că una din insecte smulsese un fragment din pleoapă.

Colonelul Thuc clătină din cap. Ar fi fost nevoie de două zile pentru ca păianjenii să mănânce ochii fetei. În stadiul acesta nimeni nu mai refuza să vorbească.

Dar era obligat să se grăbească.

Se aplecă spre Chi-tu.

— Dacă nu vorbeşti am să-ţi scot ochii.

Fata, îndobitocită de durere, nu răspunse. Vietnamezul repetă încă o dată ameninţarea, dar fără succes.

Luă borcanul cu păienjeni şi îi puse la loc pe cei doi cu ajutorul unei pensete de epilat. Dar Chi-tu nu avu timp să răsufle. O durere ascuţită, insuportabilă îi străpunse capul. Thuc îi înfipse încet ţeapa de lemn în ochiul stâng. Fata avu impresia că un ţăruş uriaş îi spărgea capul. Cristalinul se golea, nu mai vedea. Strigătul ei îi făcu pe oamenii de pază să tresară şi să se privească terorizaţi, fără să scoată o vorbă.

Thuc aşteptă ca fata să-şi potolească mişcările furioase. Chi-tu horcăia.

Se aplecă din nou peste ea.

— Vei fi oarbă. Vorbeşte.

De data asta fata scoase vorbe fără nicio noimă. Şocul fusese prea puternic; îşi pierduse minţile. Îi curgeau balele, gemea, se răsucea în legături.

Colonelul Thuc înţelese că nu va afla nimic de la ea. Luă totuşi şi ultima ţeapă şi i-o înfipse adânc în ochiul drept.

Chi-tu tresări atât de tare, încât îşi smulse glezna din cătuşe. Sângele ţâşni din ochi. Thuc fusese prea brutal şi atinsese creierul. Fata era zguduită de spasme dezordonate. Se apropia sfârşitul.

Colonelul Thuc contemplă corpul lui Chi-tu cu aerul copleşit al unui chirurg care greşise operaţia. Îşi risipise una din şanse.

După ce scotocise peste tot în apartament, descoperise 12 nasturi falşi, mai multe fire de antenă şi un magnetofon, care nu cântărea mai mult de cincizeci de grame, cusut într-o tunică. Materialul ultramodern, de fabricaţie americană. Nici el nu văzuse până atunci un emiţător atât de miniaturizat. Dar cei care reuşiseră s-o introducă pe fată la el nu erau americanii. Pe aceştia trebuia să-i identifice. Altfel primejdia va reapare foarte repede.

Thuc îşi puse fără grabă haina şi cravata. Strigătele lui Chi-tu slăbeau. În camera vecină se găsea o groapă din ciment plină cu var nestins. Acolo avea să sfârşească, cu corpul mistuit de acid. Măcar dacă ar fi putut s-o tortureze el însuşi mai multe săptămâni! I-ar fi plăcut s-o facă praf, s-o anihileze! Fusese mai tare decât el.

Se simţi inundat de un val de ură. El care nu se lăsase niciodată dominat de sentimente personale în timpul unui interogatoriu! Luă o vergea lungă de oţel şi lovi cu toată forţa

corpul lui Chi-tu. Fata scoase un strigăt neomenesc. Vergeaua o lovea cu putere peste sâni, pătrunzând aproape un centimetru în carnea fragilă. Apoi urmă pântecul. La fiecare tresărire, ţepele se mişcau în carne şi în ochi, provocându-i dureri intolerabile. Şi vergeaua îi smulgea fâşii lungi de piele. Chi-tu nu putea să ştie că avea noroc, că ar fi putut fi interogată zile şi nopţi în şir, trebuind să treacă prin toate chinurile iadului înainte de a obţine dreptul de a muri. Pentru ca nicio bucăţică de adevăr să nu se mai ascundă în corpul ei torturat.

Vergeaua lui Thuc lovea cu regularitate în masa sângerândă. Chi-tu nici măcar nu mai striga.

•

Comisarul Le Vien deschise poarta vilei unde era torturată Chi-tu. Avea o faţă preocupată. Cu o oră mai înainte aflase că o echipă din poliţia specială fusese trimisă să-l aresteze pe bătrânul anticar.

Şi că însuşi colonelul Thuc lua un interogatoriu la vila nr. 3. Fapt excepţional. Trebuia să afle cu orice preţ pe cine interoga şeful lui. Dacă era prietenul său Lu, omul din garda personală, era pierdut. Lu n-ar fi rezistat. Altfel ar mai fi existat încă o mică şansă. El trebuia să-l găsească primul pe Lu.

Cei doi poliţişti luară poziţia de drepţi când îl zăriră pe comisar.

— Cine e porcul care e acolo înăuntru?

Unul dintre oameni înarmaţi se aşează înaintea uşii.

— Nu puteţi intra, comisare!

Le Vien se încruntă.

— Cum? Eu nu pot…

— Excelenţa sa colonelul Thuc a dat acest ordin, făcu soldatul cu vioiciune. Nu trebuie să fiţi supărat pe noi.

Cuvintele îi fură întrerupte de ţipătul unei femei.

— A spus că va pune să fim împuşcaţi, continuă omul de pază.

Le Vien se strădui să surâdă. Cei doi bărbaţi mureau de spaimă, nu avea ce să scoată de la ei.

— E singur cu fata? făcu el cu subînţeles.

Celălalt vorbi uşurat:

— Da. Şi ce-i mai face! De trei ore ţipă.

— Niciodată nu suntem destul de severi cu vietcongii, zise

sentenţios Le Vien.

Îi salută pe cei doi şi ieşi din grădină. Abia se reţinea să nu fugă. Numai el ştia unde-şi întâlnea Lu amanta, o chinezoaică măritată din Cholon.

•

Trung-nan coborî dintr-un taxi, ţinând cu mare grijă un obiect din porţelan Ming pentru care se tocmise trei ore încheiate. În momentul în care deschidea prăvălia îi zări pe cei trei bărbaţi din maşina oprită lângă trotuar. Nu era nevoie să se întrebe de unde apăruseră. Cuvântul POLIŢIST era înscris cu litere de foc pe frunţile lor înguste.

Cei trei săriră din vehicul şi aproape alergară până la uşă. Trung-nan puse jos valiza şi aruncă o privire spre calendarul companiei Thai Internaţional care prezenta un imens câmp de lalele la Arnhem, în Olanda.

Visul lui Trung-nan murise.

Prăvălia nu avea decât o singură intrare. Nici nu putea fi vorba să fugă. Anticarul se întreba cu disperare cum să-i anunţe pe ceilalţi. Nu avea nicio posibilitate. Orice mesaj ar fi lăsat era mai periculos decât tăcerea.

Loviturile zguduiră uşa. Vocile ascuţite a doi poliţişti făcură să vibreze vechile porţelanuri.

— Unde eşti, bătrân ticălos?

Trung-nan îşi potrivi ochelarii pe nas şi îşi târî picioarele până la uşă. Se gândi la nepoata lui şi îi dori să fie deja moartă. Deşi nu prea credea. Thuc avea prea multă experienţă. Ce se întâmplase?

Trase zăvorul.

Cei doi poliţişti se repeziră în prăvălie, furioşi că fuseseră nevoiţi să-l aştepte. Unul dintre ei îl pălmui făcând să-i cadă ochelarii. Bătrânul vru să protesteze, dar al doilea îi trase o lovitură de picior în şale care îi tăie răsuflarea.

În timp ce-l târau după ei, anticarul avu timp să cuprindă cu privirea toate acele obiecte pe care le iubea şi pe care ştia că nu o să le mai vadă.

Fu aruncat pe podeaua maşinii şi cei doi poliţişti puseră picioarele pe el ca să nu se mişte. Şoferul demară imediat. Unul din vietnamezi îi trase cu răutate o lovitură de picior în ureche,

asurzindu-l de tot pe bătrân.

•

Colonelul Thuc îl contempla gânditor pe Trung-nan. Anticarul stătea în faţa lui încadrat de cei doi poliţişti. Îi călcaseră în picioare ochelarii şi gura îi sângera. Thuc se întreba dacă trebuia să-i arate cadavrul fetei. Sau să-l lase să creadă că era încă în viaţă.

— De ce ai făcut asta? întrebă el cu o voce blândă.

Trung-nan clătină din cap.

— Nu înţeleg, Excelenţă. De ce m-au arestat aceşti oameni?

Trung-nan tremura în sinea lui. Numai să nu i se descopere secretul. Altfel îl vor înnebuni. Şi nu avea niciun mijloc să se sinucidă.

Colonelul Thuc îşi înfipsese privirea în ochii fără culoare ai bătrânului anticar. Oamenii în vârstă erau mai greu de mânuit. Uneori nu se temeau de moarte şi slăbiciunea nu le permitea să suporte un interogatoriu lung. Cel din faţa lui n-ar fi rezistat nici măcar o oră.

— Dacă vorbeşti, zise el încet, îţi eliberez imediat nepoata.

Trung-nan zâmbi. Nu era chiar atât de naiv.

Scutură din cap.

— Nu ştiu de ce mi-aţi arestat nepoata, Excelenţă. Este o copilă nevinovată. V-a furat ceva?

Deodată Thuc realiză că anticarul ştia lucruri stânjenitoare pentru el. Cei doi poliţişti auzeau fiecare cuvinţel. Thuc ar fi putut să-şi piardă prestigiul definitiv.

Un singur lucru mai putea să încerce. Apoi se va putea duce la dineul preşedintelui.

— Eşti un imbecil, îi zise el lui Trung-nan.

Înainte de a părăsi camera dădu câteva ordine scurte. Anticarul fu legat şi târât către o camionetă cu prelată.

În momentul în care se pregătea să părăsească vila, unul dintre poliţişti se apropie de Thuc şi luă poziţia de drepţi.

— Colonele, comisarul Le Vien voia să vă vadă mai adineauri.

— Le Vien?

— Da, Excelenţă. A venit în timpul interogatoriului. Nu l-am lăsat să între.

— Ai făcut bine. Totdeauna trebuie să asculţi de ordinele pe care le-ai primit, zise cu gravitate Thuc.

Apoi se îndepărtă ascunzându-şi perfect agitaţia. Totul era clar. Le Vien ocupa o funcţie destul de importantă ca să-şi poată procura aparatele miniaturizare şi Thuc ştia de prietenia dintre el şi Lu. Îi veni în memorie povestea acea de la Cholon. Fu cuprins de un val de furie. Niciodată nu s-ar fi gândit că un agent C.I.A. se va agăţa cu atâta încăpățânare de bănuielile lui.

Numai de la omul acesta putea să vină totul. După ce îi va lichida complicii vietnamezi, va trebui să se ocupe şi de el.

— Unde mergem, Excelenţă? întrebă şoferul jeep-ului.

Thuc tresari. Preţ de câteva minute uitase complet de anticar.

— La Da-kao.

Era o altă anexă a poliţiei speciale.

•

Se făcuse noapte. Două proiectoare mobile fixate pe jeep îl luminau pe Trung-nan. Bătrânul era legat de un copac. Anexa de la Da-kao cuprindea un teren viran împrejmuit, cu o latură de treizeci de metri, izolat printre orezarii.

Poarta din gard scârţâi şi se deschise, lăsând să treacă un taur mare şi negricios, mânat de unul din poliţişti care îl împrumutase de la un ţăran.

Trung-nan înţelese imediat. O sudoare de gheaţă îi umezi fruntea şi clănţăni din dinţi fără să vrea. Thuc se apropie de el şi zise încet:

— Încă mai pot să-ţi trag un glonţ în cap dacă îmi dai un nume.

Bătrânul îşi umezi buzele cu limba, dar nu răspunse.

Thuc continuă:

— Ştiu deja că Le Vien este complicele tău. Dar mai sunt şi alţii…

Trung-nan scutură din cap.

— Nu ştiu nimic.

Avusese nevoie demult curaj ca să pronunţe aceste cuvinte. Nu ştia de ce, dar Thuc părea că se grăbeşte. Discuţia nu va dura.

Colonelul plesni din limbă contrariat; dar refuzul bătrânului anticar nu însemna nicio catastrofă.

— Cu atât mai rău, zise el.

Bivolul era lângă cele două jeep-uri. Thuc dădu un ordin. Unul dintre poliţişti se repezi spre anticar. Scoase un cuţit şi tăie

pantalonii bătrânului lăsându-i să cadă. Apoi înfipse lama puţin la dreapta buricului. Trung-nan ţipă. Lama urcase deschizând o rană de câţiva centimetri.

Sângele începu să curgă. Poliţistul trase afară cuţitul şi vârî un deget în abdomenul nenorocitului. Fără să vrea, Trung-nan scoase un urlet sfâşietor. Degetul poliţistului ieşi trăgând o buclă cenuşie şi sângerândă: o bucată de intestin. Luă din buzunar un fir de nylon şi-i legă un capăt de bucata de intestin care ieşea din pântec ca o ciupercă oribilă.

Ceilalţi doi poliţişti se străduiseră să-l facă pe bivol să se dea înapoi până la copacul unde agoniza bătrânul.

Poliţistul care „operase” legă cealaltă extremitate a firului de nylon de coada bivolului şi aşteptă cu cuţitul în mână. Colonelul Thuc se apropie de Trung-nan. Bătrânul avea gura deschisă şi trăsăturile crispate de durere. Din toate puterile încerca să se concentreze asupra imaginii unui câmp de lalele multicolore, dar nu vedea decât masa negricioasă a animalului, complice involuntar la supliciul său.

— Mai este încă timp, zise Thuc.

Trung-nan nu avu forţa să răspundă. Acum voia să termine mai repede; durerea era prea mare.

Colonelul Thuc se dădu puţin înapoi, apoi strigă poliţistului:

— MAULEN.

Omul îşi înfipse cuţitul în coastele bivolului. Acesta scoase un muget teribil şi se năpusti înainte să scape de durere.

Strigătul de agonie al lui Trung-nan îi făcu să tresare pe soldaţii din jurul jeep-ului. O panglică lungă şi cenuşie ţâşni din pântecul sfâşiat, într-un val de sânge, şi se smulse de acolo o dată cu îndepărtarea bivolului.

Animalul dispăru în noapte prin poarta întredeschisă, trăgând după el intestinele bătrânului. După câteva sughiţuri, capul anticarului căzu pe piept. Ochii îi rămaseră deschişi.

— Înfăşuraţi într-o pânză stârvul ăsta, ordonă Thuc, şi aruncaţi-l în râu.

Mirosul abdomenului deschis producea greaţă. Thuc urcă în jeep-ul lui. Mai avea încă multe de făcut. Într-un joc care are drept scop eliminarea unor gentlemeni, nu există *GENTLEMAN'S AGREEMENT.* Toţi cei care încă erau împotriva lui trebuiau să moară.

Altfel ar fi pierit el.

Capitolul XVIII

Chanh era verzui. Stătea pe patul lui Malko şi nici măcar nu încerca să-şi ascundă groaza. La fiecare douăzeci de secunde îşi trecea cu nervozitate mâna peste ţăcălie. Malko îl găsise pitit în galeria de la etajul trei. Cu o oră mai înainte „cineva” îl prevenise pe Chanh de arestarea lui Trung-nan. Vietnamezul îşi ţinea mâinile împreunate pentru a le împiedica să tremure.

Malko gândea intens. Înainte de orice trebuia să-i pună la adăpost pe comisarul Le Vien şi pe Chanh. Ştia că el va beneficia de o amânare.

Deodată îi veni o idee. De la o conversaţie auzită cu o oră înainte la MACV.

— Am o idee! Nu-ţi fie teamă, am să te trimit într-un loc unde nici chiar Thuc nu va putea ajunge. Dar asta va cere poate o zi sau două. Până atunci nu te mişti din camera asta.

Chanh ridică spre el o privire tulbure.

— Unde?

Soneria telefonului îi întrerupse.

Era Richard Zansky. Părea deosebit de bine dispus.

— Îmi pare bine că te găsesc în cuib, făcu el. Colonelul Thuc tocmai m-a invitat la o operaţiune de contra-gherilă urbană. Ţine neapărat să asişti şi dumneata. Peste o oră îţi trimit o maşină la hotel. E bine?

Malko ezită câteva secunde.

— De acord. Dar aş avea nevoie de un mic serviciu. Prietenul nostru Chanh ar dori să viziteze unul din portavioanele flotei a şaptea. Am aflat din întâmplare la MACV că un avion pleacă astă-seară spre America. Se poate da un telefon la Cartierul general US Navy să se anunţe că e O.K.?

— Dar bineînţeles, aprobă Zansky. În felul acesta va putea să le spună prietenilor lui vietcongi ce-i aşteaptă, dacă devin prea răi... Aranjez imediat...

Închise. Malko îi zâmbi lui Chanh.

— Plecăm imediat la CG Navy. Vei cumpăra pe portavion tot ce ai nevoie. Şi acolo nu ai de ce să te mai temi. Decât de al

treilea război mondial.

Chanh se uită la el cu privirea unui prepelicar bătut.

Locotenentul MacDonnel, din US Navy tocmai primise un telefon de la Richard Zansky când Malko intră în biroul lui. Locotenentul strânse viguros mâna celor doi.

— Acum eşti în grija celor de la Navy, îi zise lui Chanh.

Micul vietnamez reuşi să zâmbească. Începuse să respire din nou în voie de când era înconjurat de uniforme US.

Malko plecă liniştit în privinţa ziaristului. Invitaţia colonelului i se părea suspectă.

În meseria lui nu credea în coincidenţe. Spera că nu e prea târziu pentru a-l salva pe comisarul Le Vien.

Şi pe Dave Kolin.

•

Malko îşi deschise valijoara, lăsă în jos peretele dublu şi scoase un pistol extraplat. Îl cântări în mână gânditor. Nu-i plăcea să se folosească de el, nefiind adeptul violenţei. Dar simţea că între el şi Thuc se declarase război pe viaţă şi pe moarte.

Verifică cu grijă încărcătorul, introduse un glonţ pe ţeavă şi-şi puse pistolul la centură. Nefiind prea gros, putea să treacă nevăzut cu condiţia să-şi pună o haină şi să se sufoce astfel de căldură.

Ceea ce, în fond, era mai bine decât să-i fie frig. Definitiv.

Nu reuşea să-l găsească la telefon pe Le Vien. O secretară cu o voce impersonală îi răspunsese că era plecat în misiune.

Iar pe Kolin ar fi preferat să-l întâlnească „din întâmplare”. Ştia unde să-l găsească mai târziu.

Coborî în hol. Şoferul lui Richard Zansky îl aştepta deja.

•

Comisarul Le Vien încerca să-şi păstreze sângele rece în timp ce urca scara spre biroul colonelului Thuc. Lu şi amanta lui erau morţi. Trăsese un întreg încărcător de K.54. Le Vien lăsase arma la locul crimei. Nu avea să ducă nicăieri căci o recuperase chiar de la vietcongi. Dar comisese o gafă mortală dând târcoale în jurul vilei unde Thuc o interoga pe Chi-tu. Poliţistul era departe de a-şi subestima şeful. Thuc va ghici foarte repede că un

membru al serviciilor lui era amestecat în complot.

Nu avea decât o singură speranţă: să reziste destul de mult ca Thuc să fie demascat.

Dacă era într-adevăr un nord-vietnamez.

— Pari preocupat?

Vocea lui Thuc îl făcu să tresară. În uniformă albă, colonelul aştepta pe palier, în faţa biroului. Îl pofti pe comisar să între şi închise uşa. Erau singuri. Thuc îi oferi o ţigară pe care Le Vien o refuză. Ce ştia exact? Le Vien avea prieteni buni în Cambodgia. Ar fi putut oricând să se refugieze acolo o vreme. Dar dacă îl bănuise degeaba pe Thuc, acesta nu i-o va ierta niciodată.

— Am aflat de la un informator că mai mulţi şefi vietcongi se vor întâlni diseară într-o casă de pe cheiul Le Quang, la Cholon, explică colonelul Thuc. Trebuie să le întindem o cursă. Du-te acolo cu câţiva oameni şi ascundeţi-vă în casă. Astfel veţi putea pune mâna pe ei pe măsură ce vin.

Comisarul începu să priceapă ce se ascunde în spatele acestor vorbe.

— Care este exact locul? întrebă el.

— Vă va conduce unul din oamenii mei, zise Thuc. Te aşteaptă la birou. Succes. Ceva mai târziu voi ordona poliţiei de asalt să încercuiască cartierul, zise Thuc strângând mâna comisarului. Fii foarte atent.

Comisarul dădu mâna cu el distrat. Ştia că misiunea era o capcană mortală. Dar nu avea niciun pretext să refuze. Thuc îl privi din spatele ochelarilor aşa cum priveşte păianjenul musca.

•

Le Vien adulmecă aerul din micul lui birou. Ceilalţi îl aşteptau afară. Cum era un funcţionar conştiincios, semnă două condamnări la moarte care aşteptau. Apoi îşi verifică Coltul 45, strecură trei încărcătoare în buzunar şi ieşi tăcut. Cei trei poliţişti erau deja în jeep-ul vopsit în verde şi alb. Doi aveau pistoale-mitralieră. Le Vien se întreba care dintre ei primise ordin să-l doboare.

•

— Acolo sunt, zise colonelul Thuc.

Degetul lui arăta o cocioabă cu acoperişul din tablă ondulată. De pe terasa unde se găseau împreună cu Richard Zansky şi

garda personală a colonelului vietnamez, puteau să vadă toate detaliile. Casa era înconjurată de terenuri virane.

— Am ordonat să fie evacuate împrejurimile, explică colonelul Thuc, căci vor veni elicopterele americane. Este un foarte frumos exemplu de coordonare. În felul ăsta nu mai risc viaţa oamenilor mei.

Richard Zansky aprobă cu gravitate. Un şef „econom” cu trupele lui nu putea decât să-i placă. Spre deosebire de vietcongi care trimiteau valuri de oameni la asalt nepăsători faţă de pierderi.

— Câţi sunt? întrebă el.

— Vreo şase. Periculoşi. Au fost reperaţi şi încolţiţi acolo de comisarul Le Vien. Un poliţist excelent!

Malko deveni atent.

Insistenţa lui Thuc de a-i aduce să asiste la această operaţiune de rutină era neliniştitoare. Nu trecea săptămână fără ca vietcongii să nu încerce să se infiltreze în Saigon. Dacă ar fi trebuit de fiecare dată să fie mobilizaţi reprezentantul C.I.A. şi comandantul poliţiei pentru a asista la distrugerea lor...

— Unde se găseşte comisarul Le Vien? întrebă Malko.

Braţul lui Thuc arătă spre râu.

— Undeva pe acolo. Îi supraveghează pe vietcongi să nu scape împreună cu câţiva din oamenii mei.

Un zgomot îi făcu să ridice capul. Trei elicoptere zburau spre ei la joasă altitudine. Aparate Gunships împânzite de mitraliere şi lansatoare de rachete. Se rotiră deasupra casei şi se desfăşurară în dreptul râului.

În acelaşi moment o rachetă roşie şi albă se ridică şi explodă în aer, iluminând cocioaba.

— Vor ataca aşa? strigă Malko. Nu încercaţi să-i prindeţi vii?

Malko presimţea ceva anormal.

Colonelul Thuc afişă un zâmbet trist şi blajin, plin de compasiune.

— Nu-i cunoaşteţi pe vietcongi. Trag în tot ce mişcă. Cei din faţa noastră sunt nişte duri veniţi pe jos de la Hanoi. Nu se vor lăsa prinşi de vii.

Richard Zansky privea cu mândrie maşinile de război.

Colonelul Thuc aprinse calm o ţigară englezească şi scuipă fumul. Unul dintre elicoptere păru că se prăbuşeşte ca o piatră, dar se redresă la nivelul râului şi se năpusti spre cocioabă.

•

Locotenentul Davidson din US Air Force era în patrulare de douăzeci de minute deasupra periferiei de est a Saigonului când i se transmise prin radio:

— Victor Charlie la Cholon. Dă-i drumul. S-au baricadat într-o casă. Careul 77.

Saigonul şi zona urbană erau împânzite în careuri de un sfert de milă.

Davidson repetă cu docilitate ordinul tovarăşilor lui de echipă şi cele trei aparate virară îndreptându-se spre Saigon.

— Cine ne transmite? întrebă copilotul.

— Cartierul general al poliţiei de asalt vietnameze, făcu Davidson.

În spatele lui, unul dintre mitraliori, cu casca pe ureche, îi încărca armele. Dedesubtul lor apăreau primele case din Cholon.

Navigatorul, cu harta Saigonului pe genunchi, încerca să înţeleagă indicaţiile transmise prin radio.

— La o sută de yarzi spre sud se găseşte o mică uzină cu coş. Drept înainte se află casa.

Davidson mai coborî puţin. Oamenii fugeau. Elicopterele nu aveau o reputaţie bună de la atacul din ziua Tet.

Racheta roşie şi albă făcu explozie şi lumină obiectivul.

Davidson fu cuprins de o îndoială în faţa acelei bărăci. Niciun semn de viaţă în jur. Chemă Than-son-nhut.

— Tiger One către Royal Tiger. Eşti sigur că asta e? Nu se vede nimic.

— Tiger One, eşti stupid, făcu cu placiditate operatorul de la Than-son-nhut. Dacă ARVN[12] spune că acolo sunt VC[13], atunci sunt. Lichidează-i şi nu-ţi bate capul. Semnalul este racheta roşie şi albă. Clar?

— O.K., O.K., făcu Davidson. Dar…

— Ţi s-a spus „atacă”, strigă operatorul. Este un ordin al comandamentului poliţiei de asalt VN.

Totul era înregistrat pe bandă. Davidson se simţi acoperit.

— O.K.! am plecat.

---

[12] *ARVN – Armata republicii Vietnam!*

[13] VE – *vietcongi.*

Mai coborî puţin. Avea să înceapă cu rachetele. Văzu casa mărindu-se şi apăsă pe contactele electrice. Rachetele plecară şuierând. Davidson viră spre stânga şi opri în loc pentru a permite mitraliorului să tragă. Prima rachetă lovi baraca în plin, ridicând o jerbă de flăcări şi de fum negru.

Dar niciun foc de armă nu fusese tras împotriva lor. Davidson găsi lucrul acesta bizar. Îşi va aminti toată viaţa de acel VE care trăsese în elicopterul condus de el cu o armă AK 47, în picioare în adăpostul lui, ştiind că va fi tăiat în două de gloanţele gunshipurilor. Vietcongii nu se lăsau burduşiţi fără să riposteze.

Al doilea elicopter trecu pe deasupra lui şi atacă şi el. Deja nu mai rămăsese practic nimic din baracă.

•

Între două treceri ale elicopterelor, un om se târî deodată afară dintre dărâmături. Era de mirare cum de putuse să supravieţuiască acelui potop de foc. Probabil că era rănit căci căzu la câţiva metri de uşă, continuând să mişte braţele cu disperare. Un elicopter plonjă şi rafala îl tăie în două ca pe o furnică.

Elicopterul se mai roti încă câteva minute, mitraliind fără convingere.

Deodată o coloană de poliţişti de asalt ţâşni din mica uzină, înaintară până la dunele fumegânde şi începură să scotocească. Elicopterele plecau, treaba lor se terminase.

Şoferul colonelului Thuc ridică antena emiţătorului şi vorbi în aparat cu voce scăzută.

— Imediat ce vom fi siguri că nu mai e niciun pericol, făcu colonelul, ne vom duce să vedem rezultatele operaţiunii.

Richard Zansky părea încântat. Aprobă. Îţi făcea plăcere să vezi dolarii contribuabililor americani la treabă.

Jos, uniformele leopard mişunau printre tablele fumegânde, ca nişte şacali. Deodată şoferul întinse respectuos aparatul şefului său. Thuc îl luă şi ascultă. Malko îl văzu cum îşi schimbă expresia.

Închise aparatul cu un gest sec şi se întoarse spre Richard Zansky.

— Piloţii dumneavoastră au comis o eroare teribilă, zise el tăios. Au interpretat greşit ordinele şi au atacat prea devreme. Câţiva dintre oamenii mei se găseau împreună cu vietcongii,

încercând să-i convingă să se predea. Au murit împreună cu ei.

— Fir-ar al dracului!

Americanul înjura cu furie. Nu era prima dată când se întâmplau astfel de greşeli. Uneori din cauza translatorilor. Unicul ochi al americanului clipea cu nervozitate.

— Dacă e adevărat, zise el plouat, le vom despăgubi pe victime.

Thuc strânse buzele groase.

— În acest caz, va trebui să-mi găsiţi alt poliţist adevărat precum era comisarul Le Vien. A fost ucis de elicopterele voastre.

Malko îşi simţi inima tresărind. Se uita la Thuc. Vietnamezul părea foarte nervos. Instantaneu ştiu că minţea, că fusese o acţiune aranjată.

Şi că următorul pe listă era el.

— Sunt dezolat, făcu Zansky. Absolut dezolat. Răspunzătorii vor fi aspru pedepsiţi.

— V-aş fi recunoscător, zise Thuc. Acum sunt obligat să vă părăsesc.

Salută şi coborî scara însoţit de şofer. Zansky îşi freca obrazul mort. Părea copleşit.

— Cine dă ordin gunship-urilor? întrebă Malko.

— MACV-ul de la Than-son-nhut.

— Şi lor?

— Depinde. Cei care au nevoie. ARVN-ul sau noi.

Malko ardea de nerăbdare să-i spună americanului adevărul. Dar probabil că Thuc îşi luase măsurile lui de precauţie.

Plecă împreună cu Richard Zansky. Trebuia să-l salveze pe Dave Kolin.

Capitolul XIX

Dave Kolin se uită fix la Malko, în timp ce acesta se aşeza în faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? făcu el aproape fără să mişte buzele.

Americanul tocmai terminase de mâncat. Localul Aterbea era aproape gol. Malko se uită în ochii lui Kolin.

— Le Vien e mort, zise el. Probabil că şi Trung-nan şi nepoata lui. Doar dacă nu ne-a trădat ea.

Kolin puse jos furculiţa de parcă ar fi fost o grenadă. Ochii lui de un alb spălăcit fixau un punct foarte departe în spatele lui Malko.

— Şi Chanh?

— Chanh e în siguranţă.

— Dacă nu a minţit, zise americanul, avem un răgaz, căci era singurul care mă cunoştea. Cu excepţia lui Le Vien. Dar cu siguranţă că eşti urmărit.

— Trebuia să te văd, zise Malko. Nu putem continua singuri micul nostru război împotriva colonelului Thuc. E prea puternic pentru noi. Te voi pune la adăpost şi voi căuta ajutor din afară.

Dave Kolin zâmbi cu răutate.

— Nu e necesar. Am descoperit ceva. De data asta îl avem la mână pe Thuc.

Îi povesti lui Malko despre conversaţia pe care o surprinsese. Acesta dădu din cap.

— Asta se întâmpla ieri… Eşti sigur că nu ai fost imprudent?

— Nu. Înţeleg acum de ce nu am auzit nimic în după-amiaza asta. Am crezut că s-a stricat emiţătorul. Ce vei face?

— Voi povesti totul lui Richard Zansky. Şi dacă şi de data asta îşi bate joc de mine, voi merge mai sus.

Americanul dădu din cap.

— Drumul e greşit. Tipul e un monstru de orgoliu. Nu te va crede.

— Nu există altă soluţie.

Malko se ridică. Nu luase masa, dar nici nu-i era foame.

— Ai grijă, îi zise Kolin.

Imediat ce ieşi din restaurant, Malko se simţi cuprins de spaima. O mulţime de vehicule pe două roţi treceau pe lângă el. Era foarte uşor să se trezească cu un glonţ în cap.

Aproape că alergă până la Continental, strecurându-se pe lângă ziduri şi uitându-se tot timpul în urma lui. Nu se simţi mai bine decât după ce intră în cameră, închise uşa cu cheia şi verifică baia. Trebuia să-l anunţe în scris pe David Wise. Să rămână măcar o mărturie dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

•

Richard Zansky îl ascultase fără să-l întrerupă, fumând un mic

trabuc.

— Eşti prea romantic, îi zise el clătinând din cap.

— Le Vien nu era romantic.

Americanul bătu cu mâna în dosarul din faţa lui.

— Tocmai. A fost o eroare a translatorului vietnamez. Thuc spusese să nu se atace decât atunci când vor fi siguri că oamenii lui nu mai sunt înăuntru. Cel însărcinat cu ordinul s-a înşelat şi a cerut să se atace imediat. Am aici raportul poliţiei vietnameze de asalt. Semnat de comandant. Tipul a fost prea zelos.

— Este un subordonat al lui Thuc. Şi minte.

Richard Zansky deveni violent.

— Mă exasperezi, zise el cu o voce încordată. Organizezi un complot ca să dovedeşti că un ofiţer care se bucură de încrederea mea este un trădător, foloseşti nişte oameni mai mult decât îndoielnici…

Ochii aurii ai lui Malko deveniră verzi.

— Dave Kolin este un erou al OSS-ului.

— Ştiu, ştiu, dar e terminat. Pentru ultima oară îţi ordon să stai liniştit şi să te ocupi numai de Pasărea de Pradă.

Urmă o tăcere încordată. Lui Malko îi venea să-l strângă de gât pe american.

Din cauza lui muriseră trei oameni. Şi măcar dacă ar fi ştiut ce se petrecuse!

— Dar conversaţia surprinsă de Kolin? ai ascultat banda… Nu e ceva inventat. Omul respectiv este un vietcong. Asta nu e trădare?

Richard Zansky îşi mângâie obrazul neted.

— Voi cere o explicaţie colonelului Thuc. În prezenţa dumitale, dacă vrei.

Malko simţi că înnebuneşte.

— Îţi baţi joc de mine! Va avea o duzină de explicaţii la îndemână. Haidem să facem o înţelegere: Thuc nu află nimic, dar va fi supravegheat după-amiază, discret, şi de oamenii din serviciul *LUI.* După aceea, dacă nu se întâmplă nimic, abandonez.

Richard Zansky reflectă câteva secunde.

— De acord. Dar va fi pentru ultima dată când îţi ascult capriciile. La prima încălcare a dispoziţiilor te trimit cu primul avion să-ţi reconstruieşti singur castelul.

•

Motorul Fordului negru funcţiona pentru a păstra climatizarea. La volan, lângă Dave Kolin se găsea un civil din Secret Service. Malko şi Richard Zansky stăteau în spate. Maşina se găsea la două sute de metri în linie dreaptă de cabana unde Thuc trebuia să se întâlnească cu vietcongii. În ajun locul fusese aranjat prin grija celor de la Secret Service.

Tot ce urma să se vorbească s-ar fi auzit în Ford. Deocamdată, doi vietnamezi vorbeau între ei. Unul era Go-vap.

Inima lui Malko bătea cu putere. Colonelul Thuc ştia cu siguranţă că fusese spionat şi probabil bănuia ceva. Existau nouă şanse din zece să nu vină la întâlnire. Dar poate că cei doi oameni vorbeau despre el. Era mai bine decât nimic.

O voce îl făcu să tresară.

— Soseşte.

Plasaseră un om nu departe de casă, ascuns în orezărie, înarmat cu un binoclu puternic şi un emiţător radio.

Dave Kolin lăsă în jos geamul şi aruncă ţigara. Nu-i adresase nicio vorbă lui Richard Zansky.

Se auzi zgomotul unei uşi care se deschide, apoi paşi şi o voce:

— Go-vap?

•

Colonelul Thuc îşi opri maşina la cinci sute de metri de locul întâlnirii. Era urmat de un jeep plin de poliţişti militari. Îşi strânse toţi oamenii sub un banian[14].

— Voi încerca să arestez nişte vietcongi deosebit de periculoşi, explică el. Trebuie să mă duc acolo singur ca să nu atrag atenţia. Dacă auziţi focuri de armă şi nu mă mai întorc, răzbunaţi-mă.

Alţi poliţişti de asalt erau repartizaţi în jurul locului, oprind orice fugă. Două elicoptere erau pregătite să decoleze la mai puţin de un kilometru de acolo.

Thuc luă un pistol-mitralieră israelian UZI pe lângă pistoletul lui şi îl ascunse de bine de rău în haină. Se îmbrăcase în civil.

[14] *Banian-Smochin originar din India, cu rădăcini verticale şi aeriene (n. t).*

Apoi plecă pe jos, mergând cu un pas egal, fără să întoarcă capul.

Era cald şi muştele bâzâiau agasant pe lângă capul colonelului Thuc. Se simţea copleşit de o tristeţe de moarte şi încercă să nu se gândească la ceea ce urma să facă. Deodată ajunse în faţa uşii. Nu ezită. Cu mâna stângă roti cheia şi împinse.

În interior era răcoare şi întuneric. Tocmai bine, căci astfel nu i se vedea arma.

— Go-vap?

Cineva mişcă în penumbră şi un om se lăsă să cadă prin trapa din tavan urmat de un altul. Primul înaintă spre Thuc cu mâinile întinse. Faţa lui foarte slabă era ciupită de vărsat, dar era luminată de un zâmbet strălucitor.

Ca să nu vadă prea multă vreme acest zâmbet, colonelul Thuc trase imediat. O rafală scurtă care îl nimeri pe Go-vap în mijlocul pieptului.

— Thuc!

Al doilea strigase. Ca o maşinărie, fără să scoată o vorbă, Thuc îşi îndreptă arma împotriva lui. Rafala porni puţin cam sus şi îl nimeri în gât şi în cap. Omul alunecă lângă zid, cu craniul ciuruit şi privirea fixă.

Colonelul Thuc lăsă în jos arma. Tremura. Preţ de câteva secunde ceru intens iertare celor doi tovarăşi ai lui, celor doi fraţi de arme alături de care luptase atâta vreme pentru aceeaşi cauză. Bineînţeles, adoptase soluţia corectă. Când fusese ales pentru această misiune de infiltrare, cu mulţi ani înainte, şefii lui prevăzuseră toate eventualităţile. Totul trebuia subordonat totdeauna securităţii lui.

Era o investiţie mult prea importantă.

Thuc se aplecă asupra corpurilor. Go-vap mai trăia încă. Aşează ţeava pistolului-mitralieră în spatele urechii, zise în gând „iartă-mă frate” şi apăsă pe trăgaci. Şi asta era soluţia corectă.

Thuc se ridică. I se părea că îmbătrânise cu zece ani. Îşi omorâse tinereţea. Ieşi cu arma în mână şi, în picioare în bătaia soarelui, se uită cum veneau în fugă spre el cei din poliţia de asalt.

Cât de mult îi ura!

Îşi jură că omul vinovat de moartea celor doi va dispare. Un căpitan cu arma în mână sosi gâfâind.

— Nu sunteţi rănit, colonele?

Thuc dădu din cap.

— Nu, eu am tras primul. Au murit. Percheziţionează-i.

•

— Fir-ar să fie, ce se întâmplă?

Richard Zansky sărise afară din maşină la auzul focurilor de armă.

Aproape imediat răsună în maşină vocea observatorului.

— A ieşit din casă, e singur. Sosesc poliţiştii.

— Ne-a tras pe sfoară, făcu Malko cu amărăciune. I-a omorât. Acum nu mai avem nicio dovadă.

Richard Zansky deveni violent.

— Taci din gură! Eşti nebun. S-o ştergem de aici înainte de a ne descoperi!

Malko nu scoase o vorbă la întoarcere. Ultima speranţă se evaporase. Acum Richard Zansky nu-l va mai crede niciodată. Nu mai avea decât să părăsească Saigonul.

Capitolul XX

Faţa colonelului Thuc ar fi neurastenizat şi o veveriţă. Era la fel de deplasat la acel cocktail ca un arhiepiscop într-o casă de toleranţă. Nici Richard Zansky nu arăta mai grozav. Ai fi zis că e un CAPO MAFIOSO.

Malko, după ce încercase să bea chum, trecuse pe J&B. Era singurul care îşi ţinea închis cu încăpăţânare smokingului. Patul pistoletului extraplat ieşea de la centură şi lucrul acesta ar fi părut deplasat.

Comisarul Le Vien murise de o săptămână şi Malko ştia că el va fi următorul. Dar avea un plan şi ţinea să-l pună în practică.

Cocktail-ul era dat în cinstea avansării colonelului Thuc la gradul de general. Malko trecuse de câţiva kilometri de sârmă ghimpată înainte de a ajunge la Palatul prezidenţial din mijlocul parcului. Un elicopter aştepta în centrul peluzei. Nu se ştia niciodată.

Vicepreşedintele găsise adevărata soluţie: îşi clădise

cuibuşorul pe terenul de la Than-son-nhut. Astfel putea să sară din pat direct la manşa avionului său. Preşedintele, obligat la ceva mai multă decenţă, se mulţumea cu o mică fortăreaţă pe aleea Ong-tap-tu.

Un grup de admiratori se înghesuia în jurul lui Thuc. Zansky îl apucă de braţ pe Malko. Băutura îi stârnise buna dispoziţie.

— Îţi dai seama, dacă te-aş fi ascultat! A lichidat doi dintre cei mai periculoşi şefi vietcongi. Preşedintele în persoană l-a felicitat în mod public.

Malko nu-l slăbea din ochi pe Thuc. Vietnamezul părea absent şi zâmbea mecanic. Povestea cursei întinsă lui Go-vap apăruse în toate ziarele din Saigon. Thuc explicase că, contactat de unul din foştii lui tovarăşi, acceptase o întâlnire, pentru a încerca să-i convingă să treacă de partea lui. Dar întrevederea luase o întorsătură proastă.

Avansarea postumă la gradul de comisar-şef a comisarului Le Vien, „mort eroic în timpul serviciului”, fusese anunţată în acelaşi timp cu avansarea în grad a colonelului Thuc. Malko şi Zansky îl văzură deodată pe Thuc îndreptându-se spre ei. Americanul se întrecu cu felicitările. Malko îl imită din vârful buzelor, apoi îl întrebă brusc:

— Generale, pot să vă pun o întrebare?

— Desigur.

— Când i-aţi surprins pe Go-vap şi pe tovarăşul lui, de ce nu aţi încercat să-i prindeţi vii?

Thuc zâmbi indulgent.

— De la prima bănuială m-ar fi ucis, fără să rişte. Totul s-a petrecut foarte repede. I-am văzut şi am tras. Nimeni nu a scos o vorbă.

— De ce nu aţi împresurat casa?

— De ce să risipesc vieţi omeneşti? Eu trebuia să-i capturez. Eu sunt şeful poliţiei.

O tornadă parfumată despică mulţimea şi practic ateriză în braţele lui Malko. Doamna general Nhu, mirositoare ca un butoiaş de parfum, îşi compensa lungimea rochiei printr-un decolteu care i-ar fi făcut să roşească pe toţi bonzii pagodei An-quanah.

Malko îi sărută mâna.

— Generalul e puţin suferind, îi zise ea lui Thuc, dar vă transmite toate felicitările.

— Te aştept pe terasă, îi şopti ea lui Malko.

Şi se îndepărtă, înghiţită de mişcările mulţimii. Thuc îndreptă un deget spre Malko.

— Fiţi atent, generalul Nhu este foarte gelos.

După acest avertisment sibilic, Thuc redeveni serios. Apoi spuse să fie auzit şi de Richard Zansky:

— Atenţie! Vicepreşedintele a auzit anumite lucruri. Ar putea să reacţioneze cu brutalitate.

Ochelarii lui se reflectau în ochii aurii ai lui Malko. Acesta îi susţinu privirea.

— Vă mulţumesc, voi fi atent. Nu intenţionez să mor în Vietnam.

I se păru că vede o scânteie de ură în ochii ofiţerului vietnamez. Ceva mai mult decât înfruntarea profesională.

Malko îi lăsă pe cei doi şi se îndreptă spre terasă. Elena fuma sprijinită de o coloană. Femeia îşi lipi imediat corpul de el. Rochia despicată descoperea unul din picioare până la jumătatea coapsei. Elena şi-l strecură între picioarele lui Malko.

— Nu te-am văzut de patru zile!

— Am avut de lucru!

Mâna Elenei alunecă între ei şi se retrase imediat.

— Nici măcar nu mă doreşti!

Avea în voce un fel de disperare.

— Cred că te iubesc, zise ea deodată cu glas domol.

Malko o sărută distrat. Era singur, absolut singur. Cu excepţia lui Kolin. Pe care trebuia să-l salveze cu orice preţ.

•

Micul bimotor MISS AMERICA îşi agăţă crasa de apuntare de cablul de oprire şi stopă la treizeci de metri. Malko îşi desfăcu centura şi coborî primul, înaintea lui Dave Kolin. Un vânt răcoros mătura puntea portavionului AMERICA. Chanh, la una din ferestrele turnului, agita frenetic braţele în direcţia lui. Megafoanele transmiteau deja ordinul de degajare a punţii pentru plecarea următorului val de aparate F4. Însoţit de un locotenent, Malko ajunse în turn. Chanh se repezi spre el.

— Prin urmare?

— Nasol.

Aşteptă să rămână singuri şi îi povesti totul. Chanh se făcuse mic-mititel. Malko încercă să-l reconforteze.

— Te pot ajuta să ajungi în SUA fără să mai treci prin Vietnam.

Chanh clătină din cap.

— Nu. Viaţa mea este aici. În America mă voi plictisi. Poate că voi scăpa. Dacă Trung-nan nu a vorbit... Dar dumneata pleacă, şi să nu te mai întorci niciodată la Saigon. Thuc îţi va veni de hac.

Malko ştia că are dreptate. Thuc ar fi fost fără milă.

— Chiar dacă ar trebui să mă plimb cu tancul, şi tot nu voi părăsi Vietnamul, zise el. Nu atâta vreme cât nu-l voi fi demascat pe Thuc. Am o idee. Dar nu o pot realiza singur.

Zgomotul catapultelor le acoperi vocile. Malko le explică la ce se gândise.

Poate că există o soluţie, zise deodată Dave Kolin. N-au aici un sistem de comunicaţie independent?

— Desigur. De ce?

— Pe vremuri am fost paraşutat în Europa împreună cu David Wise. Mă cunoaşte. Dacă aş putea să-i vorbesc, poate că m-ar crede... Există între noi lucruri care nu se uită.

— Merită să încercăm, zise Malko. Voi cere o audienţă la amiral.

•

Vocea lui David Wise era atât de clară de parcă s-ar fi găsit pe portavionul vecin, SHANGRILA. Totuşi AMERICA se rotea în cerc în apele golfului Tonkin şi David Wise se găsea la Washington, la zece mii de mile de acolo. În plus, comunicările erau bruiate la plecare şi decriptate la sosire. Din cauza fusurilor orare trebuise să se aştepte căderea nopţii pentru a se chema Washington-ul.

Amiralul se arătase foarte înţelegător. Cu toate că nu prea avea C.I.A. la inimă. Malko îşi pledase cauza cu abilitate şi obţinuse ca intervenţia lui să nu fie cunoscută de MACV-ul din Saigon. Deci de Richard Zansky.

David Wise îl ascultase cu atenţie pe vechiul lui prieten. Şi pe Malko. Tocmai stabiliseră din nou legătura. Şeful Secţiei Planuri refuza să-l dezavueze pe Zansky, dar îi dădea mână liberă lui Malko să dovedească culpabilitatea lui Thuc. Acceptase planul lui Malko. Şi urma să-i ceară oficial lui Richard Zansky să colaboreze cu el în acest sens.

Chiar dacă Pasărea de Pradă era amânată cu o săptămână.

Când termină de vorbit, Dave Kolin luă microfonul.

— Îţi mulţumesc, David, zise fostul colonel al beretelor verzi. Vom încerca să continuăm.

— Succes, făcu vocea metalică a lui David Wise.

•

Înlocuitorul comisarului Le Vien avea un cap de intelectual şi un aer prefăcut. Dar Malko o regăsi cu plăcere pe Tu-anh. Musonul o făcuse să abandoneze toaleta maxi pentru o rochie supermini albă.

Revenise la Saigon în zori, după trei ore de zbor. A doua zi dimineaţă avea întâlnire cu Richard Zansky. Existau toate şansele să fie o întâlnire furtunoasă. Reprezentantul C.I.A. la Saigon nu aprecia cine ştie ce intervenţia lui David Wise.

— Pe unde mi-ai fost? întrebă Tu-anh.

— La capul Saint-Jacques, minţi Malko.

Ea se bosumflă.

— Ai fi putut să mă iei şi pe mine.

Malko îşi zise că puţină destindere nu putea să-i facă rău. Şi că poate Tu-anh va observa anumite primejdii mai bine decât el.

— Să luăm masa împreună, îi propuse el.

Ea bătu din palme.

— Oh, da! Cunosc un restaurant vietnamez bun, la Gia-dinh. Au nişte creveţi gigantici!

Hai la creveţi gigantici!

•

— Acum ieşi la plimbare cu americanii?

— Nu e american, replică Tu-anh.

Avea o antipatie faţă de noul comisar.

— Mă duc să iau masa la Trong-than, şi după aceea mă conduce acasă, preciză Tu-anh. Nu sunt o târfă ca translatoarele dumneavoastră.

Îi întorsese spatele şi trânti uşa.

Omul merse imediat la biroul lui şi-l sună pe colonelul Thuc.

— Excelenţă, zise comisarul, va lua masa la Trong-than împreună cu micuţa.

— Perfect, zise generalul Thuc.

Thom apăru în uşa bucătăriei. Cu vechea lui ţinută militară, cârjele şi piciorul drept lipsă, părea ceea ce era: un mutilat de război. Bucătarul, plin de milă, îl lăsă să se apropie. Cu pensia

lor de trei mii de piaştri pe lună, toţi mutilaţii crăpau de foame. Deseori veneau să cerşească puţin orez prin restaurante.

— Vrei câţiva creveţi buni şi orez? îi propuse politicos bucătarul.

Thom scutură din cap. Purta o bărbuţă scurtări neagră care îi dădea un aer de intelectual.

— Nu. Mulţumesc.

Mutilatul se apropie de ghişeul prin care se treceau farfuriile cu mâncare şi examină sala. Vreo treizeci de persoane serveau cina. Un singur alb lua masa cu o vietnameză.

Thom întoarse capul spre bucătar şi îl străpunse cu privirea.

— L-ai servit deja pe străin?

Celălalt clătină din cap cu lingura în aer.

— Nu, dar...

Thom scoase din buzunar o punguţă de plastic conţinând un praf maro şi o aruncă pe masă.

— Îi vei pune asta în pilaf.

Terorizat, bucătarul desfăcu elasticul punguţei şi mirosi. Ochii îi scânteiară şi gemu:

— Dar asta e datura!

Thom încuviinţă sălbatic şi tăcu. Mâinile bucătarului tremurau. Datura era otrava tradiţională a Vietnamului. Micuţul păcat al Vietminh-ului, de pe vremea francezilor. Optsprezece legionari dintr-un foc...

— Dar nu pot, gemu bucătarul.

Thom îşi vârî mâna într-unul din buzunarele lui mari.

— Atunci o voi face eu însumi.

Bucătarul văzu o grenadă neagră. Ar fi produs un adevărat măcel în sala plină. Thom se apropiase de ghişeu. Bucătarul se repezi la el.

— Nu. Nu face asta!

— Atunci, ajută-mă.

Un boy luă două porţii şi dispăru. Bucătarul întrebă cu o voce sugrumată:

— Dar de ce vrei să-l ucizi?

— E cu nevasta mea, făcu posomorât mutilatul. A plecat cu el şi m-a lăsat cu copiii.

Bucătarul lăsă capul în jos. Era ceva obişnuit. Îi era ruşine pentru neamul lui. Ridică capul şi văzu faţa hotărâtă a mutilatului. Dacă n-ar fi acceptat, omul ar fi aruncat grenada.

Ce avea de pierdut?

— Te voi ajuta, frăţioare, murmură el.

Praful brun se dizolvă în orezul cantonez. Bucătarul vărsă cu generozitate toată punguţa. Simţea în spate privirea mutilatului... După ce termină puse cele două castronaşe pe ghişeu şi chemă un boy.

— Acesta este pentru străin, zise el arătând spre castronaşul din stânga.

Apoi se întoarse spre mutilat. Acesta dădu drumul la grenadă în fundul buzunarului. Îşi luă cârjele şi agită una spre bucătar.

— Mulţumesc, frate.

Şi dispăru în noapte.

Fără subsidiile primite din partea poliţiei secrete ar fi murit de foame de multă vreme.

Bucătarul aruncă punguţa. Era hotărât ca a doua zi să ia autocarul spre Dallat. Trebuia să se facă uitat un timp. Moartea unui american nu avea să răstoarne Vietnamul.

•

Supa chinezească era delicioasă. Flecăreala lui Tu-anh parcă îl legăna.

Sub masă, piciorul fetei se lipea de piciorul lui. Dar Malko se gândea la cu totul altceva. Cel mai mic zgomot îl făcea să tresară. Se întreba cum va încerca Thuc să se debaraseze de el.

— Mergem să ascultăm muzică? întrebă Tu-anh.

— De ce nu?

Malko plăti şi Tu-anh alese cea mai strălucitoare maşină 4CV după cinci minute de strigăte. Opriră în faţa MACV-ului. „Chestia” se numea *QUEEN BEE.* Într-o sală întunecoasă ca un cuptor, câteva cântăreţe vietnameze declamau pe un ton monocord nişte cântece strict identice.

La al treilea cântec Malko simţi primele tulburări. Sudori reci, însoţite de dureri fulgurante în stomac. Rezistă cu stoicism, acuzând creveţii. Deodată un junghi îi tăie răsuflarea. Tu-anh tresări.

— Eşti bolnav?

Malko nu putu să răspundă: maxilarele înţepenite refuzau să se deschidă. Tremurături convulsive îi agitau toţi muşchii.

Tu-anh se ridică cu un mic ţipăt. Malko vru să o imite şi căzu. Avea impresia că o pisică îi sfâşia pântecul cu ghearele.

Voci furioase zumzăiau în jurul lui, dominate de glasul ascuţit al lui Tu-anh.

— Nu, nu a băut!

Fu dus fără menajamente într-un colţ al scării. O lumină de lanternă îl orbi. Deodată Tu-anh strigă:

— Uitaţi-vă la gura lui, a fost otrăvit.

După câteva secunde simţi cum o lamă se străduia să-i pătrundă printre dinţi, pentru a-i forţa gura să se deschidă. Apoi două degete îi intrară în fundul gurii provocându-i un reflex violent de greaţă. Stomacul se revoltă şi vomă.

Un jet acru şi rău mirositor de doi metri. Tot pântecul îl ardea de parcă ar fi înghiţit acid.

Dar greaţa îl uşurase. Deschise ochii. Tu-anh era aplecată asupra lui.

— Du-mă la hotel, o imploră el. Şi cheamă un medic.

•

Tu-anh era aşezată pe pat şi îl ţinea de mână. Un vietnamez slab, cu părul încărunţit, în picioare lângă ea, îi lua pulsul. „Un medic”, gândi el.

— Ce mi s-a întâmplat? întrebă Malko cu o voce slabă.

— Aţi avut noroc, zise vietnamezul.

— De ce?

Medicul săltă din umeri.

— Pentru că datura e mortală. Dacă n-aţi fi vomat, acum aţi fi fost mort… Şi îţi rupi degetele de pereţi, atât e de dureros.

— Tata e medic, zise Tu-anh. Aşa m-am gândit să te fac să vomezi.

— Când doza e prea puternică şi reuşeşti să vomezi, poţi să scapi, explică medicul.

Omul îşi închise geanta şi îi întinse mâna lui Malko.

— Am să trec să vă văd mâine dimineaţă.

— Unde e pistoletul? o întrebă Malko pe Tu-anh după ieşirea doctorului.

— Acolo, în sertar.

— Dă-mi-l.

Capitolul XXI

Richard Zansky, mut de furie, mototolea între degete telexul de la David Wise. Pielea moartă de pe faţa lui semăna mai mult ca oricând cu o tobă. Expresia unicului său ochi era feroce. Chiar şi tatuajele de pe braţe păreau că vor să sară de pe piele şi să-l ia de gât pe Malko.

Regreta teribil că acesta din urmă rezistase la datura. Malko, care încă îşi mai simţea gura amară, nu avea nici cea mai mică intenţie să cedeze.

— Faci cum spune Wise, zise el cu suavitate. Altfel îl voi informa că refuzi să-i asculţi ordinele.

— Du-te la dracul izbucni Zansky.

— Asta nu este un răspuns.

— De acord, de acord. O voi face. Şi apoi am să te arunc afară din ţara asta cu lovituri de picior.

— S-ar putea să-ţi atragi supărarea doamnei general Nhu…

Ochii aurii ai lui Malko înfruntau plini de ironie privirea furibundă a reprezentantului C.I.A.

— Eşti nebun, făcu furios Zansky. Thuc a dat prea multe dovezi de lealitate taberei din care facem parte. Prea mult sânge îl desparte de Vietcong, până la Go-vap.

Malko luă o ţigară din cutia de pe birou.

— Tocmai! De ce nu a încercat nimic pentru a-l prinde viu?

Richard Zansky strânse buzele.

— M-am gândit la asta. Nu sunt chiar aşa de orb cum crezi. Cred că ştiu explicaţia: Thuc a vrut să-l scape de tortură pe prietenul său.

Malko zâmbi ironic.

— Îl înzestrezi cu nişte sentimente foarte nobile. În orice caz, pe mine vrea să mă ucidă, pentru că sunt convins că este un trădător. Dacă eu dispar are cale liberă. Şi vom avea un nord-vietnamez conducând pe sub mână Vietnamul de Sud. Cât priveşte „dovezile”, în Asia se aranjează totdeauna totul. Chiar dacă pentru noi e de neînţeles. Thuc n-ar fi primul agent care a dat dovezi de lealitate taberei pe care o trăda… Acum iată planul meu. Îţi aminteşti de Mireille, stewardesa. Mi s-a spus că-i serveşte lui Thuc drept curier pentru informaţiile importante. Trebuie găsită o informaţie adevărată şi făcută în aşa fel încât să-i fie comunicată; apoi vom vedea ce se întâmplă. Azi e

miercuri. Avionul pleacă în fiecare sâmbătă. Când te întâlneşti cu Thuc?

— Mâine. Cinăm împreună.

— Ei bine, eşti persoana cea mai indicată. Ştie că ai încredere totală în el.

Zansky ezita.

— Dacă testul este negativ, zise Malko, îţi jur că abandonez totul. Şi îţi cer şi scuze.

Ultimele cuvinte îl hotărâră pe american.

— De acord, făcu el. Dar Pasărea de Pradă demarează luni. Nu poate fi vorba de amânare. Am reuşit să-l aducem înapoi din Deltă pe generalul Duong-ngoc-thao.

— Bine. Dar va trebui ca informaţia furnizată lui Thuc să fie destul de senzaţională pentru ca el să rişte să o transmită imediat.

— Îmi cunosc meseria, făcu tăios Zansky.

Malko se ridică. Ochii aurii căutară privirea americanului.

— Dacă îţi trece măcar o clipă prin minte ideea de a-i relata lui Thuc această convorbire, s-o respingi în grabă. Pentru că voi afla, chiar dacă va trebui să mă instalez aici.

•

Ieşind de la Ambasadă, Malko se duse pe strada Tu-do şi comandă un buchet enorm de trandafiri pentru Tu-anh.

Bineînţeles, bucătarul vinovat nu fusese găsit, în ciuda anchetei grabnice a oamenilor generalului Thuc. Când se întoarse la Continental, Malko găsi o misivă scrisă de mâna vietnamezului, care deplângea atentatul şi îl asigura că se va face imposibilul pentru găsirea vinovaţilor.

Povestea cu pisica care îşi muşcă coada.

•

Nu trecuseră nici cinci minute de când intrase în cameră şi sună telefonul. Era Chanh. Foarte excitat, vorbea încet printre pârâiturile telefonului.

— Coborâţi imediat la bar, îi ceru el.

Micul vietnamez era singur la o masă. Malko se aşează cu faţa la perete. Ochii lui Chanh sclipeau în spatele ochelarilor. Se aplecă spre Malko.

— Uitaţi-vă la tipul acela singur, acolo lângă stâlp.

Chanh se bâlbâia şi în timpuri normale, dar acum era un miracol dacă înţelegeai un cuvânt din cinci. Malko se uită în direcţia indicată. Un vietnamez tânăr stătea în faţa unui pahar cu ceai rece. De unde se afla, Malko îi vedea muşchii încordaţi ai maxilarelor. Chanh îl fixa ca hipnotizat de un şarpe.

— E Xi, şopti Chanh, şeful comitetului crimei din Saigonul de Vest. A venit să vă repereze. Ceilalţi ucigaşi sunt deja în oraş. Imediat ce totul va fi gata, vor acţiona. Nu se mai poate face nimic. Fugiţi.

Malko îl privi pieziş cântărindu-i lirismul tropical. Dar micul vietnamez părea înnebunit de frică. Îşi frângea mâinile sub masă.

— De unde ştii că e vorba de mine?

— Ştiu, zise Chanh. N-am trăit degeaba douăzeci de ani la Saigon.

Tipii ăştia habar n-au cine dă ordinele. Le execută chiar dacă ar trebui să piară. Sunt nebuni. Şi-ar ucide propria mamă.

Privirea lui Malko se încrucişă cu cea a tânărului ucigaş. Omul stătea nemişcat şi avea aerul absent. Malko pipăi patul pistoletului la centură. Nu era prima dată când cineva voia să-l omoare. Totuşi ceva îi spunea că ziaristul nu exagera.

— Şi dacă aş cere să fie arestat imediat?

Chanh rânji trist.

— N-ar servi la nimic. Cu siguranţă că nu poartă nicio armă şi că actele lui sunt în regulă.

În acelaşi moment tânărul ucigaş se ridică şi părăsi liniştit terasa apucând pe strada Tu-do.

— Plecaţi repede, îl imploră Chanh.

Malko scutură din cap. Poate că era o prostie, dar nu-i plăcea să dea înapoi. Tradiţiile. Chiar dacă viaţa lui era în joc. Şi o anumită idee pe care şi-o făcea despre el însuşi.

— S-ar putea şti când vor încerca să mă ucidă?

— Nu. Poate mâine, poate peste o săptămână, o lună. Când vor fi siguri că nu vor rata.

Malko nu se putu reţine să nu zâmbească. Puţin cam forţat totuşi.

— Prin urmare, pentru dumneata sunt ca şi mort?

Vocea lui Chanh deveni imperceptibilă.

— Dacă rămâneţi la Saigon, da. Nimeni nu a avut vreodată câştig de cauză împotriva lor. Nici chiar Bazin, şeful Siguranţei

franceze. Într-o dimineaţă l-au ucis.

Malko fu gata să spună ceva, apoi se abţinu. Începea să adopte mentalitatea saigoneză. A nu avea încredere în nimeni.

— Ei bine, Chanh, diseară te invit la cină. Vom bea şampanie. Vom sărbători funeraliile mele.

Vietnamezul fu gata să-şi înghită ţăcălia.

— Cu lucrurile astea nu se glumeşte, făcu el. Aduc nenorocire.

— Pe diseară, zise Malko. La Cave.

În mod paradoxal, faptul că-l văzuse pe ucigaş îi ridicase moralul. Era mândru că îl forţase pe generalul Thuc să folosească împotriva lui mijloace deosebite. Asta însemna că era periculos şi că avea dreptate. Acum depindea de el să rămână în viaţă. Şi avea intenţia să nu se lase masacrat fără să reacţioneze.

•

La masă era un loc liber: Chanh nu venise. Kolin adusese cu el o metisă încântătoare, cu buze bosumflate şi senzuale, cu un corp superb, care îl privea pe Malko cu nişte ochi amorezaţi de la începutul mesei...

Tu-anh purta un sarong somptuos care o acoperea până la picioare. Era ziua ei de maxi.

Malko se aplecă spre chelner.

— Încă o sticlă de Moët şi Chandon.

Omul se îndepărtă aplecându-se până la pământ. Nu mai văzuse un client ca ăsta de la atacul din ziua Ted. Din păcate nu avea Dom Perignon. Patronul ştia vag că exista aşa ceva, dar nu văzuse niciodată.

Malko putuse totuşi să înjghebeze o masă destul de somptuoasă jumătate chinezească, jumătate franţuzească: mezeluri, raţă de baltă, broaşte ţestoase provensale şi o gigantică prăjitură din orez.

Totul udat cu Moët şi Chandon 1964.

Tu-anh nu mai băuse niciodată aşa ceva şi se distra, făcând să urce la suprafaţă balonaşele aurii cu degetul. Erau ultimii clienţi de la Cave. Malko jurase că atâta vreme cât mai aveau Moët nu se vor mişca de acolo. Pusese să se stângă toate luminile păstrând doar câteva lumânări. Patronul îi servise în veselă de porţelan albastru de Hue, rezervată pentru marile căsătorii chineze.

La dreapta lui Malko strălucea doamna general Nhu. Nu i se vedeau practic decât sânii bronzaţi şi aroganţi.

Elena ridică cupa de şampanie şi o ciocni de cea a lui Malko.

— În cinstea noastră!

Geloasă, Tu-anh îl ciupi pe Malko.

Acesta schimbă o privire cu Kolin.

Americanul zâmbi şi ridică cupa de şampanie.

— Pentru ziua de mâine!

Mâna Elenei pipăi centura lui Malko şi se opri la pistol.

— De ce eşti înarmat?

El zâmbi.

— Ca să mă apăr de tine.

Ea nu insistă. Dar îi luă mâna şi i-o aşeză pe rochie, acolo unde se simţea umflătura muntelui lui Venus. Apoi extatică, cu ochii închişi, îşi bău cupa de şampanie.

Malko desfăcu ultima sticlă de Moët şi Chandon 1964. Îi plăcea acest interludiu fastuos şi rafinat împresurat de moarte. Dave Kolin confirmase spusele lui Chanh: comitetele crimei nu-şi rataseră niciodată loviturile.

— Haideţi să încheiem seara asta la mine, propuse Elena.

Nu voia să-i dea drumul lui Malko. Generalul Nhu era la Dallat.

Malko achită discret o notă de plată care îl lăsă pe patron mut de recunoştinţă.

Dave Kolin ieşi primul. Malko zări mânerul Coltului 45 automat.

Dar strada era pustie. Nici măcar o pisică. Se înghesuiră în vechea Simcă a lui Kolin. Nu-i urmărea nimeni. Malko, prins între cele două femei, se întreba cum se va descurca. Deodată Elena îi şopti la ureche:

— O vei călări altădată. Eu nu te-am văzut de o săptămână.

În vecinătatea vilei unde stătea Elena nu se vedea nici ţipenie. Asasinii nu erau încă pregătiţi.

•

Malko se trezi cu gura cleioasă şi stomacul întors pe dos. Datura, plus opiul adăugat destrăbălării furioase în plin muson, erau suficiente să epuizeze un om cumsecade. Chiar şi atunci când era vorba de un agent de lux şi prinţ autentic. Tu-anh se supărase şi Elena extirpase din el ultima fâşiuţă de erotism.

Acum se făcuse ziuă şi petrecerea se sfârşise. În timp ce

folosea aparatul de ras, Malko se întreba dacă nu cumva ziua aceea urma să fie ultima zi din viaţa lui. Ieşi pe balcon şi privi cerul. Nu se zăreau semne de furtună. Îi era foame.

Chanh aştepta sub boltă. Vietnamezul se repezi în întâmpinarea lui Malko.

— Sunt josnic, făcu el. Ştiam că sunt un degenerat, dar nu în aşa măsură. Mi-a fost frică, adăugă el demn de milă.

— Ai pierdut o seară excelentă.

Malko îşi termină micul dejun.

— Mă duc la MACV, îi zise el lui Chanh. Vii cu mine?

Micul vietnamez ezită imperceptibil, apoi se ridică. Ieşiră împreună din hotel. Ajunşi pe trotuar, Chanh începu să clipească, în alertă precum o pisică.

Deodată îl strânse pe Malko de braţ.

— Sunt acolo, făcu el cu o voce sugrumată.

Se auzi zgomotul unui scuter pe care se găseau doi tineri. Motocicleta frână cu brutalitate în faţa intrării hotelului. Vietnamezul din spate sări jos cu un Colt în mână.

Începu să tragă în Malko din alergare. Malko se rostogolea deja pe trotuar. Gloanţele smulseră aşchii de piatră în spatele lui.

Ripostă. Ucigaşul se adăposti în spatele unei maşini care staţiona.

— Atenţie, strigă Chanh, trântit lângă Malko.

Alţi doi vietnamezi alergau spre el, venind de pe strada Tu-do, cu Colturile pregătite. Deodată se întoarse şi zări o siluetă ieşind de la Dolce-Vita cu un pachet în mână.

Trase şi auzi un strigăt.

Pachetul se desfăcu dând la iveală un vechi pistol-mitralieră Thomson. De la distanţa aceea gloanţele l-ar fi ciopârţit.

Malko trase cu disperare în omul cu pistolul-mitralieră. Gloanţele îl aruncară de perete pe ucigaş.

Malko îşi îndreptă pistoletul spre primul agresor şi trase o dată.

Percutorul pocni în gol. Într-o fracţiune de secundă puse un nou încărcător.

Apoi trase spre cei doi ucigaşi care înaintau de-a lungul barului. Ghemuit pe trotuar, Malko trăgea în tot ce mişca. Oamenii fugeau pe stradă ţipând şi căutând să se adăpostească. Te-ai fi crezut la un stand de tir.

Din bar îşi făcu apariţia Xi. El era adevăratul executor; ceilalţi nu se găseau acolo decât pentru a-l proteja.

Chanh încerca să dispară în asfaltul trotuarului. Malko ezită. Ceilalţi patru adversari erau şi ei destul de aproape. Deodată, din colţul străzii Tu-do, se ivi silueta înaltă a lui Dave Kolin; în fiecare mână avea un Magnum 38. Aşteptase în cârciuma ziariştilor. Aşa cum se înţelesese cu Malko.

Ucigaşul refugiat în spatele maşinii scoase un strigăt răguşit. Cei doi agresori care mergeau spre Malko se întoarseră, dar gloanţele lor plecară prea târziu. Rafala se pierdu în vitrina bijutierului Camtav; unul din gloanţe ucise pe loc o fetiţă ghemuită pe trotuar.

Dave Kolin trăgea calm, cu amândouă mâinile, cu picioarele puţin depărtate.

Cei doi ucigaşi se legănară pe trotuar, scuturaţi de impactul gloanţelor blindate, apoi valuri de sânge ţâşniră din corpurile lor slabe care se năruiră pe loc.

Unul dinte ei, în agonia lui, continuă să apese pe trăgaciul armei şi un glonţ intră în pantoful stâng al lui Malko smulgându-i-l.

Primul ucigaş deschise focul asupra lui Dave Kolin din spatele maşinii. Americanul se adăposti după un stâlp al barului să-şi reîncarce armele.

Malko trăgea fără oprire, alternativ în ceilalţi doi ucigaşi, pentru a-i împiedica să înainteze. Câteva gloanţe şuierară în jurul lui. De la primul foc de armă trecuse mai puţin de un minut, dar părea că se scursese o eternitate.

Dave Kolin traversă trotuarul alergând spre ucigaşul din spatele maşinii în momentul în care acesta se ridică să pornească în fugă spre Malko. Când ajunse la un metru de el apăsă calm pe trăgaciul celor două pistoale, lăsând în jos armele în timp ce continua să tragă, pe măsură ce ucigaşul se prăbuşea. Dar fu proiectat înainte de un şoc violent. Xi trăsese în el şi glonţul îi traversă omoplatul.

Soldatul de gardă din faţa Camerei Deputaţilor venea în fugă. Un jeep al celor din MP frână pe strada Tu-do şi din el ţâşniră trei soldaţi cu armele în mâini.

Un american ieşi din Hotelul Caravelle ţinând în mână un pistolet enorm. De peste tot răsunau apeluri.

Malko ridică ochii. Xi era la doi metri de el, cu Coltul în mână.

Dintr-o străfulgerare îşi fixă pe retină faţa lui slabă, ochii reci, torsul plat şi neted sub cămaşa neagră. Xi avea statura unui copil. Apoi nu mai văzu decât gura neagră a armei îndreptată spre el.

Ridică şi el pistoletul în momentul în care Coltul trăgea.

Imediat avu impresia că îi face explozie capul. Glonţul săpase o brazdă însângerată în pielea craniului.

Malko trase de două ori fără să ochească. Apoi se rostogoli şi alunecă în rigolă. Unul din gloanţe trecuse prin maxilarul lui Xi.

Ucigaşul trebui să apuce Coltul cu amândouă mâinile ca să ochească. Dar glonţul trecu la un metru de ţintă. Malko mai trase o dată. Glonţul îl lovi pe tânărul ucigaş în umărul drept.

Ghemuit lângă zid, cu obrazul sfâşiat, anesteziat de durere, Xi îşi abandonă Coltul. Scoase din buzunar o grenadă. Arma absolută. Smulse inelul cu dinţii.

Misiunea lui aproape că eşuase. Soluţia recomandată în aceste ocazii era să se arunce asupra victimei ţinând grenada lipită de el. Asta nu ierta.

Tânărul ucigaş se ridică, fără să se gândească că urma să moară.

Deodată păru că îşi ia zborul. Corpul lui parcurse trei metri între cer şi pământ şi recăzu aproape de corpul ucigaşului cu pistolul mitralieră. Din jeep-ul MP-ului un soldat trăgea în el cu o mitralieră de 50. Gloanţele enorme continuau să smulgă bucăţi din asfalt în jurul corpului său.

Apoi urmă o explozie surdă. Trupul ucigaşului sări în aer apoi recăzu într-o ploaie de sânge. Grenada care explodase sub el îl tăiase în două la nivelul abdomenului. Bucăţi de intestine se agăţară de balconul Continentalului, sub nasul unui hindus din CIC.

Malko se ridică încet. Era ameţit şi capul îi huruia. Sângele îi curgea pe frunte orbindu-l. Îl şterse cu mâna şi şchiopătă până la corpul lui Dave Kolin. Americanul era întins cu faţa la pământ, fără cunoştinţă, cu o pată largă de sânge pe cămaşă. Malko îşi strecură mâna până la piept şi îi simţi bătăile inimii.

Poliţiştii şi soldaţii soseau cu camioanele. Soldaţii trăgeau în aer să îndepărteze mulţimea. Malko fu ajutat să meargă şi doi infirmieri îl ridicară pe Dave Kolin. Chanh părea că se micşorase cu douăzeci de centimetri. Printr-un miracol scăpase nevătămat.

În afară de fetiţă, gloanţele mai uciseseră încă trei persoane.

Dintre care o prostituată bătrână obişnuită să facă terasa şi un barman prea curios care se aplecase în afară într-un moment nepotrivit. Un rănit, atins de o schijă a grenadei, gemea lângă o bicicletă cu scaun răsturnată. Oamenii începeau să iasă cu prudenţă din Continental.

De la atacul din ziua Tet nu se mai văzuse aşa ceva la Saigon.

Soldaţii vietnamezi trăgeau cu răceală rafale în cadavrele întinse pe jos, ca să le mai ucidă o dată.

Vietnamezii încercuiau cartierul pentru cazul în care alţi ucigaşi ar fi rămas ascunşi. Cineva aruncă o cuvertură peste corpul sfârtecat al lui Xi. Ceilalţi asasini fură aliniaţi pe trotuar, în faţa localului Dolce-Vita. Pe terasa Continentalului viaţa îşi relua cursul. Un locotenent vietnamez profită de situaţie ca să plece cu o sticlă de coniac pe care o ceruse în mod politicos barmanului supravieţuitor, arătându-i mitraliera pe care o avea în mână.

•

Malko avea un pansament enorm în jurul capului şi senzaţia că un roi de viespi îl înţepa cu înverşunare la rădăcina părului. Infirmierele de la Third Field Hospital îl cususeră cu două fire. Zgomotul detunăturilor îi răsuna şi acum în urechi.

Uşa se deschise şi apăru Richard Zansky. Americanul părea foarte agitat.

— Ce s-a întâmplat?

— Au vrut să mă omoare. Încă o dată.

Îi povesti pe scurt tot ce se întâmplase.

— De data asta nu mai e vorba de un soţ gelos… Altfel trebuie să admitem că sunt un adevărat Don Juan. Cinci dintr-odată…

Richard Zansky nu răspunse. Malko simţi că în mintea lui se strecurase pentru prima dată îndoiala.

— Îmi pare bine că n-au reuşit, făcu el.

Şi era sincer.

Capitolul XXII

Limuzina neagră îşi croia cu dificultate drum prin masa de

biciclete cu scaun, taxiuri şi motorete, care se deplasau pe aleea Le-loi, într-un zgomot asurzitor. Prin geamurile fumurii ale Fordului, Malko zărea feţele resemnate ale nefericiţilor înghesuiţi câte zece în taxiurile Lambretta.

Saigonul era în revoluţie: guvernul tocmai anunţase că interzicea pe viitor importul de piese de schimb pentru aceste maşini, singurele care asigurau transportul în comun al oraşului.

Malko examina mulţimea viermuitoare: poate că şi alţi ucigaşi stăteau ascunşi, la pândă. Generalul Thuc n-ar fi cedat. Trebuia să reziste trei zile. După aceea se declanşa Pasărea de Pradă şi jocurile erau făcute... Dar se simţea relativ în siguranţă. Probabil că generalul Thuc nu prevăzuse eşecul acelui comando de ucigaşi plătiţi şi va avea nevoie de câteva zile pentru a organiza un nou atac.

Doar dacă nu-i trecea prin minte să arunce Continentalul în aer.

Ziarele saigoneze vorbiseră pe prima pagină de atacul vietcong şi de riposta „forţelor de securitate”. Nici vorbă de Malko sau de Dave Kolin. Americanul se găsea la Graal şi îşi revenea cu încetul. Dar avea să rămână tot restul zilelor cu umărul ţeapăn. Doi oameni din Serviciul Secret al ambasadei vegheau asupra lui zi şi noapte, înarmaţi până în dinţi.

Chanh îi ceruse lui Malko o maşină care să-l ducă până la Vinhlong, la două sute de kilometri de Saigon. Se refugiase la medicul unor prieteni de-ai lui, pederast din când în când, dar în relaţii bune cu toată lumea. Securitatea merita totuşi câteva mici sacrificii.

Malko întoarse capul spre Richard Zansky care nu scosese o vorbă de când venise să-l ia de la Continental.

— Aşadar?

— M-am întâlnit cu Thuc, zise americanul. Ieri seară. Am cinat împreună. Pretinde că Vietcongul a vrut să te lichideze din cauza legăturilor pe care le ai cu doamna general Nhu. Tot Saigonul ştie că eşti amantul ei şi că generalul nu face decât ce-i spune ea... Or, Vietcongul nu ar vrea cu niciun preţ un guvern în care Nhu ar avea un loc preponderent.

Maşina înainta încet. Malko se lăsă cu prudenţă pe spate.

— Ai spus „pretinde”, remarcă el. Ţi-ai schimbat cumva părerea?

Americanul strivi furios ţigara în scrumieră.

— Nu înţeleg îndârjirea asta împotriva dumitale... Este adevărat. Şi nu sunt mulţumit de ce mă pui să fac.

— Ce i-ai spus?

— Trupele noastre, sprijinite de ARVN vor intra miercuri în Cambodgia, zise Zansky cu glas scăzut. Pentru a distruge sanctuarele. I-am spus şi lui Thuc. Şi i-am dat şi o axă de pătrundere. Dacă e un agent vietcong nu poate păstra informaţia pentru el... Nici măcar un minut.

Malko îl privi pe Zansky cu admiraţie şi sufocat de surpriză.

— N-am spus să i se comunice ceva atât de important...

Jumătatea de faţă a lui Zansky surâse.

— Nu i-am dat adevărata axă. Putem alege între diferite puncte. Ca englezii, când au debarcat în 1944.

— Cum vom şti că Thuc a transmis informaţia?

— Observatori aerieni. Trupele vietcongilor se vor retrage din locul pe care i l-am indicat lui Thuc. Cunoaştem în detaliu poziţiile lor. Nu pot afla din altă parte, pentru că AM INVENTAT această axă. Cea adevărată e mult mai la nord. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm. Azi e vineri.

Fordul se opri. Ajunseseră în faţa vilei generalului Nhu.

— Te las, zise Zansky. Fii cu băgare de seamă. Şi nu uita că Pasărea de Pradă demarează luni. Doar dacă...

Malko coborî şi aspiră aerul călduţ şi lipicios. Musonul se prelungea. Devenea epuizant chiar şi să respiri. Şi Elena îl aştepta mai avidă ca niciodată.

În următoarele trei zile nu mai avea nimic de făcut. Decât să rămână în viaţă şi s-o drăgostească.

Capitolul XXIII

Malko adulmecă mirosul de tămâie care venea dinspre micul altar instalat în grădina Hotelului Continental. Din zori, toţi

angajaţii veneau să aducă un bastonaş şi să-l aprindă pe altarul strămoşilor.

Sărbătoarea sufletelor rătăcitoare începuse. Şi Dumnezeu ştie câte mai erau cu războiul ăsta... O sumedenie de morţi nu-şi aveau drept mormânt decât un colţ de orezărie răscolit de bombe. Pentru aceştia ardea tămâia pe mii de altare modeste pe tot cuprinsul Vietnamului.

Malko privi cerul. Treceau nori mari şi albi. Micul dejun stătea în faţa lui neatins. Nu-i era foame. Nici de dormit nu dormise. În ajun, seara, primise un telefon de la Richard Zansky: diviziile nord-vietnameze care se găseau pe aşa-zisa axă de penetraţie US-ARVN nu se mişcaseră.

Generalul Thuc nu trăda.

Peste câteva ore încă un suflet avea să devină rătăcitor: cel al preşedintelui. Plus alte câteva. Iar generalul Thuc urma să devină adevăratul conducător al ţării. Prin intermediul lui Nhu.

Trecuseră deja cinci zile de când generalul Thuc primise informaţia. Avusese timp suficient să o transmită la Hanoi. Avionul Comisiei Internaţionale de Control pleca vineri. Sâmbătă dimineaţa ajungea la Hanoi, după o escală la Vientiane, în Laos. Serviciile de informaţii nord-vietnameze nu adoptaseră încă obiceiul capitalist al weekendurilor.

Dacă Thuc ar fi fost trădător, dezvăluirile lui ar fi fost ascultate. Dar dacă mirosise capcana? Era puţin probabil. Căci americanii urmau să între cu adevărat în Cambodgia. Şi ar fi putut – din poziţia pe care o ocupa – să aibă o confirmare a acestei ştiri şi din alte surse.

Malko nu mai fusese niciodată atât de umilit şi de perplex. Era obligat să recunoască că Thuc e cel mai tare. Aşa cum spusese şi metisa înainte de a muri.

Ori generalul Thuc era nevinovat, ori avea de-a face cu cel mai tare agent dublu.

Malko se ridică. Mirosul de tămâie îl îndemna la somn. Trebuia să meargă acasă la grasul Nhu şi să aibă grijă ca generalul vietnamez să nu se răzgândească în ultima clipă. Chiar în acest moment, blindatele generalului Duong-ngoc-thao se îndreptau spre Saigon. Şi Malko nu putea să nu se supună şeful său ierarhic. Elena va trăi în sfârşit după rangul ei.

Peste o oră, preşedintele şi generalul Thuc plecau într-un turneu de inspecţie a frontului de vest cu elicopterul. Atunci

trebuia să intervină eliminarea lui.

La prânz preşedintele ar fi fost mort, generalul Nhu ar fi ajuns la putere, iar generalul Thuc ar fi devenit omul cel mai puternic din Vietnamul de Sud. În cursul săptămânii viitoare SUA ar fi recunoscut noul guvern. Singurul firicel de nisip din această maşinărie complexă şi ruinătoare era Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko, SAS, pentru cei din poliţia secretă.

Malko era plin de amărăciune; comisarul Le Vien şi ceilalţi ar fi murit de pomană.

În hol se lovi de un hindus bărbos şi sălbatic din CIC. Avea o valiză în mână şi părea obosit şi furios. Malko ieşi. În momentul în care voia să cheme un taxi o idee îl fulgeră prin minte.

Împinse în lături un boy şi traversă holul în fugă. Ascensorul era plecat. Urcă scara câte patru trepte o dată şi se repezi la uşa hindusului. Ciocăni.

Hindusul deschise cu un aer mâniat, cercetându-l pe nepoftit cu o privire bănuitoare.

— Ce doriţi?

— O simplă informaţie. De unde veniţi?

Hindusul fu pe punctul de a închide uşa. Malko insistă cu zâmbetul său cel mai monden.

— Iertaţi-mi această întrebare, dar este ceva foarte important.

— Vin de la Hanoi, zise hindusul. Asta e tot ce voiaţi să ştiţi?

— O clipă, făcu Malko. Azi e luni. Credeam că zborurile CIC au loc vinerea şi că vă întoarceţi sâmbăta.

— Aşa fusese prevăzut, făcu cu amărăciune hindusul. Numai că am rămas în pană la Vientiane. Ne-au culcat în nişte barăci infecte. Este o ruşine şi mă voi plânge preşedintelui comisiei.

Probabil că asta îi amintise de Calcutta.

Malko îşi simţi inima gata să se oprească.

— Vreţi să spuneţi că nu aţi ajuns la Hanoi decât ieri seară?

— Exact. Şi ce importanţă are asta pentru dumneata?

Dar Malko cobora deja în fugă scările. Se năpusti în prima maşină 4CV care trecea. Dacă nord-vietnamezii nu primiseră informaţia decât seara trecută, după timpul necesar transmiterii, mişcările de trupe n-ar fi putut să înceapă decât în cursul nopţii!

În faţa îngrozitoarei catedrale din cărămidă roşie, taxiul se împotmoli într-o îngrămădeală de vehicule enormă şi urât mirositoare. Un poliţist le dirija sistematic într-un sens unic.

Malko aruncă o sută de piaştri pe scaun şi o porni la fugă spre ambasadă. Trebuia cu orice preţ să ajungă la Richard Zansky.

•

— Domnul Zansky a plecat la Than-son-nhut, nu putem lua legătura cu el. Îl însoţeşte pe preşedinte, cu care va rămâne două zile. Îl puteţi contacta diseară la Vinh-long.

Secretara lui Richard Zansky, o americană bine făcută, „prelucrată" de muson, îl examina cu cel mai mare interes. Malko îi zâmbi mecanic. Fără Zansky n-ar fi putut să obţină de la Air Force o misiune de recunoaştere. Nu era decât un obscur agent C.I.A., fără nicio putere oficială asupra forţelor armate americane.

Deodată Malko se gândi la amiralul comandant al flotei a şaptea.

— Vă mulţumesc, zise el secretarei. Voi lua legătura cu domnul Zansky.

Apoi alergă ca un nebun până la colţul străzii Batrung ca să prindă un taxi.

Santinelele de la Cartierul General al Navy abia avură timp să-l vadă trecând. Malko se îndreptă direct spre biroul locotenentului MacDonnel. Slavă Domnului, ofiţerul era acolo şi îşi pregătea cafeaua. Merse direct la ţintă.

— Trebuie să iau imediat legătura cu amiralul. E cu putinţă?

Ofiţerul râse.

— Totul este posibil. Ce doriţi de la el?

— Nu pot să vă spun. Şi nu am niciun ordin oficial. Dar este extrem de urgent şi de important.

— Peste zece minute vom avea o convorbire radio cu America, zise MacDonnel. Voi transmite cererea dumneavoastră. Până atunci, serviţi o cafea.

Malko acceptă cafeaua şi se aşează. Măcar să vrea amiralul să-l ajute!

•

— Veţi avea un răspuns peste trei ore, spuse vocea clară a amiralului. Prin acelaşi canal. Va fi anunţat şi consilierul special al ambasadei.

Malko rămase mut de recunoştinţă. Era ultima lui şansă. Îşi imagina portavionul America despicând apele golfului Tonkin.

— Mulţumesc, amirale, zise el în sfârşit. Dacă am dreptate, vom evita o catastrofă.

Amiralul nu răspunse şi întrerupse legătura. Comandantul încălcase în mod grosolan regulamentul acceptând să trimită o misiune de recunoaştere la cererea unui civil din C.I.A., fără măcar să ia legătura cu cartierul general de la Honolulu. Malko fusese nevoit să-i spună tot adevărul ca să-l convingă.

•

Catapultele 3 şi 4 îşi lansară avioanele o dată cu jetul lor de fum. Cele două aparate se înălţară graţios pe cerul albastru al golfului Tonkin. Marea era uleioasă şi nu se simţea nicio adiere de vânt. În jurul celor două portavioane, un roi de distrugătoare şi de nave de escortă înaintau în zigzag. În spatele avioanelor de recunoaştere decolară două Corsaire A4 de protecţie, urmate de alte două.

Apoi cele şase aparate se îndreptară spre sud cu o mie cinci sute pe oră. Le trebuia mai puţin de o jumătate de oră ca să ajungă la frontiera cambodgiană, zece minute pentru a fotografia şi treizeci pentru a se întoarce pe America, care se rotea în cerc în apa indigo a golfului Tonkin, puţin deasupra paralelei 18.

În momentul în care Malko ieşea de la Cartierul General al Navy din Saigon, avioanele erau deja la vreo zece mile de portavioane. Comandantului nu-i plăcea să se piardă timpul.

•

Malko trebui să arate legitimaţia ambasadei pentru a şasea oară. Baza de la Than-son-nhut era apărată ca Fort Knox şi la fiecare o sută de metri erai oprit de un baraj împânzit cu arme automate. Mai ales într-o zi când preşedintele era în vizită.

Aparatele de recunoaştere plecaseră de aproape o oră. Richard Zansky trebuia împiedicat să declanşeze Pasărea de Pradă înainte de întoarcerea lor.

Şoferul opri. Malko sări din maşină şi se îndreptă în grabă spre un ofiţer vietnamez sub nasul căruia desfăcu legitimaţia de la ambasada americană.

— Vreau să ajung la convoiul oficial.

Vietnamezul scutură din cap.

— Imposibil. Azi e nevoie de o legitimaţie specială. Chiar şi

pentru americani.

Tonul lui era atât de ironic, încât Malko simţi cum îngheaţă în el toată politeţea. Cu atât mai mult cu cât vietnamezul îl prinsese de braţ. De unde se găsea putea zări clădirea înconjurată de gărzi unde se aflau Richard Zansky şi generalul Thuc.

— Însoţeşte-mă, dacă vrei, făcu Malko, dar am o comunicare urgentă pentru un înalt funcţionar american şi voi intra.

Ofiţerul puse mâna pe patul armei şi zise cu răceală:

— Avem ordin să tragem în toţi cei care ar încerca să treacă de acest baraj.

Asta era prea mult pentru Malko. Îl îndepărtă cu fermitate pe ofiţer şi trecu barajul de sârmă ghimpată.

— Trage-mi în spate, îi zise el vietnamezului întorcând capul înapoi.

Auzi strigăte în vietnameză. Un soldat întrebă:

— Trag, căpitane?

Malko fu gata s-o rupă la fugă.

— Încă nu sunteţi în război cu americanii, le strigă el în vietnameză.

Încă douăzeci de metri şi se găsea la adăpost. Ajunse la clădirea climatizată, protejată de un cordon de puşcaşi. În apropiere, gata să decoleze, se găseau mai multe elicoptere din Batalionul 170.

De data aceasta se lovi de faţa de lemn a unui sergent de puşcaşi.

— Spune-i domnului Richard Zansky că prinţul Malko doreşte să-i vorbească cât se poate de urgent, îi ceru el.

Aşteptă cu calm. Trei minute mai târziu, Richard Zansky ţâşni din clădire şi-l trase pe Malko înăuntru. Peste tot erau numai generali şi colonei vietnamezi plini de decoraţii. Una pentru fiecare înfrângere. Nişte adevăraţi pomi de Crăciun.

— Ce s-a întâmplat? Nhu?

Malko clătină din cap.

— Nu. Dar mica ceremonie va trebui întârziată.

Îi povesti despre avionul de la Hanoi. Zansky îl asculta nevenindu-i să creadă.

— Chiar dacă va trebui să te conduc cu pistolul în spate, conchise Malko, şi tot vei merge să telefonezi la Cartierul General al Navy.

— E cu neputinţă. Pornim peste zece minute.

— Ascultă bine, făcu Malko, dacă nu faci ce-ţi spun, voi afirma public că generalul Thuc e un trădător, că dumneata ştii acest lucru şi că îl acoperi. Am o şansă din două ca această afirmaţie să fie adevărată. Şi în cazul ăsta nu vei mai avea decât să-ţi sapi o groapă şi să te vâri în ea pentru tot restul zilelor.

Richard Zansky tresări.

— Am să pun să te aresteze.

Americanul devenise brusc distant, glacial, inaccesibil. Malko înţelese că nu-l va intimida. Avea nervii tari. Braţul său îl strângea deja pe Malko şi îl împingea spre ieşire. Atunci Malko întrebă cu calm:

— Crezi că grasul Nhu va acţiona dacă nevasta lui îl sfătuieşte contrariul?

Richard Zansky înjură printre dinţi. Dacă ar fi putut să-l ucidă pe Malko în clipa aceea, ar fi făcut-o. Fără grasul Nhu toată operaţiunea era compromisă. Malko insistă:

— Nu-ţi cer decât să întârzii plecarea până la răspunsul amiralului.

Richard Zansky nu avu timp să răspundă, O voce cunoscută exclamă lângă Malko.

— Ce surpriză plăcută! Nu ştiam că participaţi la turneul nostru!

Generalul Thuc arăta impecabil în ţinuta albă fără decoraţii. Ochii lui sclipeau de bună dispoziţie în spatele ochelarilor. Zansky îi dădu drumul lui Malko. Malko se înclină politicos.

— Sunt încântat că vă revăd, generale. Dar nu am venit decât să aduc un mesaj domnului Zansky.

Ochii aurii fixau faţa de marmură a lui Richard Zansky. Acesta îşi întoarse ochiul viu spre vietnamez.

— Vă rog să mă scuzaţi o jumătate de oră, generale. Excelenţa sa ambasadorul are o comunicare urgentă. Trebuie să mă întorc în oraş. Vom pleca imediat după aceea.

Americanul îl trase pe Malko înăuntru. Erau singuri.

— Ai să mi-o plăteşti, mic ticălos ce eşti! îi zise Zansky printre dinţi.

•

Locotenentul MacDonnel tresări văzându-i intrând pe Malko şi pe Richard Zansky. Cei doi ajunseseră în mai puţin de o

jumătate de oră.

— Aţi sosit la timp! De cinci minute avem legătura cu amiralul.

Îi pofti să între într-o mică încăpere plină de aparatură radio. MacDonnel întinse o cască lui Malko. Acesta i-o dădu lui Zansky.

— Dumneata trebuie să fii convins.

Americanul îşi puse casca fără să spună o vorbă. Apoi vorbi în faţa microfonului.

— Aici Richard Zansky, prim consilier al ambasadei de la Saigon.

Toată lumea, inclusiv amiralul comandant al flotei a şaptea, ştia cu ce corespundea acest post.

Malko nu-şi lua ochii de la Richard Zansky. În aceste clipe căpătă o admiraţie extraordinară pentru american. Se aşteptase la o reacţie oarecare, într-un sens sau în altul. Dar faţa lui Zansky era un bloc încremenit, fără nici o contracţie. Ar fi făcut o adevărată avere la poker.

După câteva clipe, Richard Zansky îşi scoase casca cu un gest scurt şi o întinse lui Malko.

— Vrea să-ţi vorbească.

— Ce ţi-a spus?

— Ai avut dreptate, zise Richard Zansky cu o voce uniformă.

Capitolul XXIV

Tot traficul civil de pe aeroportul Than-son-nhut fusese oprit de zece minute. Elicopterele oficiale trebuiau ferite de accidente. Numai avioanele de marfă americane continuau să decoleze tot timpul.

Sala climatizată se golea începând cu gradele cele mai mici. Elicopterele decolau pe rând şi aşteptau rotindu-se deasupra aeroportului. Malko şi Zansky se întorseseră. Americanul se scuză faţă de generalul Thuc.

— Îmi pare rău pentru această întârziere, acum vom putea pleca.

Generalul îşi stinse nepăsător ţigara.

— Să-l lăsăm pe preşedinte să se îmbarce primul, sugeră

Richard Zansky. Noi vom pleca ultimii.

În jurul lor nu mai erau decât câţiva ofiţeri şi cei care nu urcau în elicoptere. În curând nu mai rămăseseră la sol decât două aparate. Vacarmul elicelor era înspăimântător.

— Să mergem, zise Zansky.

Thuc ieşi cu un pas vioi şi se îndreptă spre unul din elicoptere, urmat de doi oameni. În principiu, şeful C.I.A. trebuia să urce împreună cu Thuc în acelaşi aparat. Căldura lipicioasă le pătrunse imediat în piele. Elicele roteau o pulbere fierbinte şi rău mirositoare.

Generalul Thuc ajunse lângă uşa elicopterului şi-i făcu loc să urce lui Richard Zansky. Deodată, vietnamezul se opri cu privirea la literele fixate pe fuzelaj. Se întoarse spre Zansky şi zise:

— V-aţi... v-aţi înşelat asupra aparatului. Acesta este cel al preşedintelui...

Richard Zansky era aproape lipit de el. Se aplecă să-i ajungă până la ureche.

— Nu, e al dumitale, zise el.

Generalul Thuc privi din nou numărul.

— Este al preşedintelui, făcu el cu o voce schimbată, nu al nostru!

Din cauza zgomotului era obligat să strige. Zansky îi zise cu răceală:

— Nu este al nostru. Este al dumitale.

Apăsase pe ultimul cuvânt. Surprins, Thuc lăsă ochii în jos.

Un pistol Cobra 38 era îndreptat spre stomacul lui.

— Urcă, făcu Richard Zansky. Poţi avea încredere în pilot. Este unul dintre oamenii dumitale.

Generalul Thuc se dădu înapoi lovindu-se de Malko care scosese şi el pistoletul. Ochii aurii erau gravi şi reci.

— Urcă, zise şi el. Te scutim de multe necazuri, generale Thuc.

— Nu... înţeleg, bâigui vietnamezul. Ce înseamnă asta?

Atunci Richard Zansky îi strigă la ureche:

— Promit să-ţi salvez prestigiul, generale. Ai prefera să apari în faţa unui consiliu de război? Ştiu totul.

Generalul Thuc tăcu. Faţa lui părea că se relaxează. Se uită pe rând la elicopter şi la Richard Zansky, apoi dădu uşor din cap, de parcă şi-ar fi răspuns sieşi.

— Cred că ai dreptate, domnule Zansky, zise el. Îţi mulţumesc.

Puse piciorul pe scară. Americanul îl prinse de umăr.

— Să nu crezi că-ţi ofer o ultimă şansă, generale, zise el. Priveşte.

Trei avioane care decolaseră mai înainte trecură în formaţie strânsă pe deasupra lor.

— Vor veghea asupra dumitale până la capăt, făcu Zansky. Să nu-ţi faci iluzii.

Generalul Thuc zâmbi vag.

— Nu-mi fac niciodată iluzii.

Urcă scara cu un pas hotărât şi dispăru în elicopter. Pilotul închise imediat uşa. Malko şi Richard Zansky se dădură la o parte. Aparatul se ridică uşor.

— Are curaj, remarcă Malko.

Apoi se îndreptară cu paşi lenţi spre ultimul elicopter care mai aştepta.

Aparatul lui Thuc nu mai era decât un punct pe cer. Cele trei avioane cu reacţie virară graţios.

— De ce nu a fost arestat? întrebă Malko. Probabil că ştia mii de lucruri. Vietnamezii l-ar fi făcut să vorbească.

Obrazul neted ca o piele de tobă roşi uşor.

— Şi despre mine ce s-ar fi crezut? De un an de zile trimit rapoarte la Washington în care explic că e vietnamezul cel mai sigur pe care l-am putut găsi.

Malko urcă şi el după Zansky în elicopter. Thab-son-nhut se micşoră şi dispăru, apoi elicopterul trecu pe deasupra râului Saigon şi a orezăriilor cu găurile lăsate de bombardierele B-52. Precum urmele unui vărsat gigantic.

Malko se simţi deodată foarte obosit.

Jos era pădurea deasă, refugiul marilor unităţi ale vietcongilor. Elicopterul lui Richard Zansky zbura spre sud.

De o jumătate de oră nu mai schimbase nicio vorbă cu Malko. De altfel, ca să vorbească trebuiau să folosească microfoanele şi căştile.

Convoiul oficial se întindea pe vreo zece kilometri, pentru limitarea riscurilor, iar celelalte aparate nu se vedeau.

Deodată, pilotul, care menţinea tot timpul legătura radio, se întoarse spre Zansky şi-i bătu uşor pe umăr făcându-i semn să

branşeze receptoarele. Malko făcu la fel. La început nu auziră decât zgomote de fond şi voci îndepărtate şi indistincte. Apoi o voce mai clară.

— Yankee Delta Unu, Yankee Delta Unu, transmite poziţia.

Malko simţi cum i se usucă gâtul. Yankee Delta Unu era aparatul în care se găsea generalul Thuc.

Răspunsul veni de la o voce şi mai apropiată.

— Aici Yankee Delta Trei. Yankee Delta Unu tocmai a explodat dintr-o cauză necunoscută. Suntem deasupra locului unde a căzut.

— Yankee Delta Trei, transmite poziţia. Rămâi pe loc. Trimitem un Jolly Green. Terminat.

Vocea de la Thab-son-nhut amuţi. Richard Zansky îşi scoase casca. Se aplecă spre Malko şi strigă:

— Scorpionul şi-a muşcat coada!